

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného:

Divine Healing Technician

(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)

(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

Obsah

CD č. 1.....	2
CD č. 2.....	5
CD č. 3.....	10
CD č. 4.....	15
CD č. 5.....	20
CD č. 6.....	25
CD č. 7.....	30
CD č. 8.....	37
CD č. 9.....	42
CD č. 10.....	48
CD č. 11.....	51
CD č. 12 (CD č. 13 má omylem stejnou nahrávku).....	57
CD č. 14.....	60
CD č. 15.....	67
CD č. 16.....	74
CD č. 17.....	77
CD č. 18,19 a 20.....	80

CD č. 1

Studuji uzdravování posledních třicet let a vše, co jsem se naučil, shrnu v příštích třech dnech v tomto semináři. V průběhu těchto dní pokryjeme spoustu materiálu a můžu vám garantovat, že pokud jste moje semináře ještě nikdy neslyšeli, bude to pro vás něco nového a jiného, ale vše bude podle Písma. Jednu věc, kterou se o mě dozvíte je, že jsem velice doslovný a беру Bibli přesně tak, jak je napsaná. Nic si nepřidávám a nic nevynechávám. V některých místech, kde jsem kázal, to občas způsobovalo problémy.

Navštěvuji různé denominace, vyučoval jsem u baptistů, metodistů, v episkopální církvi, v různých charismatických církvích, prostě nejspíš ve všech evangelikálních církvích. Nebyl jsem ještě pozván Svědky Jehovými ☺. Ale pokud bych takové pozvání dostal, věřte mi, že bych toho využil. Toto učení není nasměrováno konkrétně k nějaké skupině křesťanů, je to prostě Bible. Mám hodně rád historii letničních a charismatiků a vlastně historii církve vůbec, ale neznamená to, že mám rád všechny církevní tradice, které nazývám „posvátné krávy“. Obecně většina církevních tradic má za úkol držet lidi v zajetí místo toho, aby se řídily Bibli a lidi osvobozovaly. Takže mě moc nezajímají lidské názory nebo církevní doktríny, ale zajímají mě biblické doktríny a to, co učil Ježíš, co učil Pavel, co učili apoštolové.

Byl jsem členem mnoha sborů a jednu věc v nich měli lidé společnou a sice to, že říkali, že něčemu věří, ale vlastně tomu nevěřili. V příštích dnech se dozvíte, že Ježíš uvedl jen dva důvody pro neúspěch. Prvním důvodem je nevíra a druhým tradice, které ruší Boží přikázání. Takže v příštích třech dnech budeme odkrývat tradice, týkající se Božího Slova, uzdravování a Boží moci, které člověk vytvořil za posledních 2000 let a budeme je systematicky bořit. A až budou pryč, nebudete mít žádné překážky věřit Božímu Slovu. A ve chvíli, kdy uvěříte Božímu Slovu, uvidíte, že funguje.

Bůh si používá to, co člověk prožil k tomu, aby mu předal určité poselství. V mém případě to bylo tak, že si Bůh použil to, že jsem byl jako malý kluk sražen autem, ale o tom budu mluvit podrobněji později, protože je to součástí mého svědectví a vysvětluje to, proč dělám to, co dělám. Způsob, jakým se dívám na svět je také ovlivněn tím, že jsem prošel vojenským výcvikem a ve starém životě dělal bojová umění. Když někdo projde takovými věcmi, je pro něho jednodušší si uvědomit, že jsme v duchovní válce. Když jsem začal studovat život Ježíše, tak jsem si jako voják všiml, že všechno, co Ježíš dělal, mělo vojenský aspekt - uzdravování, vyhánění démonů, osvobozování zajatců. Dokonce jazyk, který Ježíš používal, odpovídá vojenskému smýšlení. Pokud odvedu na tomto semináři dobrou práci, nebudete při odchodu přemýšlet o uzdravování jako o doktríně nebo součásti církve, jakou ji známe. Technicky vzato, když Ježíš mluvil o církvi, nemluvil o církvi, jakou vidíme dnes. Neříkám, že jsem proti tomu, jak věci v církvi děláme, ale říkám tím, že když Ježíš mluvil o církvi, neviděl ji v takové podobě, jakou ji vidíme dnes my. Takže až začneme více studovat Ježíšova slova, zjistíte, že více než o církvi mluvil o Božím království. A poté, co skončíme, uvidíte uzdravování jako součást duchovní války království Božího z jiným královstvím. A že každá choroba je útokem království temnoty proti lidstvu. A cílem Božího království je vyhubit nemoc a chorobu společně s hříchem z povrchu země. My se musíme rozvíjet směrem k tomuto cíli.

Já a můj tým jsme už viděli všechny nemoci uzdravené, což ale neznamená, že jsme vyhráli 100% případů. Co tím myslím je, že neexistuje nemoc, kterou bychom neviděli poraženou. Já osobně jsem se modlil za více než 70 tisíc lidí. Podle mé poslední statistiky 75% - 78% z těchto lidí bylo uznáno za smrtelné případy. A z těchto smrtelných případů jsme přišli jen o 30 lidí a to se stalo v průběhu posledních deseti let. Když se na to podíváte jako na statistiku na papíře, tak to vypadá skvěle, ale když pomyslíte na těch 30 lidí, kteří zemřeli, je ten efekt jiný – nebyli jsme dostatečně dobří. Čím více víme o uzdravování a vidíme Boží moc, tím je těžší někoho ztratit. Čím více vidíte, co Bible říká, tím více si

uvědomujete, že to nemuselo takhle skončit, víte totiž, že jste udělali někde chybu.

To, co v tomto semináři zazní, je důležité si opakovat, protože způsob, jakým trénuješ, je způsob, jakým budeš bojovat. Musíme rozlišovat dvě věci, jedna věc je se učit a druhá trénovat. Trénink znamená děláni toho, co jsme se naučili. Trénink je praktikování. Musíš cvičit, protože až se dostaneš do bitvy, už nemáš čas přemýšlet. Musíš reagovat a budeš reagovat podle toho, kde je většina tvé mysli. Příští dny mě uslyšíte hodně citovat Římanům 12:1,2,3, protože to je základ všeho, co dělám. Nemáme se přizpůsobovat tomuto světu, nemáme nechat svět, aby nás formoval svým vnějším tlakem. Ale píše se, abychom byli proměněni obnovou své mysli. Problém je, že si lidé myslí, že budou proměněni tím, že budou navštěvovat církev. To tím míněno není. Chodit do církve je dobrá věc, ale samo chození do církve tvoji mysl neobnovuje a nemění to tvůj život. Životy většiny lidí v dnešní církvi nejsou proměněny. Ti lidé pouze doufají, že budou proměněni a čekají, že se v tom směru něco stane. Obnovená mysl je klíčem k vítězství. Při obrácení se stane to, že náš duch je znovuzrozen, do našeho ducha je dán život od Boha. Náš duch je znovuzrozený a naprosto nový, ale v naší mysli proběhla jen malá změna, zůstává neproměněna. Jedinou věc, kterou musíte při znovuzrození udělat, je poddat svoji vůli vůli Boží, přijmout Ježíše, přijmout odpuštění hříchů a udělat Ježíše svým Pánem. Tímto jste souhlasili s Bohem a dali jste mu povolení vás obnovit. Vy jste se neobnovili, to udělal Bůh. A co Bůh dělá, dělá dokonale. Váš duch je tedy dokonalý, protože Bible říká, že jsme dokonalí a neporušení v Něm. To platí o našem duchu, takže není potřeba k našemu duchu nic dodávat. S naší myslí je to však jiné, tu musíme proměnit my. Lidský duch nemůže komunikovat s vnějším světem, aniž by nejdříve neprošel duší, která se projevuje přes tělo pomocí rukou, úst apod. Musíme nechat Ducha svatého proudit přes našeho ducha, aby to mělo vliv na vnější svět a to vyžaduje obnovu naší mysli. Naše mysl musí být v jednotě s naším duchem. Náš duch je dokonalý, rozumí Bibli, jsme znovu narozeni z nepomíjitelného semene. Bůh odvedl dobrou práci při tvém znovuzrození, k tomu nemůžeš nic dodat. Nezáleží na tom, v jakém nepořádku je tvoje mysl, když zemřeš, jdeš k Pánu. Nezáleží ani na tom, v jakém stavu je tvoje tělo, i jako nemocní jdeme po smrti k Pánu. Takže nemocné tělo, ani neproměněná mysl nás teoreticky řečeno od nebe nedrží. Bible sice mluví o tělesné mysli, která je neproměněnou myslí přináší smrt. Neznamená to však, že když máš znovuzrozeného ducha a neproměněnou mysl, že přijdeš do pekla - znamená to jen, že se setkáte s Bohem mnohem dříve. ☺

Úkolem tohoto semináře je, abyste obnovili svou mysl konkrétně v oblasti uzdravování a Boží moci. A to je to, na čem budeme pracovat. Nejsem tady proto, abych vyučoval o církevních doktrínách a ukazoval vám, jak provozovat církev. Mým záměrem je, abychom se dotýkali / ovlivňovali svět kolem nás. Naše služba má trička a na nich je napsáno: „Jestliže se tvoje evangelium nedotýká světa, nedotklo se tebe.“

Po světě máme mnoho skupin, já osobně jsem byl ve 30 zemích, kde zakládáme sbory a máme misionáře. Tady v USA máme tzv. „Life teams“ (pozn. „Týmy života“). Jsou to skupiny lidí, které se setkávají a učí se, jak změnit společnost kolem sebe. Nejsou to skupinky, které se setkávají, aby studovaly (problémem mnoha skupinek je, že se orientují na „nauč mě něco, vychovej mě“ a podobné věci). Lidé si neuvědomují, že nerostou tím, že se jen učí. Bible říká, že poznání nadýmá, ale láska buduje Láska vyžaduje akci. Problém skupinek je, že se stále učíme, ale nikdy nepřicházíme k poznání pravdy. My máme dělat! To, co jsme se naučili. A proto jsou „Life teams“ přímo určeny k tomu, aby se dotýkaly společnosti kolem sebe, nezávisle na úrovni znalostí, jakou její jednotliví členové mají. Dokud se nezačnete dotýkat společnosti, nebudete růst.

Znalost Bible neodpovídá duchovnímu růstu. Mnoho lidí umí citovat Písmo, Jehovisté například umí citovat Písmo pravděpodobně lépe, než většina z nás tady. To ale neznamená, že jsou duchovní a že mají poznání pravdy. Znamená to jen, že mají hodně vědomostí. Takže duchovní růst není o znalostech. Zjistíte, že vás nebudu učit nové věci, spíše se budu snažit, abyste se zbavili špatných věcí, které jste se naučili. Až se dostanete do bodu, kdy to, co vám zůstane, bude pravda. Je možné to vysvětlit na následujícím příkladu. Jsou dva druhy sochařů. Jeden vezme kus hlíny a snaží se něco vytvořit. Před

dokončením potřebuje více hlíny, kterou tam pak musí přidávat. A je jiný sochař, který vezme velký kus mramoru a odsekává jeho části dokud není v tom kameni odhaleno to, co v tom od začátku viděl. Bůh je tím druhým typem sochaře. On nepřidává, On odlamuje. Pak pochopíte, proč není naším cílem přidávat nové vědomosti, ale zbavit se všeho, co je neužitečné a nepřesné, až se dostaneme k tomu, co Pavel nazývá jednoduchostí evangelia. Je chybou církve, že se odchytila od jednoduchosti evangelia a uchýlila se k evangeliu teologickému. Jak to říkám já, když přišel Ježíš na svět, prezentoval křesťanství jako vztah s Bohem. Po jeho odchodu to bylo později prakticky předáno Řecku a stala se z toho filozofie, pak se to dostalo do Říma a stalo se z toho náboženství a pak se to dostalo do Ameriky a stalo se z toho podnikání. A takto musíme vrátit k tomu původnímu účelu a tím je vztah s Bohem.

Mnoho z vás možná přišlo proto, že slyšelo o službě Johna G. Lakea. Lidé se mě ptají, proč to nazýváme JGLM - John G. Lake Ministries (pozn. Služba Johna G. Lakea). K tomu se dostaneme podrobněji později. Trochu vám řeknu už teď. John G. Lake měl 16 sourozenců. Než mu bylo 21 let, 8 z nich zemřelo na různé nemoci. Takže s nemocí měl hodně zkušeností. Když se ve 21 letech oženil, brzy po svatbě začala jeho žena umírat na srdeční chorobu. Nedaleko od nich bydlel muž, který měl velice úspěšnou službu uzdravování. On v podstatě znovu do církve navrátil službu uzdravování. Jmenoval se John Alexander Dowie. Byl to zajímavý charakter. Když studujete jeho život, zjistíte, že zázraky a uzdravení nejdu vždy ruku v ruce se správnou doktrínou. Bůh hledá hlavně víru. Přestože člověk může mít někdy špatnou doktrínu, tak protože věří Bohu, Bůh přes něho bude působit. John G. Lake se o Dowie dověděl a řekl si, že tam musí jet pro pomoc. V tom samém čase také jeho sestra a bratr umírali. Jeli za Dowie a byli uzdraveni. Protože žena Lakea nemohla cestovat, napsal Lake Dowiemu telegram s prosbou, ať se modlí. Dowie odpověděl: „Držte se Boha, vaše žena bude žít.“ Vlastně přesně napsal, že se bude modlit v 9:30 zítra ráno. V ten čas pak žena řekla: „Dowie se modlí a tak musím být už zdravá,“ načeš vstala z postele a byla uzdravena. Čí víra to způsobila? Kdo ví? ☺ Tato událost způsobila, že se Lake rozhodl jet do Chicaga a učit se Božímu uzdravování, aby to mohl praktikovat a i sám vyučovat. Mnoho lidí si myslí, že měl Lake nějaké speciální pomazání k uzdravování. Já netvrdím, že neměl dary uzdravování, ale nebylo to tak, že si Bůh řekl: „Vyberu si tohoto a jeho pomazu.“ Ale bylo to tak, že si Lake na základě toho, co prožil, řekl, že bude usilovat o uzdravování, když Bible říká, že máme usilovat o duchovní dary. Zjistíte také, že jen málo lidí, u kterých se mocně projevovaly dary uzdravování, mělo lehký život nebo nemělo někoho v rodině nemocného nebo nebylo samo nemocných. To je vedlo k tomu, že usilovali o uzdravení a díky tomu se stali poté požeňáním i pro mnoho dalších, kteří potřebovali uzdravení. Takže to, co tady budu učit, není založeno na darech, přestože dary fungují, není to založeno ani na pomazání (o tom budeme mluvit později), ale je to založeno na 16. kapitole Markova evangelia, kde se píše, že věřící budou klást ruce na nemocné a ti se uzdraví. Kdybychom náš seminář zakládali na darech z Korintských, tak buď je máte nebo ne, a jestliže ne, tak vám moje vyučování nebude nic platné a kdybych vyučoval o pomazání, tak pokud ho nemáte, tak byste tady byli taky zbytečně. Ale protože moje učení je založené na Markovi 16. kapitole tak se vztahuje na všechny věřící. Co zde tedy budu říkat, platí pro každého, kdo to slyší a je křesťan.

Před mnoha lety, když jsem začal toto téma studovat, jsem Bohu řekl, že nikdy nebudu učit teorii. Toto nastavení na praxi u mě bylo patrné už, když jsem ve starém životě dělal bojová umění (pozn. bojová umění přestal po obrácení dělat a na dalších CD o škodlivosti bojových umění mluví). Nezajímala mě uniforma, ani forma cvičení, ani jiné věci okolo, ale usiloval jsem jen o jedno – vyhrávat zápasy. Zjistil jsem jednu věc, že ti nejlepší bojovníci nebyli ti, kdo měli nejvíce teoretických znalostí. Ti nejlepší měli většinou osvojeny jen 3-4 věci a jejich úspěch byl založen na tom, že dokázali dostat soupeře do místa, kde mohli uplatnit těchto pár dovedností, které uměli nejlépe. Cílem tohoto semináře je, abyste odhodili vše nepotřebné a pochopili, že se od vás chce jen to, abyste chtěli být poslušni Bohu a věděli, že o zbytek se postará On. Uvedu příklad z armády. To, co po vás v armádě chtějí, je říci přísahu, zařadit se mezi ně a být ochoten sloužit. Ostatním vás provedou oni. To první, co udělají není to, že z vás budou chtít udělat hrdiny jako Rambo. Oni nechtějí individuality, oni chtějí přizpůsobení se, což je zvláštní, protože lidé oslavují individuality. Nedělají se filmy o armádě, ale o hvězdách jako Rambo.

Přesto chce armáda přizpůsobivost. Armáda vás vezme a zformuje do osoby, kterou z vás chce mít, moc je nezajímá to, s čím přicházíte. To, co obdivuji na americké armádě je to, že je schopna vzít jakéhokoliv člověka, v jakékoliv životní situaci a během měsíce je z něho voják jako každý jiný. To dokazuje, že určující není až tak osobnost člověka a jeho zkušenosti, ale ukazuje to, jak skvělá je odbornost armády v jejím tréninku. Takže pokud má církev být Boží armádou, máme toho nejlepšího trenéra – Ducha svatého, máme ty nejlepší zbraně – naše zbraně jsou duchovní ne tělesné, proto můžou porazit cokoli tělesného. My máme Jeho jméno, Jeho Ducha, Jeho moc, Jeho Slovo, máme tedy vše, co potřebujeme. Otázka, kterou bychom si měli položit je: „Když jsme dělali všechno správně, jak to že se ve velké míře nepodobáme Ježíši?“ Takže to znamená, že to, co jsme dělali, nebylo správné. Ježíš řekl, že církev se bude stávat postupem času silnější a silnější, ne slabší a slabší (Přísloví 4:18 - Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc).

Problémem dnešní církve je, že pokud nevěříme, že můžeme předčít „velikány víry“ minulosti, tak je opravdu nepředčíme. Lake byl člověk, který dělal chyby, ale měl být pro nás odrazovým můstkem, od kterého se máme učit. Měli bychom ale dosáhnout větších věcí než on. On byl v letniční službě asi 25 let a měl pětileté období v městě Spokane ve státě Washington, kde zaznamenal 100 000 uzdravení, což je 20 000 za rok. Pak se odstěhoval do Portlandu ve státě Oregon a udělal tu samou věc – 100 000 uzdravení během 5 let. Důvodem, proč se přestěhoval do Portlandu, bylo to, že lidé říkali, že se ta uzdravení v Spokane děla jen proto, že to místo má na sobě duchovní pomazání. Podobné nesmyslné výroky o tom, že na nějakých místech nebo věcech je speciální pomazání, slyšíme i v dnešní době. A tak jim chtěl Lake dokázat, že to, co dělá, dělá Božím Slovem a nehraje tam roli moc nějakého místa. On měl statistiku 20 000 uzdravení za rok. V podstatě veškerá služba spočívala na 16ti ženách a mužích, které k tomu vyškolil. Začali si říkat DHT a to je to, co vás tady budu učit. Naše služba od roku 2001 vyučila cca 50 000 lidí, se kterými se snažíme být stále v kontaktu. Pravidelně dostáváme zprávy asi jen od 10% z nich, což činí asi 5000 lidí. A od nich dostáváme zprávy o přibližně 30 000 uzdraveních za měsíc. Takže John G. Lake Ministries je svědkem více uzdravení za měsíc, než viděl Lake za rok. Částečně je to sice proto, že máme vyučených více lidí. Ale je to také proto, že přesahujeme to, co dělal on. A tak to má být. Tak jako po mnoho let nemohl nikdo překonat rekord v běhu na 4 míle a pak, když se to jednomu člověku podařilo, všichni běžci ho začali překračovat. Náš problém je, že se díváme na ty velikány víry z minulosti a říkáme si, že takové velké věci se nám dělat nepodaří. Místo toho bychom se na to měli dívat tak, že oni překročili rekord a teď by to mělo být samozřejmostí pro nás pro všechny. Děláme chybu, že se soustředíme na člověka místo na osobu Ježíše Krista. Byl to Ježíš, který působil přes Lakea, byl to Ježíš, který působil přes Smitha Wigglesworthe, a jestliže ten samý Duch přebývá v nás, tak bychom měli být schopni dělat to, co dělali oni.

CD č. 2

(Na začátku vypráví Curry Blake o misijní cestě jejich týmu do Indonésie v minulém měsíci. Blake říká, že to byla pravděpodobně nejlepší misijní cesta, na které kdy byl z pohledu toho, že se tam dělo mnoho zázraků a uzdravení.)

Na naše uzdravující shromáždění přicházelo velké množství muslimů a hodně jich bylo uzdraveno. V místech, kde v minulosti podobná setkání probíhala, neměla policie křesťany ráda, protože to vzbuzovalo agresi muslimů a vznikaly pouliční potyčky a útoky na budovy, kde se křesťané scházeli. Policie místo agresivních muslimů vinila křesťany, říkajíc, že kdyby tam ta setkání nepořádali, tak by tam nebyly žádné nepokoje. Ale tentokrát se stalo něco jiného. Budova, kde se uzdravující shromáždění pořádala, byla jako i vždy v minulosti, střežena policií. Rozdíl byl v tom, že zpočátku byla policie ve střehu, když se tam začali přibližovat muslimové, ale pak zjistili, že nepřicházejí proto, aby působili

problémy. Přicházeli, aby byli uzdraveni. A veliké množství jich uzdraveno bylo. Vše jsme nahrávali na video a bude to zveřejněno na našich webových stránkách. Velkou výhodou při vyučování v těchto zemích je, že musíme využívat služeb tlumočnicků, kteří ani většinou neumějí anglicky natolik, aby tlumočili nějaké složitější biblické pojmy. Snažíme se tedy vše ještě více zjednodušit a uzdravení i zázraky se ještě zvětšují.

Ted' vám chci vysvětlit, co myslím pod pojmem „posvátné krávy“, který často při svých výkladech užívám. Inspiroval jsem se Indií, kde lidé umírají hlady a kolem nich se válí zdravé, tlusté krávy, které ale oni nemůžou zabít, aby se najedli. Já pocházím z Texasu, kde umíme dělat výborné barbecue, a tak mě to štve dvojnásob 😊 A podobné je to s lidskými tradicemi a náboženstvím, které způsobují, že lidé „umírají hlady, zatímco je jídlo na dosah ruky.“ To je to, co dělali farizeové. Více jim záleželo na tom, aby si udrželi své tradice, než na tom, že Ježíš lidi uzdravoval a osvobozoval. Nevadilo jim ani tak to, že lidi uzdravoval, jako to, v jaký den to dělal, což vypovídá o jejich mentalitě a srdci. A církev má podobnou mentalitu. Záleží nám více na správné teologii charakteristické pro určitou církev, než na tom, abychom lidem pomáhali. Ale musíme si uvědomit, že Ježíš pomáhal lidem o hodně dříve, než měla církev své teologické názory. Existují samozřejmě i dobré tradice, apoštol Pavel např. chválí křesťany za to, že se drží tradice, kterou od něho přijali. Jsou však i špatné tradice. V desáté kapitole manuálu jsme uvedli seznam asi 35ti různých tradic, které při našem vyučování většinou způsobují u posluchačů problémy a kvůli kterým se nedokáží soustředit na to, co říkáme. Když jsme v minulosti postupovali při vyučování běžným způsobem, zabralo to hodně času a energie, než jsme prolomili lidské tradice, které posluchačům bránili pochopit, o čem mluvíme. Každý z posluchačů se zasekl na té své tradici. Uvedu příklad: Když jsem řekl, že Ježíš chce uzdravit všechny, někomu hned začaly v hlavě kolovat argumenty a říkal: „No jo, ale co to a co tamto ...“

Tak jsme se rozhodli, že hned na začátku „zabijeme posvátné krávy“ za pomoci Písma, ale i zdravého rozumu. Když tím projdeme, můžeme se vrátit k našemu vyučování. Lidé ho jsou pak konečně schopni uchopit, protože všechny ty překážky jsou z cesty odstraněny. Jedinou překážkou uzdravování je, věříte-li, že jsou překážky v uzdravování. Hřích nemůže zastavit uzdravení, nevíra nemocného člověka nezastaví uzdravení. Později si postupně probereme všechny tyto předsudky. Já většinou říkám, že jestliže chceš praktikovat biblické uzdravování, tak udělej pravý opak toho, čemu jsi byl učen v církvi, a potom budeš blízko tomu, co Bible učí o uzdravování. Asi tak 95% z toho, co se v církvi (mám na mysli církev jako celek, ne nějakou konkrétní) o uzdravování učí, je chybné. Za posledních 100 let církevní historie jsem nenašel skoro žádné vyučování ohledně uzdravování, které by přesně odráželo, to co je v Bibli.

Nyní chci s vámi stručně probrat „posvátné krávy“, ať jste schopni porozumět, kam směřuji.

1) POCHYBNOSTI

Lidé říkají: „Já pochybuji, a když pochybuji, tak nemůžu být uzdraven.“ Co jsou to pochybnosti? Myslím, že ve 3. kapitole manuálu je přesná definice a píše se tam o tom trochu více. Slovo pochybnost znamená zastavit, váhat a couvnout. V teologickém smyslu to znamená „skrz na skrz“ rozdělit. Což je legrační, protože to je přesně to, co děláte při teologickém studiu. Vezmete Písmo a rozeberete ho na kousky, a přesto je to definice pro pochybnost. Neříkám tím, že byste neměli studovat Boží Slovo, ale nedopusťte, aby se vaše studium stalo pro vás větším bohem než Bůh, kterého studujete. Jedním z našich problémů je, že jsme si udělali z víry „boha“ místo toho, abychom měli víru v Boha. Nemáme mít víru v naši víru. Bible říká: „Mějte víru v Boha.“ Když máš víru ve svoji víru, tak to je humanismus. Takže když máš víru v sebe, začínáš uvažovat: „Co se stane, jestliže zklamou?“ Lidé pak říkají: „Já na tohle prostě nemám víru.“ Ale v takovém případě je to celé o tobě, ale Bible není o tobě ale o Bohu, o Ježíši. Podívejte se do 11. kapitoly Židům, kde se mluví o lidech víry. V této kapitole jsou zmíněny jen dvě ženy, jednou je Sára a druhou prostitutka Rachab. Takže zde máme Sáru, kterou lze nazvat matkou víry, je to žena čistoty a cti, a pak tam máme prostitutku. A to jsou jediné dvě ženy zde

zmíněné a většina žen se nachází někde mezi těmito dvěma typy žen. Tyto ženy jsou každá na opačné straně spektra, což znamená, že každá žena může být ženou víry. Všichni lidé zmiňovaní v 11. kapitole Židům jsou lidé víry. Oni se prokazovali vírou a dostalo se jim za tutu víru uznání. A co se říká o Sáře? Říká se, že shledávala Boha věrným, že „pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení.“ My si myslíme, že Sára je tam uvedena proto, že měla víru, ale je to proto, že Bůh řekl, že ho shledávala věrným. Jestliže chcete tu nejjednodušší definici víry, tak to je právě ono – uznávat Boha za věrného, za toho, který dal zaslíbení. No, není to lehké? Je to o Něm, ne o vás. Když lidé říkají: „Já prostě nevím, jestli mám dostatek víry,“ tak jim stranou od ostatních říkám: „No, já vím, Bůh je takový lhář, je tak těžké věřit tomu, co říká.“ A oni se na mě šokovaně podívají a já jim řeknu, že to co jsem řekl, je jinými slovy to, co před chvílí řekli oni. Řekli totiž, že nemůžou mít tolik víry v Boha, a pokud nemůžete někomu věřit, je to proto, že je lhář. Takže první věc, kterou si musíme uvědomit je, že víra není těžká, víra je volba. Přečtěte si 11. kapitolu Židům a dozvíte se, co je to víra. Já jsem se tohle naučil přímo od doktora Lestra Sumralla (bývalý pastor, učitel a mentor Curryho Blakea). Strávil jsem s ním několik let a to co především učil a předváděl byla víra. Viděl jsem ho podepisovat smlouvu na 10 miliónů na televizní stanici v době, kdy byl uprostřed výstavby sborové budovy a já vím, že neměl v bance ani 500 dolarů. A přesto podepsal smlouvu na 10 miliónů dolarů, která byla splatná do 30 dnů. To mohlo být jen totální šílenství nebo víra. Já vám neříkám, abyste to takhle dělali, protože vás neznám, ale u něho to byla víra. Protože on měl víru v Toho, který slíbil, že cokoliv potřebuje k naplnění Boží vůle, bude mít. Takže pochybovat je velice jednoduché.

Dám vám co možná nejlepší ilustraci. Jste v obchodě, procházíte uličkami a prošli jste právě tímto seminářem. Víte, že uzdravení je vždy Boží vůle, že Bůh chce vždy a všechny uzdravit, takže neexistují žádné výmluvy. Buď to děláme nebo ne. Uvidíte nemocného člověka a řeknete si, že tady je vaše šance, že půjdete, vložíte na něj ruce, Bůh ho uzdraví a vše bude v pořádku. Tak se začnete k tomu člověku přibližovat a než k němu dojdete, napadne vás myšlenka: „Co když se to tak nestane?“ a řeknete si: „Ale ne, tak teď jsem zapochyboval, takže to už nebude fungovat, tak to ani nebudu zkoušet.“ Bible říká, že než můžeš zhřešit, musíš být pokoušen k hříchu. Nemůžeš zhřešit bez toho, aniž bys byl předtím k hříchu sváděn. Pokoušení předchází hříchu. Teprve, když se rozhodneš zareagovat kladně na pokušení, tak to vede k hříchu. Bible říká, že cokoliv není z víry, je hřích. Takže můžeš pochybovat ve víře? Samozřejmě, že ne! Takže pochybovat je hříchem, že? Podívejte se, jestliže pochybnost je hříchem a před tím, než zhřešíš, musíš být pokoušen, tak před tím, než zapochybuješ, muselo tomu předcházet pokušení. Takže když jdeš k té osobě a máš myšlenku „Co když to nebude fungovat,“ a řekneš si: „Ó já, zapochyboval jsem.“ Jestliže jsi zapochyboval, tak jsi zhřešil a jestliže jsi zhřešil, tak jsi musel jít nejprve přes proces pokušení. A kdy jsi mohl být pokoušen k pochybnostem? Předtím ale nebylo žádné pokušení, takže ta myšlenka „co když to nebude fungovat“ není pochybností. Je jen pokušením k pochybnosti. Pochybností se stává tehdy, když slyšíš tu myšlenku, zastavíš se, zaváháš nebo couvneš. Dábel není chytrý. To už dokázal na tom, když se vzepřel Bohu. Je ale velice mazaný. Je to vidět na tom, jak klame církev tím, že tě donutí si myslet, že jsi zapochyboval, když jsi ve skutečnosti nezapochyboval. Takže pokaždé, když jsi jen pokoušen pochybovat, tak zaváháš a začneš couvat a tím pak opravdu pochybuješ. Vráť se k našemu příkladu. Chystáš se vzkládat ruce na toho člověka v obchodě a máš pochybovačnou myšlenku. Pamatuj si, že je to obvykle ze strachu, že to nebude fungovat, nebo že se ztrapníš, případně že bude Bůh ukázán ve špatném světle, když se nic nestane. V takové chvíli si přiznej, že ti nejde o Boha, ale bojíš se o svoji pověst. Taktiky ďábla se nezměnily. Když se podíváte zpět do ráje, je to přesně to, co udělal s Evou. Bůh řekl, že smí jíst ze všech stromů, jen toho jednoho se nesměli dotýkat. Pak přichází ďábel a říká: „Opravdu to Bůh řekl?“ Není to přesně to, co říká vám, když se chystáte klást ruce na nemocné? Dábel vám říká: „Opravdu Bůh řekl, že budete klást ruce na nemocné a ti se uzdravíte?“ Vidíte, ďábel vás nemusí dostat mezi své následovníky. Jemu stačí, když vás přiměje k tomu, abyste nevěřili Bohu. To je jeho práce, dostat vás do místa nevíry. Jeho prací je vás pokoušet k pochybnostem, protože v případě, kdy se rozhodnete věřit, on už s tím nic neudělá. Kdyby byl ďábel schopen vás zastavit před následováním Boha, nemyslíte, že by to udělal v době, kdy vás vlastnil? Jestliže vás nemohl zadržet v době, kdy vás vlastnil, proč si myslíte, že vás může kontrolovat, když už vás nevlastní? Takže pochybuješ jen tehdy, když víš, co máš

dělat, a přesto se zastavíš, zaváháš a couvneš.

2) VÍRA ČLOVĚKA

Jedna z doktrín v církvi je, že aby byla osoba uzdravena, musí mít víru. V Ježíšově službě mnohokrát vidíme, že k němu přišli lidé, kteří měli víru. Pokaždé, když u nich Ježíš víru našel, tak to okomentoval tím, že řekl něco jako „To je dobré, ty máš velkou víru, tvoje víra tě uzdravila nebo podle tvé víry se staň.“ A lidé na základě toho říkají: „Vidíš, oni museli mít víru.“ Ale to dělají veliký skok od Ježíšova komentáře o jejich víře k tvrzení, že ji museli mít, jinak by se uzdravení nekonalo. Už zdravý rozum ukazuje, že je to velký skok. Nikde Ježíš člověku neřekl: „Kéž bys měl víru! Ale protože ji nemáš, tak ti nemůžu pomoci.“

Nikde to v Písmu neuvidíš! Někdo může ale např. zmínit 13. kapitulu Matouše, kde se píše, že ve svém rodném městě „*neučinil mnoho mocných činů pro jejich nevíru.*“ Pokud si přečtete, co se tam opravdu stalo (Mat. 13,53-58 a Mk 6,5), zjistíte, že „nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je.“ Takže třebaže nemohl udělat mnoho mocných činů kvůli jejich nevíře, přesto vzkládal ruce na nemocné a ti se uzdravili. Tento verš, který lidé užívají, aby ukázali, že jejich nevíra bránila v uzdravování, ukazuje vlastně úplný opak. Přestože tam lidé neměli víru, Ježíš jich i tak několik uzdravil. Představa, že lidé musí mít víru, aby byli uzdraveni, je mylná. Ježíš lidi ve svém městě pohoršoval. Říkali o něm, že je to ten Josefův syn, ten tesař. Znali jeho matku, bratry a sestry a proto ho považovali za nikoho. Obecně platí, že pokud tě lidé nemají rádi, tak se většinou na tvých setkáních neukazují a už vůbec za tebou nepřijdou, abys na ně vzkládal ruce. Většinou sedí vzadu, nadávají a rozšiřují pomluvy. Když v Bibli najdete osobu, která potřebovala uzdravení, není zde pokaždé mluveno o víře. Pokud však zmíněný člověk víru měl, Ježíš ji okomentoval. Bylo však několik situací, kdy jedinou osobou, která měla víru, byl Ježíš. Takže často měl víru za druhé.

Dalším příkladem je, když přišel římský setník za Ježíšem a řekl, že jeho sluha leží nemocný a Ježíš tomu vojákově řekl, že má velkou víru. Kdo tu ale byl uzdraven? Ten sluha! Takže římský voják měl víru pro někoho jiného. Nemáme žádný důkaz o tom, že by ten sluha měl nějakou víru. To je typický příklad toho, kdy jedna osoba má víru pro druhou, což znamená, že nemocná osoba nemusí mít víru.

Já teď připravuji manuál, ve kterém bude kapitola s názvem „Čí víra?“ Líčím zde každé uzdravení v Novém zákoně a uvádím, kdo byl nemocný, kdo měl víru a kdo uzdravoval. Samozřejmě ten, kdo uzdravoval byl vždy Ježíš nebo v některých případech učedníci. My samozřejmě víme, že to byl vždy Duch svatý, který skrze ně působil. To si ještě později probereme. Většinou se učí, že musíme lidem kázat, aby dostali víru a mohli být uzdraveni. Podívejte se se mnou nyní do 10. kapitoly Lukáše. Teď se o tom zmíním jen stručně, detaily budeme probírat později. První verš říká: „*Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít.*“ Zde máme další „svatou krávu“. Lidé tvrdí, že jen Ježíš může uzdravovat nebo říkají „No víš to byl Ježíš, ale my to nedokážeme, nebo alespoň ne v takové míře co Ježíš.“ My víme, že to není pravda. Nejdříve uzdravoval On. Potom měl svých 12 učedníků, přičemž jedním z nich byl Jidáš, o kterém Ježíš řekl, že byl prakticky ďábel od začátku, který kradl a zároveň uzdravoval. Píše se, že všech 12 učedníků se vrátilo k Ježíši a říkalo: „*Dokonce i démoni se nám podřizují ve tvém jménu.*“, takže to platilo i pro Jidáše. Přestože byl v hříchu, měl moc nad demony. Máme tu tedy Ježíše a 12 učedníků, což je celkem 13 lidí. Poté Ježíš poslal 70 dalších. To už máme 83 lidí, kteří uzdravovali nemocné. Ani neznáme všechna jejich jména, což znamená, že mít moc nekvalifikuje člověka k tomu, aby se zmiňovalo jeho jméno v Bibli. Mít víru často opravňuje lidi k tomu, aby byli jmenovitě uvedeni v Bibli, ale ne v případech, že mají jen moc.

A pak tu máme další věc, když učedníci říkají Ježíši: „*Pane, viděli jsme muže, jak vyháňá demony ve tvém jménu, ale on s námi nechodil, tak jsme mu řekli, ať přestane.*“ Je tady muž, který ani nebyl součástí jejich skupiny a pravděpodobně slyšel, že když použije jméno Ježíš, tak můžete vyháňet

démony. Tak to dělal, protože měl víru ve jméno Ježíš. Ježíš učedníkům odpověděl, že ho neměli zastavovat, protože pokud dělal zázraky a mocné činy v Jeho jménu, nemůže hned na to o něm mluvit zle. Měli toho člověka prostě nechat být, když ve jménu Ježíše pomáhal lidem. Tento konkrétní případ dost dobře vyvrací učení o uzdravování, které je dnes běžné. Ježíš na toho člověka nevzkládal ruce, nepomazal ho. Ten člověk měl prostě jen víru ve jméno Ježíš. V Bibli je také psáno o sedmi synech Skévy, kteří se snažili vyhánět démony a říkali přitom: „Zaklínáme vás Ježíšem, kterého káže Pavel.“, což ukazuje, že oni sami neměli víru v Ježíšovo jméno. Oni prostě jen slyšeli Pavla kázat a řekli si, že budou také užívat frázi „ve jménu Ježíše“. A ďábel ukázal, že fráze nefungují: „Ten člověk, ve kterém byl ten zlý duch, se na ně vrhl, všechny je přemohl a tak je zřídil, že z toho domu utekli nazí a plní ran.“

A teď si přečteme v Luk. 10,1-2 : „Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. Řekl jim: „Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou zeň.“ Všimněte si dvou věcí. Za prvé jsme teď v 10. kapitole, Lukáš má 24 kapitol, takže nejsme ani za polovinou a Ježíš už posílá své učedníky. Za druhé, oni s Ním byli v té době méně než rok, takže nebyli plně vytrénováni. On je poslal a oni se pak vrátili. Na tohle užívám termín „církve obrácená naruby“ (angl. backward church), protože církev dělá často úplný opak toho, co říká Bible. Takže když v Bibli vidím tyto případy, snažím se je vyzdvihnout. Církev klade důraz na připravenost dělníka. Ježíš ale nikdy nekladl důraz na připravenost dělníků, nýbrž vždy zdůrazňoval potřebu a připravenost žně. Křesťané pořád říkají, že je Bůh připravuje, že se musí nejprve více učit, protože nejsou připraveni. Ježíš ale jinými slovy říká, že zatímco se připravuješ, pole se žní umírá. Můžu vám garantovat, že se nikdy nenaučíte pouhým studiem bez praxe. Uvedu to na následujícím příkladu. Přečtete si třeba knihu o životě někoho známého. Já osobně mám moc rád biografie a četl jsem jich hodně, ale znamená to, že toho člověka, o kterém čtu, znám? Ne! Víím o něm dost, protože jsem si o něm hodně přečetl, ale neznám ho. O určitém člověku se můžete dozvědět více faktů, pokud budete studovat jeho život, než o něm vědí ti, kteří ho znají osobně. Ale přestože o něm můžu vědět více, než ti, kteří ho znají osobně, neznám ho, protože jsem se s ním nikdy nesetkal. S Bibli je to podobné. Můžete vědět hodně o Bibli, protože jste ji četli a studovali. Nikdy ale nebudete Bibli znát, dokud nezačnete praktikovat, co říká. Když jsem začal vyučovat o uzdravování, věděl jsem na toto téma asi 10% toho co dnes. Neučil jsem se nutně tím, že jsem na toto téma vyučoval, učil jsem se tím, že jsem to dělal. Učil jsem se tím, že jsem kladl ruce na nemocné a modlil se za uzdravení více než 70 000 lidí. Učil jsem se zkušenostmi, které byly podepřeny Bibli. Já neposuzuji Bibli podle svých zkušeností, já posuzuji své zkušenosti podle Bible.

Nikdy jsem nebyl fandou her, ani počítačových, ani třeba karetních. Ale je jedna hra, kterou jsem měl vždy rád a stále mám, a tou je kulečník. Problém je jen v tom, že je těžké najít dobré a přípustné místo, kde ho hrát. Dříve jsem ho hrával v barech. Moji rodiče vlastnili bar, když jsem byl malý. Přesto jsem nikdy neochutnal alkohol, vždy jsem ho nenáviděl. Když jsem měl devět let, dal jsem Bohu slib, že se nikdy alkoholu nedotknu, a to jsem dodržel. Takže když jsem šel do baru, tak jen za účelem hrát kulečník. Upřímně řečeno, ti nejlepší hráči kulečníku jsou ti v barech. V církvi jsem ještě dobrého hráče kulečníku nenašel. Pokud přece někde je, tak vám garantuji, že se to naučil v baru. ☺ V barech jsem vždy potkával vojáky nebo bývalé vojáky, kteří se vždy bavili o zbraních a o tom, jak se z nich střílí. Sám jsem měl se zbraněmi zkušenosti, proto jsem vždy poznal, když si někdo z nich vymýšlel nebo neměl pravdu. Stejně to je v církvi. Četli jsme hodně o různých věcech, ale ty tradice nám byly předány lidmi, kteří to sami nedělali. Znali to jen z vyprávění, jak to dělali jiní. Nebo učili prostě jen teorii. V podstatě všechny teologie v dnešní církvi jsou teologie neúspěchu. Vymysleli jsme naše teologie na základě neúspěchů, které jsme měli. Jako např. to, že Bůh pokaždé neuzdravuje. Zeptáš-li se někoho, na čem toto tvrzení zakládá, řekne třeba: „Modlil jsem se za někoho a on zemřel.“ Vidíte, toto je teologie neúspěchu. Lidé zakládají své teologie na svých zkušenostech místo na Božím Slovu. Proč neříkáte: „Bůh vždy uzdravuje, když věříš.“ To ukazuje na to, že ty jsi nevěřil. Nebyl to Boží neúspěch. Jedné věci, které si můžete v Bibli všimnout, je, že všude, kde Bůh říká slovo „jestliže“, je to vždy na straně člověka. On vždy říká: „ Jestliže uděláš toto, já udělám tamto.“ Bůh nikdy neříká: „Jestliže uděláš toto, já možná udělám tamto.“ Na Boží straně není žádné „jestliže“. Boží strana je

pevná, On je tou nejpředvídatelnější bytostí, která existuje. On ve své knize napsal přesně, co udělá a dobré je, že je dostatečně mocný na to, aby si za tím stál. I když nepřítel ví, co Bůh udělá, nemůže ho zastavit. To mi připomíná něco z mé historie, hlavně když jsem dělal bojová umění. Měl jsem zvyk jít se vždy učit k tomu nejlepšímu. Když jsem chtěl být třeba nejlepší v kopání nohou, šel jsem za tím, kdo nejlépe kope. Tenkrát v roce 1976 jím byl Bill Wallis. Byl znám tím, že kvůli zranění kopal jen jednou nohou. Dělal to ale neuvěřitelně rychle a nikdo nedokázal jeho nohu zastavit. Jednou se ho ptali, jestli si nemyslí, že to je nevýhoda, že může kopat jenom levou nohou. A on odpověděl: „Jo, to je pravda, lidé vědí, že to přijde (míněno ten neskutečně rychlý kop vždy jen levou nohou), ale nic s tím nezmůžou.“ Tak jsem se naučil, že pokud se chcete něco opravdu dobře naučit, musíte jít k těm nejlepším. K těm, kteří mají výsledky, ne k těm, kteří nemají úspěch. Když se chtěl John G. Lake naučit o uzdravování, šel za Dowiem. Když jsem se o tom chtěl něco naučit já, tak jsem hodně bádala, studoval jsem Smitha Wiggleswortha a jiné další. Lake byl však jiný než ostatní. Smith Wigglesworth si nikdy nevychoval pokračovatele své služby. Lake nejen, že je vychoval, on je i školil a pak dosahovali stejných úspěchů jako on, někdy i větších. Z bojových umění jsem věděl, že dobrý bojovník není vždy dobrým učitelem. A dobrý učitel není vždy dobrý bojovník. Podaří-li se vám najít učitele, který bojoval a byl při tom dobrý, tak to je ten nejlepší učitel, ke kterému byste měli jít a učit se od něho. On vás totiž nebude učit jen teorii nebo styl, on vás bude učit to, co ví, že funguje. Když jsem začal sloužit lidem uzdravením, zjistil jsem, že čemu jsem byl učen, fungovalo jen do určité míry, ale nevedlo to k úspokojivým výsledkům. Tak jsem začal pátrat hlouběji a zjistil jsem, že jsem udělal chybu v tom, že jsem vytvořil teologii uzdravování založenou na neúspěchu a zkušenostech, spíše než teologii založenou na Bibli. Dříve, než jsem začal veřejně vyučovat materiály, které vám v tomto semináři předkládám, jsem to devět měsíců zkoušel u nás doma. Během těchto devíti měsíců, byla každá osoba, která přišla k nám domů, uzdravena. Takže vím, že vás tady učím něco, co funguje. Není to žádná teorie. Bohu jsem už dříve řekl, že nebudu nikdy vyučovat teorie, ale že budu učit jen to, s čím mám sám zkušenosti. Takže každý princip, který vás budu učit, budu mít podložený praktickou zkušeností a Písmem.

CD č. 3

Jsme stále v Matoušovi 10,2. Řekl jim: „*Žeň je mnohá, dělníků málo.*“ Opět opakuji, všimněte si, že Ježíš nekladl důraz na připravenost dělníků, on kladl důraz na potřebu a připravenost žně, což je opak toho, co se v církvi učí. A dále čteme: „*Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň.*“ Toto slovo „vyšle“ neznamená poslat na misi, není od řeckého APOSTELLO, od kterého máme slovo apoštol, ale od slova EKBALLO a doslovně to znamená „silou vyhnat“. Stejně slovo užíval Ježíš při vyhánění démonů. To, co tady Ježíš říká je, že bychom měli prosit Pána žně, aby silou vyhnal dělníky. Tou samou silou, jakou se vyhání démoni. To ukazuje na pár věcí. Dělníci jen tak nepůjdou na pole, oni musí být vyhnáni. Před léty jsem slyšel píseň, ve které se zpívalo: „Můj dům je plný, ale moje pole je prázdné.“ To je příkladem toho, jak to s námi je. Chceme se shromážďovat, ale nechceme vyjít ven na pole. Často lidem říkám, že je snadnější vyhnat démona, než vyhnat křesťana. ☺ Démoni vědí, že musejí poslechnout, ale křesťané si myslí, že si mohou vybrat. Do církve bylo vtaženo tolik špatného, že my si teď myslíme, že je to normální. Nesnažíme se to ani analyzovat, protože je to součástí celkové struktury církve. Můj úkol je změnit v tomto směru vaše smýšlení. Když pochopíte, co učil Ježíš a jak věci dělal, budete to chtít přinést do vaší církve. Po mém semináři se o to lidé často snaží. Bylo by dobré, kdyby to tak šlo, ale většinou to není možné. Pokud není toto učení přijímáno, vznikají tlaky a může to vést k rozdělení. Já nejsem proti rozdělení. Ježíš řekl, že nepřišel, aby přinesl pokoj ale meč. Když chodíme s Ježíšem, musíme být připraveni na rozdělení. Názor, že rozdělení je od ďábla, je chybný. Zmatek je od ďábla, ale ne rozdělení. Lidé říkají: „Musíme mít jednotu, aby se děly zázraky.“ To není pravda. V Ježíšově týmu nebyla jednotu, byly tam roztržky a boje mezi učedníky (např. kdo je

z nich největší). A později Pavel řekl, že se musí postavit tváří v tvář Petrovi, protože se provinil. Pavel měl roztržku s Barnabášem, která způsobila rozdělení apoštolského týmu. A hned na to se píše, že Bůh činil veliké zázraky Pavlovými rukama. Tato rozdělení a nejednota neměly negativní vliv na Boží moc. Často je slovo jednota užíváno těmi ve vedoucích postaveních, aby se vyhnuli rebelii a udrželi ostatní, aby šli stejným směrem, a aby se předešlo problémům. Je to spíše manipulace, než snaha vrátit se k pravdě, kterou nám zjevuje Bible, a o kterou máme usilovat.

Ježíš mluvil o potřebě žně a křesťané se vždy snaží o zdokonalování místo, aby si uvědomili potřebu žně. Můžeš trénovat, jak dlouho chceš. Jednou i tak budeš muset vyjít ven a bojovat, něco udělat. A bojovat budeš stejným způsobem, jakým jsi předtím cvičil. Důvod, proč pořád zmiňuji bojová umění, je ten, že se vás snažím zbavit přemýšlení v náboženských pojmech. Ježíš nestvořil náboženství, náboženští lidé ho zabili. Ježíš mluvil o království, ne o náboženství. Nemluvil o vnější formě uctívání. Nepředepsal nám program, který má být při shromážděních. On mluvil o království. Když si přečtete Izajáše 9,5, kde se mluví o Ježíši jako mesiáši, který má přijít, píše se tam: „... *na jehož rameni spočine vláda.*“ Neříká se tam církev, ale vláda. Ježíš přinesl novou formu vlády a tím bylo království. Když mluvil Ježíš o církvi, myslel tím skupinu povoláných lidí, nemyslel tím budovy. Ježíš zemřel za církev, myšleno skupinu vybraných lidí, a ne za církev myšleno budovy a organizace, ve kterých se teď odehrává křesťanství. On zemřel za lidi a lidé jsou církev. Nemůžete jít „do“ církve. Můžete jít do místa, které ji symbolizuje, ale nemůžete jít „do“ církve. Žádná budova, kde se křesťané shromažďují, není církev. Slovo „ecclesia“ nebylo poprvé užito křesťany. Bylo to běžně užívané řecké slovo a znamenalo skupinu lidí, kteří byli povoláni a něčemu věřili. Označovalo to shromáždění lidí, kteří z něčeho vycházeli a vcházeli do něčeho jiného. Proč to takhle zdůrazňuji? Protože dokud o církvi takto přemýšlíte, budete si myslet, že uzdravení je odměna pro křesťana, místo znamení pro nevěřícího. Vaše oči budou nasměřované na vás, místo na potřebu žně. Ve více případech v Bibli je uzdravení zmíněno jako znamení. Jsou dvě místa, kde je to zmiňováno konkrétně. Prvním je Mk 16,17-18: „*Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky, ... na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.*“ Tímto nejsou míněny zázraky, neznamená to, že budou lidé zázračně vstávat z vozíků. Říká se, že budou uzdraveni. Výraz „uzdravení“ znamená proces. Když běžíš, znamená to, že jsi v procesu běhu. Uzdravení může nastat během krátkého procesu nebo po značně dlouhém procesu. Nemáme rádi dlouhé procesy a já nesouhlasím s tím, že by to měl být dlouhý proces. Věřím, že když budeme jako Ježíš, ten proces uzdravení bude velice rychlý. Ale ani všechna Ježíšova uzdravení nebyla okamžitá. Např. o těch deseti malomocných se říká, že byli uzdraveni, když se dali na cestu. Oni šli a neviděli žádnou změnu, která by ukazovala na to, že jsou uzdraveni. Uzdravení nastalo, až když šli. U římského vojáka se sluha začal uzdravovat „od té hodiny“. To je proces uzdravení. My si obvykle přejeme okamžitě uzdravení a takové se obvykle děje působením některého daru uzdravování (v původní řecké verzi je v množném čísle uvedeno jak slovo dar, tak uzdravování).

Takže v Mk 16 je uvedeno uzdravení jako znamení a v 1Kor 14 se píše, že jazyky nejsou znamením pro věřící, ale nevěřící. Verš, že věřící budou klást ruce na nemocné a uzdraví je, nemluví o tom, že věřící budou klást ruce na nemocné věřící, myslí se tím, že věřící budou klást ruce na nemocné nevěřící. Věřící jsou tou studnicí, která uzdravuje nevěřící. Nemluví se tu o uzdravování nemocných věřících. Později to ještě budeme probírat, ale teď se jen ve stručnosti zmíním, že jediný odkaz, týkající se modlitby za nemocné věřící, je v Jakubovi 5. kapitole. Vše ostatních je o nevěřících. Jsme zvyklí číst Písmo, jak jsme byli naučeni, ne, jak je napsáno.

Kdykoliv se Ježíš zmiňuje o vyhánění démonů, vždy mluví o dvou královstvích, která stojí proti sobě ve válce. Vždy říká, jak může království obstát, když je rozděleno. Tím ukazoval, že to, co On dělal, nebylo rozdělování království, ale bylo to jedno království proti druhému. Slovo satan znamená protivník (odpůrce), což představuje nepřítele, válku, boj. Ježíš neříkal, abychom vyjednávali s demony, ale abychom je vyháněli, abychom válčili, používali sílu proti nepříteli, dokud se protivník nevzdá. Dokonce je nám řečeno, abychom se proti ďáblu stavěli, nedávali mu prostor. Výraz „stavět se

proti“ a nedávat někomu prostor“ je vojenský termín. Na tom je znovu vidět, že Ježíšova i Pavlova terminologie byla vojenského původu. Není to o náboženství, je to o dvou královstvích ve válce. Království, kterému my sloužíme, už technicky vzato, vyhrálo. Tak proč stále ještě bojujeme? Má to dvě strany. Uvedu příklad: V Iráku jsme porazili Sadáma Husajna, ale válka stále trvala. To, že je poražen vůdce, neznamená, že všichni pod ním se vzdají. Satan byl kompletně poražen, ale být poražen ještě neznamená se vzdát. Připomíná mi to jednu událost, která se odehrála na jednom japonském ostrově. Děly se tam divné věci. Lidé byli stříleni a ztrácely se věci. Při vyšetřování všechny kriminalisty udivoval kalibr zbraně, kterou ten, co střílel, používal. Ukázalo se totiž, že ta zbraň byla z druhé světové války. Když viníka dopadli, byl jím japonský voják, který ještě 30 let po válce plnil rozkaz svého velitele, týrat a zabíjet protivníka. Nikdy se k němu totiž nedostala zpráva, že Japonsko bylo poraženo. Japonsko bylo dávno poraženo, ale to neznamenalo, že on se musel nutně vzdát. Porážka a dokonce ani vzdání se nemusí znamenat zastavení boje. Mělo by, ale není tomu tak vždy. To samé se stalo se satanem. Ježíš ho naprosto porazil. Teď je na nás, abychom ustanovili a prosadili Boží království. To znamená shodit z trůnu satanské dílo, kdekoliv ho vidíme. Jeho dílo je hřích, nemoc, chudoba, nenávisť a jiné podobné věci. Naše práce je přemoci zlo dobrem. Všimli jsme si, že lidé s vojenskou minulostí, pochopí tyto věci rychle a lépe to skrze ně působí, protože mají vojenské myšlení. Jsou zvyklí obdržet příkaz, uposlechnout a vykonat ho. Řídí se podle něho, dokud nedostanou jiný příkaz. Další příkaz dostaneme jednoho dne a bude znít: „Vystup sem na horu!“ Do té doby musíme pokračovat v konání toho, co řekl Ježíš v M16 a Mt28. Naší prací je porazit našeho nepřítele. Bohužel nemůžeme demony zabíjet. Máme je vyhánět. Démoni nemůžou udělat nic sami, potřebují k tomu lidi. Nemoci a choroby přicházejí přes lidi (rozumněj tomu tak, že nemoc je samozřejmě démonického původu, ale je potřeba lidského těla, aby se mohla projevit). Vražda a jiné podobné zločiny, to je vždy člověk ve spojení s ďáblem. Naším úkolem je lidi obracet, aby přestali sloužit ďáblu a poslouchat ho, a začali následovat a poslouchat Ježíše.

Před volbami se také snažíme přesvědčit lidi, aby volili našeho kandidáta. Podobné je to s křesťanstvím – způsob, jakým vyhráváme města, je, že získáváme lidi, aby volili pro svůj život Ježíše jako Pána. On už Pánem je, ale je na každém člověku osobně, aby to přijal a přešel pod Jeho autoritu. Mým úkolem je, aby ses vymanil z myšlení, že se ti podaří udělat něco, co Boha potěší, a On tě pak odmění mocí nebo něčím takovým. Tak to nefunguje. Protože jsi v Kristu, už máš přízeň u Boha. Není to tak, že žiješ správně, aby sis zasloužil u Boha přízeň. Nikdy by se ti nepodařilo žít dostatečně dobře, abys měl přízeň u Boha. Protože však díky Jeho přízni žiješ správně, děláš to, co ti nařídil. Písmo to říká velice přesně: „*Kdo říká ‚Poznal jsem ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy.*“

A když říkáš, že miluješ Boha, ale nenávidíš svého bratra, není v tobě pravdy a jsi lhář. Jak můžeš říct, že miluješ Boha, kterého jsi neviděl, když nemiluješ svého bratra, kterého vidíš. Způsob, jakým můžeš Bohu ukázat svou lásku, není v emočním výlevu pláče a říkání „Bože, vylej více“ nebo „Bože, chci více Tebe“. Není možné mít více Boha. Opak je pravdou. Ty musíš udělat vše pro to, aby měl Bůh více tebe. Scházet se, modlit se a prosit Boha, aby na nás vylil více svého Ducha, dokud ho nebudeme mít více, je pro Nový zákon zcela neznámé. V církvi se prvních 400 let nekonala žádná uzdravovací shromáždění. Jedním z důvodů bylo to, že neměli církevní budovy až do r. 313, kdy Konstantin udělal z křesťanství v Římě státní náboženství. Do té doby se všichni setkávali po domech. Křesťané byli pronásledováni Římany (ne Židy, ti měli náboženské důvody) proto, že Římané, považovali křesťanství za hrozbu národní bezpečnosti, jelikož se křesťané neklaněli císaři jako Bohu. Křesťané tehdy nekázali o církvi, křesťané kázali o království. Řím představoval království a Římané si mysleli, že jsou ohroženi. Nerozuměli totiž, že křesťané hlásají o duchovním království, které by se mělo projevovat hmotně. Možná se i já začnu za chvíli bát, že mě označí za hrozbu státu, protože jsem v očích nevěřících extrémista. Jsem extrémně šťastný, extrémně zdravý, extrémně požehnaný. Jsem extrémistou, tzn. věřím v to, co je správné, a ohledně toho co je správné se nevyjednávám, to je jasné. A takovými bychom měli být všichni křesťané. Měli bychom s odvahou a bez kompromisu kázat to, co je v Bibli, a držet se toho, přestože nás to něco stojí. Církev prořídne, ale tělo Kristovo, které zůstane, bude silné. Ti, co odejdou, se ukážou být těmi plevami, které se tam držely jen kvůli požehnaní.

To je důvod, proč vidíme tak silnou církev v Číně. Je to díky pronásledování. Tam musíte věřit a něco vás to stojí. V Americe vás to nestojí nic, možná pověst, když jste opravdu radikální.

Lukáš 10,3-7 *„Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. S nikým se na cestě nepozdravujte. Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: ‚Pokoj tomuto domu! ‚ A přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine, ne-li, vrátí se opět k vám. V tom domě zůstaňte, jezte a pijte, co vám dají, neboť hoden je dělník své mzdy! Nepřecházejte z domu do domu.“* Tady vidíte, že mluví o domech a vůbec se nezmiňuje o uzdravování. A teď se podívejte na 8.verš *„A když přijdete do některého města a tam vás přijmou, jezte, co vám předloží, uzdravujte tam nemocné a vyřidte jim: ‚Přiblížilo se k vám království Boží. ‘ “* Takže, kde máte uzdravovat nemocné? V domech nebo ve městech? Píše se tam, že ve městech. Neříkám, že nemůžete uzdravovat v domech ve městě, chci to jen rozlišit. Když jste tehdy řekli, že jdete do domu, tak to bylo místo, kde se ranná církev scházela. Takže co děláš nejdřív? Lk 10,8-9 ukazuje, že nejdříve měli uzdravovat a pak teprve kázat o království. My jsme byli nebo pořád ještě jsme učeni, že k tomu, abychom byli uzdraveni, potřebujeme mít víru a abychom měli víru, platí Řím 10,17: *„Víra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo.“* Když se toho dost naposloucháš, dostaneš víru. Ale to není to, co Řím 10,17 říká. Ohledně tohoto verše je hodně věcí špatně učeno.

Říká se, že víra je tedy ze zvěstování. Když se na to podíváte v kontextu 10. kapitoly, píše se tam: *„A jak mohou uvěřit v Toho, o němž neslyšeli? A jak uslyší bez kazatele? A jak jim může někdo kázat, aniž by byl poslán?“* To, o čem se tady mluví, se týká spasení.

Říká se, že než může člověk uvěřit, musí se mu zvěstovat. Než mu může být zvěstováno, někdo k němu musí přijít a zvěstovat. Ten verš neříká, jak mít více víry na nové auto, mluví se o víře ke spasení. Hovoří o tom, že máme práci, kterou je třeba udělat a tou je zvěstovat spasení. Ale křesťané vezmou jeden verš, vytrhnou ho a udělají z toho doktrínu, aniž by se dívali na kontext. V Bibli je vše v kontextu. Jinak bys mohl vzít jakýkoliv verš a předělat ho tak, jak chceš, aby zněl. Na to ale nemáš právo.

Podle Řím 10,17 lidé říkají, že musí stále dokola slyšet zprávu, jinak nemůžou mít víru, ale to ten verš neříká. Říká, že víra ke spasení přichází okamžitě, jak slovo slyšíte. Podmínkou je, že tomu porozumíte. Bible říká, že nepřítel přichází okamžitě ukrást slovo, které bylo zaseto do srdce. Těm, kterým bylo slovo ukradeno, byli ti, kteří ho nepochopili. Když mu rozumíte, d'ábel vám ho nemůže vzít. Jde o to, že musíte slyšet zvěstované slovo, musíte mu porozumět a víra přijde okamžitě. To, zda do té víry vstoupíte a budete chtít uvěřit, je na vás. Ale víra je tam okamžitě, není to o tom, kolik slov uslyšíte a kolik víry budete mít. Upřímně řečeno, víte, kdy jste měli nejvíce víry? Když jste se znovuzrodili. Ačkoli vše, co jste tehdy možná jen věděli, byl Jan 3,16. Neznali jste Písmo, teologii. Jen jste slyšeli, že vás chce Bůh spasit. Někdo vám řekl, že vás chce Bůh spasit, odpustit vám a vyzval vás k víře: *„Věříš tomu?“* Odpověď: *„Ano, věřím, že Ježíš je Pánem.“* To bylo tak asi všechno. Takže skrze třeba jeden verš bez porozumění řečtiny a aramejštiny jste porazili d'ábla.

Čím více důkazů máte, tím méně víry máte. Přesněji řečeno, čím více důkazů potřebuješ, tím menší víru máš. Jestliže tě musím přesvědčit skrze důkazy, tak to není pravdivá víra. Takže ta největší víra, kterou můžeš mít a zároveň ta největší, co jsi kdy měl, byla, když jsi se znovuzrodil. Už nikdy nemůžeš mít takhle velikou víru. Protože teď jakoukoliv zkušenost s Bohem máš, ti podává více důkazů, což vlastně znamená méně víry. Teď si možná řeknete, počkej, co to říkáš? Říkáš, že budu mít čím dál méně víry? Poslouchejte však pozorně. Měl jsi víru dostat se do Krista a tvoje víra v Něho tě v Něm udržuje. Jsou dva důvody, proč to tady říkám. Dokončím nejprve ten první. (A připomeňte mi, abych dokončil tu myšlenku, jestli můžu mít větší víru.)

Skoro všechny lidské tradice směřují k tomu, vinit Boha za neúspěch člověka. Příklad: *„Modlil jsem se*

za tebe a tys nebyl uzdraven, tak to nebyla Boží vůle tě uzdravit.“ Takovým tvrzením ukazujete prstem na Boha. Nebo výrok: „Modlil jsem se za tebe a tys nebyl uzdraven, to v tobě asi musí Bůh budovat charakter.“ Co takováto tvrzení dělají? Ukazují prstem na Boha. Nebo tvrzení: „Bůh se tě snaží něco naučit.“ To by znamenalo, že je nemoc Boží dílo. A to je divný, protože jediný neúspěch, který máme v Novém zákoně, je v místě, kde se píše, že Ježíš sešel z hory, viděl tam své učedníky a muže, který přivedl svého syna. Ten muž Ježíši říká, že přivedl svého syna k učedníkům a ti nebyli schopni z něho vyhnat démona. Ježíš neřekl tomu muži něco jako: „No, tak to tě musí Bůh něco učít, něco v tvém životě dělá a uzdraví tvého syna, až odstraníš ze svého života hřích.“ Ježíš toto neřekl a neřekl ani: „Jakého hřichu se tvůj syn dopustil, že si tohle přivodil?“ Nic takového neřekl! Ke generačním prokletím se dostaneme později, protože to je taky lež. To platilo kdysi, ale ne teď. Než o tom budeme mluvit, můžete se podívat do Ezechiela 18. kapitoly, kde říká Bůh Izraelitům: „*Co si myslíte, když říkáte o izraelské zemi toto přísloví: ‚Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby?‘ Jakože jsem živ, je výrok Pánovníka Hospodina, toto přísloví se už nebude mezi vámi v Izraeli říkat. Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší.*“

Spisovatelé píšou knížky typu např. „Jak zlámat prokletí, která blokují tvé požehnání.“ Dokud budou lidé tyhle nesmysly kupovat, tak se to bude dál prodávat. Proč o tom tolik mluvím? Je to hlavně proto, že jsem unaven z toho, jak jsou lidé poražení, jak se jim lže a mate se je. Já očekávám, že církev povstane a bude pro svět jako Ježíš.

Naše tradice vždy ukazují prstem na Boha a říkají, že je to Jeho vina. Chcete-li zjistit, jestli tradice pochází z člověka nebo z Boha, podívejte se na koho ukazují prstem. Když Ježíšovi učedníci nemohli vyhnat démona, Ježíš jim řekl: „*Pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet?*“ On neřekl, že za to může Bůh. Neúspěch učedníků dosáhnout biblických výsledků nediktuje Boží vůli. Tvoje selhání vykonat Boží dílo neukazuje nic o Boží vůli. To pouze ukazuje na tvůj neúspěch. Každý neúspěch na straně uzdravování je vždy na straně člověka, který se modlí. Nám je přikázáno uzdravovat nemocné. Nejsi to ty, kdo působí uzdravení, je to Duch svatý v tobě, který působí uzdravení. Ty musíš jen věřit. A když nevěříš, tak Duch přes tebe nemůže pracovat. Není to neúspěch Ducha, ale tvůj. V ráji se stala ta samá věc. Bůh zavolal na Adama poté, co s Evou zhřešili: „*Kde jsi?*“ On odpověděl: „*Ušlyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.*“ Bůh mu řekl: „*Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?*“ A Adam řekl: „*Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu ...*“ Takže jinými slovy Adam řekl: „*Bože, kdybys mi nedal tu ženu, všechno by bylo v pořádku.*“ On ani nevinil Evu, on rovnou vinil Boha za to, že mu ji dal. Takže to je první kritérium, na kterém poznáte, jestli je tradice původu lidského nebo Božího. Některé lidské tradice jen občas ukazují prstem na člověka a říkají, že člověk nebyl uzdraven, protože neměl víru. Tak proč by pak potřebovali tebe, abys na ně vzkládal ruce. Bible říká, vzkládejte ruce na nemocné a ti se uzdraví. Neříká se tam, že se uzdraví, když budou mít víru. Důraz se klade na nás, abychom vykonali tu práci. Já na vás teď chrlím všechny tyhle věci z různých oblastí, později si to vše ještě ukážeme podrobněji na příkladech. Teď jen chci, abyste se zbavili některých tradic. Chci zdůraznit, že uzdravení není odměna, ale je to znak pro nevěřící. Dva hlavní znaky jsou v Bibli určeny jako znaky pro nevěřící – uzdravení a jazyky. Tak proč, když jsou určeny pro nevěřící, užíváme je v budovách, kde jsou jen věřící? Ježíš neřekl, když jdete do domu, konejte to v domě. On jen řekl, že v domě mají zůstat. Nemají přecházet z domu do domu, aby to třeba nevedlo k předhánění se rodin, kdo je lépe pohostí. Ale řekl, že když vejdou do města, mají tam uzdravovat nemocné. Samozřejmě je jasné, že ve městě bylo plno nevěřících. V církvi se ale hlásá, že ti musí být kázáno, dokud nebudeš mít víru a pak budeš uzdraven. Dám vám pár příkladů: Kdo měl víru pro Lazara? No, určitě to nemohl být Lazar, protože byl mrtvý. Nebo pamatujete si vzkříšení syna naimské vdovy? To bylo podobné. Jak už jsem řekl, to vše je jen úvod. Ještě to podrobně projdeme později.

Ježíš nikdy neučil o uzdravování, Ježíš učil slovo Boží. On užíval uzdravování, aby potvrdil svoje slova. Zde vidíme opět příklad, jak dnešní cíkev dělá věci obráceně! Církev užívá Jeho slova k

potvrzení uzdravování. Snaží se lidi skrze Bibli přesvědčit, že je uzdravování skutečné. Ježíš se však snažil lidi skrze uzdravování přesvědčit, že Jeho slova byla pravdivá. A pak se divíme, že máme tak málo výsledků. Je to tím, že děláme věci opačně. Ježíš měl 100% uzdravení, církve dnes má skoro 100% neuzdravení. Když jsou lidé občas uzdraveni, tak nás to šokuje. Doufám, že než s tímto seminářem skončíme, budete mě znát natolik, že poznáte moje srdce. Jsem tady, protože miluji lidi, miluji vás, miluji Boha a chci, abyste naplnili Jeho vůli. Věřte, že vše, co říkám, nechci, aby znělo odsuzujícím způsobem. Jsem zde, abych pomáhal, tak si prosím nevykládejte moje slova zle. Nejsem tady, abych vás učil nějakou novou doktrínu o uzdravování, toho máte dost. Nejsem tady, abych opakoval věci, které už jste slyšeli, protože to byste se v uzdravování nikam nepohli. Takže abyste na tom byli v uzdravování lépe, musím vám přinést něco, co jste ještě neslyšeli. A jste tady nejspíš proto, že to, co jste slyšeli předtím, nefunguje. Já nechodím na konference o uzdravování. Kdysi jsem na ně chodil, dokud jsem neobjevil to, co funguje, to, co jsem celý život hledal. Při svém studiu uzdravování jsem si prošel všemi argumenty, které vás můžou napadnout. Naše kancelář je plná knih o uzdravování a řeknu vám, že většina nestojí za přečtení. Učení, kterému se dostane nejvíce přijetí, je to, kterému se dostane nejvíce publicity. Stane se to asi nějak takhle: Kazatel dostane myšlenku, jde do Písma a snaží se najít věci, které jeho myšlenku podpoří. Napíše knížku, knížka se vydá, další kazatel o tom slyší nebo ji čte, pak o tom káže nebo napíše taky knížku. Brzy nato máte deset knížek napsaných deseti různými lidmi, které ale říkají v podstatě to samé. Navíc vše beztak pochází od toho prvního kazatele. A vy si je přečtete a řeknete si: „Četl jsem o tom v tolika různých knížkách, že to musí být pravdivé.“ Takže existuje-li na to samé téma tolik knih, neznamená to, že jsou pravdivé. Vidíte lidi v televizi, to ale neznamená, že mají tím pádem pravdu. Znamená to jen, že mají peníze, a proto si to můžou dovolit, nebo o ty peníze žebrají od diváků. Jedno z toho. Většinou o ně spíše žebrají. Samozřejmě to neplatí o všech.

Možná si říkáte, že jsme zatím moc nemluví o uzdravování. To, co umožnilo Lakeovi vidět skoro čtvrt miliónů uzdravení za 10 let, nebyla doktrína. Kolik z vás tady slyšelo o Williamu Branhamovi? Jeho doktrína byla tak mimo, že horší už to snad ani nemohlo být. Jeho učení bylo naprosto mimo. Pokud ho někdy uvidíte na videu mluvit, převiňte tu část, kde vyučuje a přejděte rovnou na místo, kde užívá svého daru. Jeho dar byl 100% přesný. Říkal lidem přesné údaje ohledně jejich jména, adresy, co dnes dělali, prostě neskutečně hodně detailů, včetně rozpoznání nemocí, které měli. Poté, co začal vyučovat, Gordon Linsey (zakladatel organizace Kristus pro všechny národy) mu řekl, ať se drží jen svého daru. Svým darem lidem pomáhá a žehná jim, ale ať nevyučuje. Jeho učení bylo špatné, ale jeho dar byl správný, protože fungoval ve víře. Když říkal lidem tolik podrobností z jejich života, věděli, že skrze něho mluví Bůh, a zvedlo to jejich víru. Řekl-li: „Jsi uzdraven!“, oni to uchopili. Nedělal nic, aby je uzdravoval, jen díky slovu poznání lidé sami obdrželi uzdravení. Takže můžete prakticky použít jakýkoliv z devíti darů Ducha svatého, abyste lidem pomohli přijmout uzdravení. Nemusíte mít dary uzdravování.

CD č. 4

Můžete položit otázku: „Jestliže je uzdravování znakem pro nevěřící, jakou naději má věřící, že bude uzdraven?“ Rozdíl je tento: Pro věřícího to není znamením. Musíte si uvědomit, že Marek 16. kapitola mluví o dvou skupinách lidí. Mluví se zde o věřících, kteří mají klást ruce na nemocné. Musíte se rozhodnout, ke které z těchto skupin patříte. Jsi ten nemocný nebo ten věřící? A vy řeknete: „No, já jsem nemocný věřící.“ Ale nesnažte se tady vytvořit třetí skupinu, ta tam není. Věřící by neměl být tím, kdo přijímá, ale tím, kdo přináší uzdravení. Vy namítnete: „To je dobrý, ala já jsem nemocný věřící a potřebuji uzdravení.“ Pro věřící jsou dva způsoby, jak obdržet uzdravení – buď si ho vezmete sami nebo vám ho někdo dá. (pozn. to vysvětluje někde později)

Stále se vás snažím přesvědčit, že uzdravování není o tom být náboženský a následovat nějaké rituály. Všichni víme, že uzdravení za použití formule nefungují. Jestli už jsi v církvi nějakou dobu, pravděpodobně už jsi nějakou formuli zkoušel užívat. Důvodem, proč byla služba Lakea tak efektivní, nebylo to, že porozuměl uzdravování a pak se stal efektivním. Ale naopak, on do té doby než se stal efektivním, uzdravování nerozuměl.

To, co já během tohoto vyučování dělám, jsou sem tam nějaké malé korektury v různých učeních a doktrínách, které teprve jako celek činí rozdíl. Sami o sobě se ty malé korektury nemusí zdát, že by dělaly rozdíl.

Když se Lake v r. 1893 poté, co byla uzdravena jeho žena, spojil s Dowiem, započal sbor asi 100 mil od Dowieho sboru a zároveň se stal i starším v Dowieho sboru i přes tuto velkou vzdálenost. Dowie vydával každý týden časopis. Byla to spíše kniha, protože měla 800 stran. To byl také jeden z důvodů jeho pozdějšího vyčerpaní, kdy ke konci své služby slyšel různé hlasy, které mu našeptávaly, že je Eliáš a podobné věci, což nakonec způsobilo jeho úpadek.) Letniční hnutí začalo až v r. 1901. Takže mluvení jazyky a křest v Duchu svatém nebylo běžnou věcí v časech Lakea. Tehdy se považoval křest v Duchu sv. za posvěcení. To bylo spojeno se zanecháním hříchu, nebylo to spojováno s mocí nebo duchovními dary. Mělo to jen směřovat ke svatosti. Když jste tedy dostali to, čemu říkali posvěcení, tak jste tím podle nich obdrželi moc žít svatý život, ne moc duchovně sloužit. Takže už 8 let před tím, než začalo letniční hnutí, viděl Lake úžasná uzdravení (my bychom je spíše označili za zázraky). Dowie viděl taky hodně zázraků. Dowie sám třeba nikdy nepřijal křest v Duchu svatém a dokonce proti němu i kázal. Byl proti většině letničního hnutí, které dokonce pronásledoval, čímž nechtěně vlastně pomohl jeho rozmachu. Pronásledování většinou způsobí větší rozkvet toho, co se pronásleduje.

Lake viděl všechna ta uzdravení, ale pokřtěn v Duchu byl až v r. 1907. Lake viděl více uzdravení, aniž byl pokřtěn v Duchu, než většina lidí, kteří pokřtěni v Duchu jsou. Bylo to díky tomu kým a čím se obklopil. Stáváte se takovými, jaká je vaše mysl. Jste většinou výsledkem toho, o čem přemýšlíte. Jestliže se chcete změnit, musíte nejprve změnit svoje myšlení. Přestaňte poslouchat všechny ty bláznivé věci kolem vás, přestaňte čumět na televizi a začněte věřit Bibli. Najděte si něco, čemu věříte, a obklopte se tím a lidmi, kteří tomu taky věří. Na konci manuálu najdete kapitolu nazvanou „tajemství duchovní moci J.G. Lakea“. Jedním tím „tajemstvím“ je mít společenství s křesťany, kteří smýšlejí jako vy a scházet se s nimi nejen v neděli, ale jak často to jen jde. Důvod, proč Lake dosáhl takových výsledků, nebyl v první řadě dar, nebylo to pomazání, bylo to to, čemu porozuměl. Nebyly to znalosti, Lake neuzdravoval lidi podle doktrín. On porozuměl tomu, kým je v Kristu a to je to podstatné, to je ta nejdůležitější věc, kterou byste měli během tohoto semináře pochopit. Teď se zatím zmiňujeme o detailech, ale brzy zjistíte, že se posuneme dál.

Lidé si někdy myslí, že jsem arogantní, protože si myslím, že naše učení má pravdu a všichni ostatní se mýlí. Hlavním důvodem, proč si myslím, že máme pravdu je ten, že výsledky, které máme potvrzují, co je v Bibli. Pochybuji, že byste mi mohli přinést knihu o uzdravování, kterou jsem neprostudoval, a která by odrážela, co je v Bibli. Většina věcí, které se na toto téma v církvi učí, v Bibli není. V Bibli není například nic o vnitřním uzdravování. Ježíš a ani nikdo jiný se tímto nezabýval. Theophostic („poradenství o vnitřním uzdravení“, Theo=Bůh, phostic=světlo) je celé špatné. Není to biblické, je to New Age a není to přesné. Neznám sbor, který by se nerozdělil, když toto praktikoval. Mluvím tu o vážném rozdělení, kdy lidé končili v hříchu. Skoro všechny New Age praktiky, přijaté do církve jako učení, přivádějí lidi do vážných hříchů a většina učení o vnitřním uzdravování jde tímto směrem. Ježíš vnitřní uzdravování neprojektivoval. Tehdy měli lidé stejné problémy jako lidé dnes, lidé se nezměnili, hřích je hřích. Když se v křesťanech neprojevuje Boží moc, budou se vždy snažit přijít s nějakou doktrínou, která pomůže lidem z problémů a získá jim zdraví. Ježíš nikdy nemusel lidem pomáhat získat uzdravení, On jim ho prostě dal. Protože lidé ale nechodí v Boží moci, která by vám uzdravení přinesla, snaží se změnit vás, abyste se nějak uzdravili sami. Když máte tu moc někoho osvobodit,

nestaráte se odkud např. nějaké prokletí přišlo. Ježíš se nikdy nikoho neptal, odkud na něho ty „věci“ přišli. Nejvíce se k tomu přiblížil otázkou: „Jak dlouho je ten chlapec v tomto stavu?“ Dokonce se Ježíše někdo zeptal „Kdo zhřešil? Byl to ten chlapec nebo jeho otec?“ a Ježíšova odpověď byla: „Ani jeden z nich.“ Kdyby Ježíš chtěl rozvíjet nějaké učení o generačních prokletích, mohl to udělat právě v tomto případě a říci něco jako: „Ale jsou případy, kdy ...“ Ale to neřekl. Musíme především pamatovat na to, že jsme reprezentanty Ježíše Krista. Jako reprezentant nemůžeš říct něco, co ten, kterého reprezentuješ, nikdy neřekl. Protože, když řekneš něco, co on neřekl nebo něco, co je s jeho tvrzením v rozporu, už nejsi jeho reprezentant. Problém s tímto učením o prokletí je ten, že Ježíš o tom nikdy neučil a nedělal to. Nikdy taky neřekl, že tu moc, kterou má On, my mít nemůžeme, a proto musíme přijít s nějakým učením, které tu moc nahradí. On naopak řekl, že ty věci, které On činí, budeme dělat také a dokonce i větší. Větší neznamená, že nám třeba potrvá někoho osvobodit 12 týdnů místo 12 minut. Problém, proč se učí a praktikuje vnitřní uzdravování, místo Boží moci, která člověka osvobodí ihned, je ten, že nemáme poznání toho, kým jsme a kde jsme. Nečtěme Bibli z toho pohledu, pro koho byla napsána. Uvedu příklad. Co bylo důvodem napsání čtyř evangelií? Byla napsána proto, abychom mohli uvěřit, že Ježíš je Kristus. Už jste tomu uvěřili, že? Takže technicky vzato evangelia už nejsou pro vás. Neříkám, že bychom je už neměli číst, jen chci upozornit na to, abyste se podívali, co je jejich cílem. Evangelia ukazovala, kým Ježíš byl a je. Lidé, ke kterým tam Ježíš mluvil, nemohli uplatňovat, co bylo třeba v epištolách, protože epištoły byly napsány církvi – znovuzrozeným lidem. Ježíš ale celou dobu mluvil k neobráceným Židům, ne k věřícím, např. „*Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni*“ je směřováno k nevěřícím. Oni nebyli znovuzrození, protože bez Ježíšovi krve nemůže být nikdo znovuzrozen a Jeho krev tehdy ještě nebyla prolita. To je jednoduchý základ Božího slova. Bible říká, že máme „*právě slovo pravdy rozdělovat*“ (Bible kralická – 2.Tim 2:15). Problém církve je, že správně slovo pravdy nerozděluje. Neříká podle pravdy, jaký verš nebo kniha se koho týká. Takže technicky vzato, jestliže oni nemohli uplatňovat epištoły, my nemůžeme uplatňovat evangelia. Opakuji, neříkám tím, že je nemáme číst a že v nich není pravda. Jen chci, abyste pochopili, že vy nejste ti lidé. Např. ta žena s krvotokem – v církvi se na toto téma učí, že protože si v duchu řekla: „*Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna.*“ - tak jestliže chceš být uzdraven, musíš udělat toto: musíš si pro sebe říkat co ona a říkat to, dokud tomu neuvěříš. Mám pro vás ale novinu, tohle vy dělat nemůžete. To byl jen ten konkrétní případ a jednalo se tam o skutečný Ježíšův plášť.

Když máte štěstí, tak v církvi uslyšíte věci z evangelií, protože většinou slyšíme věci ze Starého zákona, které se nás netýkají. My nejsme oni. V evangeliích jsou zmíněny tři skupiny lidí. Ježíš, učedníci a někdy nemocná osoba, která přijde k Ježíšovi. Když jste nemocní a čtete evangelia, ztotožňujete se s těmi nemocnými a snažíte se dělat, co dělali oni, abyste byli uzdraveni. Tak to nefunguje. Pokud je ve vašem životě nějaký duchovní růst, ztotožníte se s učedníky. Ale jediná osoba, se kterou se můžete v evangeliích ztotožnit je Ježíš, protože byl jedinou osobou, která měla v sobě Božího Ducha, jako máte vy. On je naším jediným příkladem. Není nám řečeno, abychom následovali příkladu učedníků nebo někoho jiného. Nám je řečeno následovat Ježíše. Nemůžete se ztotožňovat s tou nemocnou osobou, protože si musíte vybrat, jestli jste nemocná osoba, která si přichází pro uzdravení, nebo jste ta osoba s Božím Duchem. Otázkou tady je, jestli je těžší uzdravit věřícího nebo nevěřícího. Bůh požaduje od věřícího více k tomu, aby byl uzdraven, protože komu je více dáno, od toho se více očekává. Smith Wigglesworth kdysi prorokoval, že nastane doba, kdy bude těžké uzdravovat věřící, protože oni si nalézají příliš mnoho jiných věcí, ke kterým upínají svoji víru.

Když jsem jel v r. 1997 do Afriky, děly se tam úžasné věci. Jednou po našem ranním setkání a mém vyučování ve sboru, jsem šel s pastorem toho sboru na oběd. Když jsme se vrátili na odpolední vyučování, bylo tam dvakrát tolik lidí, co dopoledne. Bylo mi řečeno, že to byli lidé, kteří byli během oběda uzdraveni na ulicích. Já se ptal pastora, jak je to možné, když jsem teprve začal na téma uzdravování kázat a ještě jsme se za uzdravení ani nezačali modlit. A on mi řekl, že ti lidé, co tam byli ráno a vyslechli moje vyučování, šli během oběda ven a začali praktikovat, o čem jsem mluvil. Přestože jsem věděl, že to o čem kážu, funguje, byl jsem v šoku, protože jsem netušil, že to funguje až

tak dobře. ☺ Zeptal jsem se pastora, jak to dělá, že ti lidi jdou do ulic sami, protože já mám z Ameriky zkušenost, že musím lidi prosit, vyhrožovat jim, prostě užít všechny možné prostředky, aby vyšli a dělali to. Na jeho odpověď nikdy nezapomenu. Řekl: „Bratře Curry, my tady nemáme nemocnice na každém rohu, tady buď věříte Bohu nebo zemřete.“ Tak jsem mu odpověděl, že oni nás tam nepotřebují, ale že my potřebujeme je v Americe.

Po svém návratu do Ameriky jsem vyprávěl svědectví z naší cesty do Afriky a při pohledu na ty lidi, co tam seděli a poslouchali to, mě chytala zlost. Řekl jsem jim, že se jim nebude líbit, co jim teď povím. Řekl jsem jim, že v Africe lidi udělají tak hodně s tím málem, co mají, a lidi tady dělají tak málo s tím hodně, co jim bylo svěřeno. Vyprávěl jsem jim např. o tom, jak jsme šli jednou ze sboru a před budovou stál nějaký muž, který mě chytil za ruku. Nejdřív jsem myslel, že je to kapesní zloděj, kterých je tam spousta, tak jsem ho po ruce praštil. On dal ruce nad hlavu a stál tam a my jsme viděli, že má oči úplně mléčně bílé a že je slepý. Ty oči se před námi začaly měnit v hnědé a on začal vidět. Pastorovi, který tam se mnou stál, pak ten člověk řekl, že se dozvěděl, že přijede „bílý uzdravitel“ a Bůh mu řekl, aby na mě před budovou počkal a chytil mě za ruku. Takže tady vidíte, že já jsem ani nemusel nic dělat, ani jsem necítil žádné speciální pomazání. Byl to on, kdo byl poslušný Božimu hlasu a vzal si to uzdravení sám.

Takže opět opakuji, Lake dělal ty velké věci, protože rozuměl tomu, kým je, a to je to, co musíte také vy do sebe dostat. Není to doktrína nebo učení, není to žádné tajemství, není to nějaké kouzelné vkládání rukou a předávání speciálního pomazání. Dokonce Pavel, když říká: „*Chci přijít a předat vám duchovní dar*“, nemyslel tím duchovní dary. On jim chtěl jen prostě něco duchovně předat. Neznamenalo to, co se v církvi často dělá, že se předává pomazání, nebo že po vzkládání rukou budete mít něčí plašť (jako Eliáš a Eliša). Není možné mít např. plašť Lakea. On je mrtvý, je s Pánem a byl to jen člověk. V Bibli se nikde nepíše, že můžeš mít něčí pomazání nebo plašť. Co děláme, děláme ve jménu Ježíše. V žádném případě bych se nechtěl účastnit křesťanského modlářství, kdy se čerpá z něčího pomazání. Problémem v církvi je, že se učí o pomazání a zapomíná se při tom na Ježíše. Na to, co On pro nás udělal, a místo toho se vyvyšuje člověk a mluví se o různých druzích pomazání, které různí služebníci údajně mají.

Lake byl pokřtěn v Duchu v r. 1907 a po půl roce odjel na misii do Afriky. Někteří křesťané jsou pokřtěni v Duchu 50 let a ještě ani nezvěstovali o Ježíši svým sousedům. Po půl roce, co byl v Africe, jeho žena zemřela a byla rychle pochována Lakeovými církevními odpůrci, protože se báli, že ji vzkřísí z mrtvých, až přijede. Nechci jít teď do detailů Lakeovi služby, jen se o tom zmiňuji proto, že zanedlouho jedu na ta samá místa v Africe, kde vyučoval a uzdravoval Lake, a kde stále jeho učení přijímají a dějí se tam zázraky a uzdravení, jako např. stovky uzdravených HIV pozitivních.

Uzdravení je dar daný zdarma, nemůžete si ho koupit. Učení o tom, že musíme nejprve zasít finančně, abychom byli uzdraveni, jsou špatná. Pravidlo o zasévání a sklizení funguje, ale nemůžete zasít peníze a sklízet uzdravení. Ze semínka určitého druhu vyroste zase jen ten samý druh. Když chcete zasít peníze třeba dáváním, tak budete sklízet peníze, to je v pořádku. Ale stále je to pozemský zákon a my se máme řídit zákonem království. To, co se vám snažím vysvětlit, je to, abyste se řídili zákonem království. Pokud uplatňuješ pozemský zákon zasévání a sklizení, ujisti se, že jsi zasel třeba před hospodářskou krizí, protože nemůžeš zasévat během finanční krize a myslet si, že budeš sklízet hned. Sklizeň přichází později. Je tam nějaký časový limit. Pokud jsi nemocný a umíráš, potřebuješ sklízet, ne zasévat.

Zákon království je Otcovo potěšení dát vám království. Farizeové Ježíšovi řekli, že „*démony vyhání ve jménu Belzebuba, knížete démonů*“ a On jim řekl: „*Jestliže já vyháním démony ve jménu Belzebuba, ve jménu koho je vyhánějí vaši žáci? Proto budou oni vašimi soudci. Jestliže však vyháním démony prstem Božím, pak už vás zastihlo Boží království.*“ Ježíš tím řekl následující: „Jestliže vyháním démony prstem Božím (Boží mocí), tak víte, že se k vám přiblížilo království nebeské. Jediný způsob,

jakým Ježíš demonstroval, ne pouze ilustroval Boží království, bylo předvedením moci při vyhánění démonů a uzdravování nemocných. Ti nemocní a posedlí potřebovali pomoc v té chvíli a On jim neříkal: „Jděte a nejprve zasejte.“

Když Ježíš potřeboval peníze na daně, neřekl Petrovi, aby šel za Jidášem, který kradl peníze z pokladnice a zasel je do něčeho. Řekl mu: „*Jdi k moři a hod' udici; vytáhni rybu, která se první chytí, otevři jí ústa a najdeš peníz; ten vezmi a dej jim za mne i za sebe.*“ (Matouš 17:27). On sice potřeboval pozemskou věc, ale dostal ji z nebe podle principu království. Kdysi jsem více fungoval podle principu zasévání a sklizení a fungovalo to přesně. Zákon království je ale o hodně lepší. Zákon království znamená: jestli já Bohu dám celého sebe, budu mít vše, co má On. To je smlouva. Pro Boha je potěšením dát mi Boží království a vše, co v dané chvíli potřebuji, abych neměl nikdy nedostatek. Bůh říká: „Co mi můžeš dát, co pro mě můžeš vybudovat, aby mi to vyhovovalo?“ My si myslíme, že Bůh potřebuje naše peníze. Nechci tím říct, že když se řídím podle zákona království, tak že už nedávám, nezasévám. Naopak nedávám jen 10% ale dávám více než 30%. Dávám všem, kteří to potřebují. Nemám peníze v zásobě, ze kterých bych čerpal, ale vždy mám po ruce peníze, když je potřebuji. Ještě jsem na trhu neztratil ani cent, protože neinvestuji do trhu, ale investuji do nebe. Nebe není ovlivněno trhem. Cokoliv zlého se děje, lidé řídicí se principem království přes to přejdou bez újmy. Jsou jako Josef, který měl dostatek pro sebe i pro druhé. Proto mi přišlo směšné, jak se šířila před rokem 2000 panika, aby lidé hromadili jídlo, protože zkolabuje celý počítačový systém apod. Byl jsem proti tomu. Protože co se stane, když vy budete mít plno jídla a přijde soused a bude hladový, Co pak uděláte? Odmítnete ho? Ne, budete ho muset nakrmit a pak se všichni dozvědí, že máte zásoby a během dne je máte pryč. Radši bych důvěřoval Bohu, že se o mě postará. Raději budu mít jen jednu plechovku fazolí a budu se modlit, aby to Bůh rozmnožil. Musíme se naučit chodit v Duchu a v duchovní realitě a ne jen podle pozemského zákona. Problém je, že lidé chtějí žít zmrtvýchvstalým životem, aniž by nejdřív zemřeli sami sobě. Na to, abyste křísili mrtvé musíte být vždy připraveni. Když vidíte mrtvého, nemůžete říct: „Počkejte, na chvíli ho zmrazte, já se musím jít postit a modlit.“ Důvodem proč byla americká vláda vždy tak úspěšná ve válkách, bylo, že se v čase míru připravovala na možnou válku. Takto to vidí armáda: Připrav se teď na to, co by mohlo přijít, abys pak nebyl překvapen. Problém většiny křesťanů je, že si v církvi pohodlně sedí a zpívají písničky o svém Spasiteli. Na kolena padají teprve v době krize a prosí Boha, aby přišel do jejich domu a dotkl se jich a podobné nesmyslné modlitby. Dokonce i nevěřící římský voják měl více poznání, že není potřeba prosit Boha, aby k nám přišel. Takže hodně křesťanů není ještě ani na úrovni tohoto vojáka.

Taky všechno to učení o generačním prokletí je směšné. Pokud jsi znovuzrozen nemůže na tebe mít vliv prokletí, které bylo na tvých předcích. Když se znovuzrodíš, generační prokletí na tobě končí, protože ty už nepatříš pod generaci tvé rodiny. Tvá generace jde už po linii Ježíše. O tom, že generační prokletí už neplatí, mluví celá 18. kapitola Ezechiela. Učení o generačním prokletí říká, že musíš jít a vyhrabat všechny hříchy a prokletí spočívající nad tvými předky, abys je mohl zlomit. Pak ale vzniká problém v případě, že třeba váš pradědeček, který byl alkoholik a měl plno žen, zemřel a měl možná ještě několik skrytých hříchů, o kterých nikdo nevěděl, byl bys pak byl ztracen, protože je nemůžeš vyznat a zlomit. Učedníci neměli Bibli, oni si pamatovali, co Ježíš řekl. Tora byla v synagogách a epištoly nebyly ještě napsány, takže my musíme mít taky Písmo v hlavě a musí z nás vycházet s autoritou v případě potřeby. Dábel rozpoznává autoritu a nejen citaci z Písma. To není zařikávání nebo vyslovování formulí, to dělají jen okultisti.

Ještě k těm generačním prokletím. Můžete říct: „Můj otec byl alkoholik a já jsem taky alkoholik.“ Na to ti řeknu: „Jsi alkoholik proto, že pořád držíš flašku u pusy.“ Nikdo ti tu flašku k puse nedal nasilím. (Pokud ano, odpusť mu.) Já čekám, až se objeví knížka ne o generačních prokletích, ale o generačním hříchu. Protože generační prokletí říká, že s tím nemůžeš nic dělat, jsi oběť. Když ti ale někdo řekne, že tvůj problém není generační prokletí, ale generační hřích – tvůj otec hřešil a ty hřešíš – tak se obrať. Pak už nebudeš generačně po svém pozemském otci, ale po svém nebeském otci. Od Něho nepochází špatné, ale každý dobrý a dokonalý dar (Jakub 1:17). Dokud si to lidé neuvědomí, budou stále chodit

jako lidé ve Staré smlouvě a nebo jako lidé, o kterých se píše v evangeliích, a kteří neustále volali: „Ježíši, Ježíši, smiluj se nade mnou.“ Místo toho, aby byli jako Petr, když řekl: „*To, co mám, ti dám, ve jménu Ježíše vstaň a chod’.*“ Učení o generačním prokletí nikdy nepůsobí autoritu, moc nebo jakýkoliv druh zodpovědnosti. Působí to slabost a pocit bytí obětí. Ale hlavně Ježíš nic takového nepraktikoval. Tato špatná učení v církvi dokazují, proč církve nechodí v moci. Církve se snaží vyučit člověka, aby byl svobodný, ale Ježíš nejprve lidi osvobodil a pak z nich činil učedníky. Tady opět vidíte příklad toho, jak církve dělá věci obráceně než Ježíš. Církve, která nechodí v moci, se bude vždy snažit lidi vyučovat a dávat jim konzultace, aby se lidé osvobodili nějak sami, místo toho, aby je nejdříve osvobodili a pak vyučovali. Když není moc k tomu člověka osvobodit, hrabe se místo toho v jeho životě a zjišťuje, co odkud přišlo. Taková učení o generačním prokletí také vidí za každou nemocí duchovní kořeny. Z určitého hlediska je to pravda, protože každá nemoc má kořeny u ďábla. Neznamená to však, že je každá nemoc způsobena hříchem, protože v Jakubovi se říká: „*Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne a dopustil-li se hříchu, bude mu odpuštěno.*“ Což ukazuje, že každá nemoc není způsobena hříchem, protože to by tam muselo být napsáno „*jakéhokoliv hříchu se dopustil, bude mu odpuštěno*“ a ne „*jestliže se dopustil hříchu.*“

Proč proti těmto učeníům vystupuji je proto, že vím, co způsobují. Mám o tom dost svědectví. Teď jen krátce zmíním příklad tohoto učení. Říká se v něm třeba, že problémy s dolní částí zad jsou způsobeny nevyřešeným problémem se smutkem, artritida se bere z ducha hořkosti a když budeš činit pokání z hořkosti nebo vyjdeš ze smutku budeš uvolněn. Řeknu vám, jaký je s tím problém. Protože se naučíte jaký duch způsobuje jakou nemoc, tak když k vám přijde člověk s určitou nemocí, hned vám proběhne hlavou, jakého hříchu se dopustil (podle seznamu, který jste se naučili) a tím ho okamžitě soudíte. Ježíš to nikdy nedělal, Ježíš lidi osvobodil. Tato učení vedou člověka k tomu, aby se zřekl hříchu a už nehřešil, a pak bude uzdraven. Ježíš to však dělal obráceně. On řekl: „*Je ti odpuštěno, jsi uzdraven a teď jdi a už nehřeš.*“ Ježíš se nezajímal o to, kdo to zavinil. On lidi osvobodil. A protože se málokdo v církvi pohybuje v Boží moci, tak se hledají důvody, aby lidé sami něco udělali. Takže lidé odcházejí od člověka, který je nějak konzultačně vede, neuzdraveni, ale ten, co je vede se nebude cítit vinen, protože to oni se přeci musí dát do pořádku s Bohem, aby byli osvobozeni. My máme lidi osvobodit a pak jim teprve říct: „*Přiblížilo se k vám království Boží, co s tím uděláte?*“ Potom mají na výběr, jestli budou poslušni Bohu nebo ne.

CD č. 5

(pozn. V přestávce lidé napsali Currymu různé otázky, na které odpovídá.)

Otázka: „*Můžeme se modlit za uzdravení někoho, kdo je závislý na drogách a alkoholu?*“

Ano. Jen budete muset vyhnat duchy, které jsou s tím svázané. Často jsme se modlili za lidi, kteří byli pod vlivem drog nebo alkoholu. Mnohokrát okamžitě přestali být pod vlivem. Byli střízliví a rozuměli, o čem s nimi mluvíme, protože duch, který tam předtím působil, byl pryč. Čím déle lidé návykové látky berou a jsou pod mocí zlého ducha, tím více je poškozená jejich mysl. Uzdravení a vysvobození lidem dát můžete. Otázkou však je, jestli si to uzdravení udrží. Se spasením je tomu jinak. Spasení dát lidem nemůžeš. Můžeš je s tím seznámit, ale teprve jestli to sami přijmou, tak jsou spaseni. Uzdravení dát můžete.

V církvi se hodně káže, že spasení a uzdravení je jedno a to samé. Není. Tyto dvě věci jsou hodně spojené, ale nejsou stejné. Pokud by tomu tak bylo, Ježíš by nemusel zvlášť přijímat rány za naše uzdravení a zvlášť prolívat svoji krev na kříži za naše spasení. Udělal to odděleně, jelikož se jedná o

dvě oddělené věci. Spasení, tu dobrou zprávu, ti můžu představit a pak se rozhodneš, jestli ho chceš přijmout. Uzdravení ti však můžu přímo dát, protože to nevyžaduje změnu tvého životního stylu. Pokud se jedná o spasení, ta nutnost změny tam je. V některých případech ale pokud si chceš své uzdravení udržet, tak to může také vyžadovat změnu tvého životního stylu. Protože uzdravení je znamením, přichází před jakoukoliv změnou. Odměna přichází až potom. Odměňuješ osobu za to, co udělala. Ukazuješ znamení osobě, aby teprve něco udělala. Toto učení vás přivede k novému způsobu myšlení.

Za prvé se u vás vytvoří myšlení, že je všechno možné. Někdo se vás zeptá: „Bratře, můžeš se za to pomodlit?“ A ty řekneš: „Samozřejmě, žádný problém!“ Za druhé se vám uleví a budete mít rychlejší reakce, protože budete osvobozeni od všech informací, které vám říkaly, jak se musíte chovat v dané situaci a nedovolovaly vám jednat.

Další otázka: „Má manžel větší autoritu uzdravit svoji manželku, než jakýkoliv jiný věřící?“

Teoreticky nemá nikdo více nebo méně autority. Za prvé ty stejně žádnou autoritu nemáš. Dovol, abych to vysvětlil předtím, než začneš panikařit. Všechna autorita je předem daným povolením. Pokud máš autoritu pro danou situaci, tak ti musel předtím dát někdo povolení k tomu, abys zvládl všechno, co tobě daná autorita obnáší. Uvedu příklad. Pokud ti řeknu: „Vezmi prosím moje auto a skoč do obchodáku pro něco k pití.“ Tehdy máš autoritu, abys vzal moje auto, jel do nejbližšího obchodu, koupil něco k pití a pak se vrátil. Pokud to povolení překročíš a pojedíš do jiného státu, tak v tom případě jsi už mé auto ukradl. Pojďme se podívat do Matouše 7:28-29, kde se píše: „*Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.*“

Lidé viděli rozdíl mezi Ježíšovým učením a učením zákoníků. Rozdíl byl v tom, že Ježíš nenechával místo pro kompromis nebo pro debatu. Zákoníci a farizeové četli něco ze zákona a potom na to téma užívali interpretace nebo komentáře od různých rabinů. S některým rabínem souhlasili a s některým ne. Pokud promlouváš v autoritě, nemůžeš mít pochybnosti nebo končit větu s otazníkem. Autorita nezakončuje věty otázkou: „Co si o tom myslíš?“ Autorita věci prohlašuje a oznamuje. Ježíš vždy říkal: „Slyšeli jste tamto a já říkám tohle.“

Uvedu příklad z Matouše 7:5-7: „*Když přišel do Kafarnaum, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho: ‘Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí,’ řekl mu: ‘Já přijdu a uzdravím ho.’*“

Setník Ježíše nepožádal, aby k němu přišel a sluhu uzdravil. On mu prostě oznámil, v čem je problém. Všimněte si, že Ježíš „vskočil“ do příležitosti někoho udravit. Znal situaci a byl ochoten tam jít. Myslíte si, že Ježíš nevěděl, jakou měl moc? Jak nakonec ten příběh skončil? Jak Ježíš uzdravil? Řekl slovo.

Když chodíte v Boží moci, víte, že můžete mluvit k problémům. Víte, jaké máte možnosti. Hodně se to podobá kvantové fyzice, která zkoumá existenci stavů, u kterých je výsledek měření předpověditelný pouze v rámci pravděpodobnosti. Učí se tam, jak vyjádřit prohlášení víry. Kvantová fyzika není ničím jiným než vědeckou mluvou víry. Kdybyste ji začali studovat, tak budete žasnout. V Indii jsem potkal jednoho člověka, který se kvantovou fyzikou zabýval. Řekl mi také o duální teorii. Jedná se v ní o paralelní vesmíry. Cokoliv se děje v jednom, děje se současně i ve druhém. Příčina a následek. Toto smýšlení není tak daleko od toho biblického. Ježíš řekl: „*Amen, pravím vám, cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.*“ (Matouš 18:18). Všimněte si, kde svazování začíná. Začíná tady na zemi, ne v nebi. Potřebujete si uvědomit autoritu, kterou máte. Doufám, že to do konce semináře pochopíte. Bůh přivedl všechny zvířata k Adamovi, „*aby viděl, jak je nazve.*“ (Gen.2:19). Proč chtěl Bůh vidět, jak Adam zvířata nazve? Protože Bůh mu už předtím řekl,

aby si podmanil zemi a panoval na ní. Na tom je krásně vidět, kolik autority a vlády Adam dostal. Satan šel po Adamovi, protože věděl, že když se mu Adam pokloní, všechno co je pod Adamem, se mu bude automaticky také klanět. Proto když mluvíme slova toho, kterého reprezentujeme, nebe poslouchá a souhlasí. Přestože jsme tady na zemi, platí pro nás, že nás „*spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši*“ (Ef.2:6).

Když pochopíte kvantovou fyziku, pochopíte, co znamená být ve stejném čase tady i tam. Proto, co svážeš tady, je svázáno tam. Je to jako bys stál tam v nebi a říkal: „bude to tak a tak“ a nebe říká „OK, souhlasíme“. Proč? Protože říkáš slova toho, kterého reprezentuješ, ne svá vlastní slova. Tvá vůle by měla být tím pádem ve splynutí s Boží vůlí. A žádná duchovní bytost, ani ty, bys neviděl rozdíl mezi tím, co říkáš ty, a co říká Ježíš.

„*Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.*“ (1.Kor 6:17) Ne dva, ale jeden. Apoštol Pavel to vysvětluje na příkladu manželství, kde se dva lidé stávají jedním. Z fyzického hlediska to jsou dvě oddělené bytosti, ale jsou jedním, nebo se stávají jedním v jednotě, harmonii, směřování, cílech, ambicích, touhách apod. Když jsou spolu dostatečně dlouho, dokáží dokončovat jeden druhého věty a myslí stejně, jako ten druhý. Když chodíš s Ježíšem, můžeš myslet stejně jako On. Jeho mysl se musí stát tvou myslí.

Řeknete: „*Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův.*“ Bůh to řekl ve Starém zákoně a tehdy to byla pravda. Na nás, na znovuzrozené křesťany, se to už ale nevztahuje. Lidé ve SZ neměli Ducha Božího, ani mysl Kristovu. My máme Ducha svatého a mysl Kristovu, proto můžeme myslet jako On, mluvit Jeho slovo a dělat Jeho skutky. Pamatujte si: „Když Boží dítě mluví, nebe to slyší a souhlasí s tím. Peklo to slyší a podrobuje se tomu.“

Potřebujete mít tuto mentalitu. Potřebujete také vědět, že Bůh nemá nepochybnosti o tom, kdo jste. Dábel nemá nepochybnosti o tom, kdo jste. Vy jste jedinými, kteří pochybují o tom, kdo jste. Bůh to ví a doufá, že se to dozvíme. Dábel to ví a doufá, že se to nedozvíme. Musíš se rozhodnout, jestli se to chceš dozvědět, nebo ne. Každý den si můžeš opakovat následující tři věci:

1) „Jsem Božím synem.“ (Neodděluj se od Krista tím, že budeš říkat, že jsi jeho dcera, pokud jsi žena. Je jasné, že tady na zemi jsi ženou, ale podle toho, co říká Bůh v Galatském „*není už muž ani žena*“. Bůh říká, že jsme Božími syny, tak to neměň.)

2) „Jsem pánem nad ďáblem.“

3) „Jsem služebníkem lidí.“

Bible říká, miluj Boha a svého bližního, jako sám sebe. A také: „*Ten, kdo chce být mezi vámi největší, musí být sluhou všech.*“ Když mě lidé představují předtím, než začnu kázat, často říkají: „Přivítejme Božího služebníka.“ Já vím, co tím chtějí říct. Pravda je ale taková, že nejsem Božím služebníkem. Já jsem Božím synem. Jsem synem, který slouží. Rozumíte? Samozřejmě, že sloužím Bohu. Správně by se ale mělo říkat, že jsem Božím synem, který slouží. Je velký rozdíl mezi Božím synem a služebníkem (otrokem). Tohle musíte pochopit a z tohoto semináře si to odnést. Starozákonní svatí byli sluhy/otroky. Novozákonní svatí jsou syny. Starozákonní svatí jako služebníci (dle Ježíše) nevěděli, co činí jejich Pán, a proto si mohli říkat: „Jeho úmysly nejsou naše úmysly, Jeho cesty nejsou naše cesty.“ Ježíš, předtím než zemřel, řekl toto: „*Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli.*“ (Jan 15:15) Zeptáte se: „Proč jim Ježíš neřekl, že je nazývá syny?“ Jeho krev ještě nebyla prolita, a proto jim nemohl říct, že jsou synové. Nejlépe, jak to mohl vyjádřit, bylo, že je nazval přáteli. Sluhovi se musí stále říkat, co má dělat, kdy to má dělat, jak to má dělat. Je prostě otrokem. Syn zná věci svého otce.

Pamatujete si na slova: „*Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?*“ (Lukáš 2:49) Nebo: „*Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal.*“ (Jan 6.38) Potřebujete si uvědomit, že sloužit lidem, neznamená jen sloužit jim běžnými věcmi, jakými jsou nasycení apod. Znamená to také, že když je někdo posedlý, měl bys ho vysvobodit. Ježíš řekl: „*Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jedněte s nimi.*“ Kdybys byl posedlý nebo nemocný, co bys chtěl, aby pro tebe lidé udělali? Chtěl bys, aby ti přinesli polévku? Ne. Chtěl bys, aby tě vysvobodili nebo uzdravili. Buď pro lidi takovým služebníkem. V tom verši nikde Ježíš neříká, abys čekal na speciální vedení Duchem svatým. Nikde tam není, že musíš cítit, jak na tebe něco přichází, abys mohl někomu posloužit.

Ježíš tam nedává na vybranou. To není návrh, to je příkaz. Budeš souzen podle poslušnosti Jeho slovům a ne podle reakce na city nebo speciální vedení.

Vraťme se teď k příběhu o setníkovi v Matoušovi 8. kapitole. Ježíš mu řekl: „*Já přijdu a uzdravím ho.*“ Setník však odpověděl: „*Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému ‚jdi‘, tak jde; jinému ‚pojď sem‘, tak přijde; a svému otroku ‚udělej to‘, tak to udělá.*“

Uvědomujete si, že Bůh Matoušovi neřekl, aby očísloval kapitoly a verše. Interpunkce, dělení na kapitoly a čísla se v originálním řeckém textu neobjevují. Takové dodatky inspirované Bohem nejsou. V tomto textu mluví Ježíš o autoritě. (viz. konec Mt 7.kap. – „*neboť je učil jako ten, kdo má moc*“) Matouš zaznamenává Ježíšovu autoritu. Setník také rozpoznal Ježíšovu autoritu.

„*Když to Ježíš uslyšel (ne Boha Otce, ale setníka), podivil se a řekl těm, kdo ho následovali: ‘Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.’* Člověk, který není Žid, má tady větší víru než vyvolený národ i než učedníci.

Potom Ježíš říká: „*Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském; ale synové království budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.*“ Jak by se vám líbilo, kdyby vám Ježíš řekl, že vaši největší nepřátelé mají větší víru než vy, a že mnozí z vás budou vyvrženi do tmy a oni přijdou do království nebeského?

Dále říká Ježíš setníkovi: „*Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň.*“ Tady se na chvíli zastavme. Většinou čteme takové verše tak, jak jsme byli naučeni. Myslíme, že se tady mluví o množství víry, kterou různí lidé měli, a proto dosáhli výsledků. To ale nemůže být pravda, protože Ježíš nikdy o množství víry nemluvil. Když Ježíš např. řekl: „*Tak velkou víru jsem neviděl,*“ nemyslí tím množství víry. Stejně tak „*Ó vy malověrní*“ neznamenalo malé množství víry. Ježíš na těchto místech mluví o kvalitě víry, ne o množství. V tom je veliký rozdíl.

Příkladem toho je text: „*Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘, a přejde; a nic vám nebude nemožné.*“ (Mt 17.20) Zrnko hořčice je nejmenším ze zrněk. Nemusíme mít tedy velkou víru, abychom udělali to, o čem Ježíš mluví.

Uvedu ještě jeden příklad. Bude to příklad, kdy církev dělá věci „naruby“. Bible říká: „*Kdo má víru jako zrnko hořčice a řekne této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘ a ona přejde...*“

Církev říká: „*Kdo má víru velkou jak hora a řekne k nádoru velikosti zrnka, aby zmizel, on zmizí.*“

Mnohokrát slyšíme otázku: „*Kolik máš víry, bratře?*“ Odpověď většinou zní: „*Nemám dostatek víry, abych zbavil toho člověka nádoru.*“ Jak je velký ten nádor? Je velký jako zrnko.

V církvi mluvíme o množství/velikosti naší víry. Naše oči zůstávají na nás. Byli jsme vyškoleni k tomu,

abychom měli víru v svoji víru. To je ale víra v nás samé a o té se v Bibli nikde nepíše. Bible nás vybízí, abychom měli víru v Boha! „*U Boha je možné všechno.*“

V církvi se pořád říká: „Bez Něho nemůžu učinit vůbec nic.“ Proč se to takhle říká? Jsi snad bez Něho? Pokud ano, obrať se a buď spasený. Proč zdůrazňovat to, co nemůžeme udělat bez Něho, když On je stále s námi? Díváš se každou chvíli na svoje auto a říkáš si, že bys sem bez něho nemohl přijet? Samozřejmě, že ne. Jezdíš s ním sem a tam. Myslíš na auto takovým způsobem jen tehdy, když nechce nastartovat. Pokud ovšem nemáš vyjimečné „auto víry“ a nemusíš se pokaždé, když se chceš rozjet, modlit: „Pane, prosím ať teď nastartuje!“ ☺

Jakýkoliv odkaz v Písmu, týkající se víry, se nikdy netýká množství víry. V Lukášově evangeliu prosí apoštolové Ježíše: „*Dej nám více víry!*“ Ježíš neodpověděl: „Dobře pánové, postavte se do řady. Vložím na vás ruce a vylijí pomazání s vírou.“ Ježíš jim místo toho říká: „*Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši...*“ Oni si mysleli, že nějakou víru mají, takže je nejspíš touto odpovědí hodně udivil. Víra, jak vidíte, mluví. Ježíš nepřirovnává víru třeba ke kamínku, který je buď malý nebo velký. On mluví o zrnku, které je živé, a má moc stát se tím, čím má být. Zrnko neroste, nestává se větším. Když to shrnu. Pokud se vaše víra rozvine jako zrnko, bude tím, čím má být. Stane se to ale skrze vaše mluvení (k věcem).

Ve Filemonovi se píše: „*Prosím za tebe, aby se tvá účast na společné víře projevila tím, že rozpoznáš, co dobrého můžeš učinit pro Krista.*“ (Fil 1:6) Pokud máš víru mluv k problému. Nemluv o tom problému se sousedem, ani s nikým jiným. Dokonce ani s Bohem o tom problému nemluv, mluv přímo k problému. Potřebujeme k tomu všemu vytrvalost a důslednost. Pokud se zastavíš předtím, než se tvá víra projeví, máš buď malou víru nebo vůbec žádnou víru, nebo tvá víra selhala. Opravdová, biblická víra rozhoduje o tom, jaký bude konec situace, ve které jsi. Opravdová víra se nezastaví dříve, než je vidět požadovaný výsledek. Pravá víra si bere to, pro co přišla.

Pamatujete si, jak kananejská žena volala: „*Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.*“ On odpověděl: „*Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského,*“ a přidal k tomu: „*Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.*“

Ona se nenaštvala a neřekla: „Jak mě smíš nazývat psem?“ , protože by její dcera zůstala posedlá. Místo toho potlačila své ego. To byste udělali i vy, pokud chcete jako rodiče svým dětem pomoc. Řekla: „*Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.*“ Ježíš jí řekl: „*Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.*“ *A od té hodiny byla její dcera zdravá.* Všimněte si, že lidé označení velkou vírou, byli vždy ti (setník a kananejská žena), kteří byli mimo smlouvu a zaslíbení s Hospodinem. Proto museli mít opravdu velkou víru, aby požádali Ježíše o to, na co neměli žádný nárok. Jsi rodina. Pokud jsi dítě Boží, Otec ti dá s radostí vše, co potřebuješ. Proč se snažíš mít velkou víru? Pokud se o to snažíš, tak Bohu jinými slovy říkáš: „Tati, rád bych ti věřil, ale jsi takový lhář, snažím se mít víru a ještě větší víru , ale jde mi těžko věřit věcem, které říkáš.“ Ježíš byl hlasem Božím na zemi. Cokoliv On řekl, řekl Bůh. Takže Ježíš / Bůh řekl ženě NE. A teď se zeptám. Byla ta dcera vysvobozena? ANO! Takže velká víra nepřijímá negativní odpovědi, i když to říká Bůh. Přemýšlejte předtím, než se vyděsíte, co to tady říkám. Řeknu vám toto: „Bůh již nemůže říci NE.“ Protože v Něm jsou všechna zaslíbení ANO a AMEN. Uzdravení patří k zaslíbením. O cokoliv požádáš, co souhlasí s Bibli, na to je automaticky odpověď ANO. Jestliže mohla víra přinést výsledek, když Bůh řekl NE, tím víc přinese výsledek, když říká Bůh ANO. Vidíte, jak jsme to v církvi udělali těžké? Skrze špatné vyučování jsme se omezili na tolik, že už pomalu nemáme smělost Boha o cokoliv prosit.

CD č. 6

Pojďme se podívat do 3. kapitoly Skutků. Čtu Písmo tak, jak je, a říkám, co říká ono. Čteme ho společně tak, jak bylo napsané a ne tak, jak jsme byli naučení ho vykládat.

Na 3. kapitole Skutků si ukážeme spoustu „svatých krav“, které budeme jednu po druhé odstraňovat. To, co během tohoto semináře dělám, není kouzelné předávání nějakého pomazání. Moje práce je ukázat vám Písmo a odkrýt vám, co už máte.

1. verš - „*Petr a Jan šli o třetí hodině do chrámu k odpolední modlitbě.*“ Kam ti dva šli? Do chrámu. Proč tam šli? Aby se modlili. Co to znamená? Znamená to, že se ještě nemodlili. Jinými slovy „nejsou ještě vymodlení“.

2. verš - „*Právě tam přinášeli nějakého člověka, chromého od narození; každý den ho posadili u chrámové brány, které se říká Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo tam vcházeli.*“ O co prosil ten chromý? O almužnu, o peníze. Vyhlížel uzdravení? Ne. Písmo tady jasně říká, že ten chromý chtěl po lidech peníze.

3. verš - „*Když viděl přicházet do chrámu Petra a Jana, prosil také je o almužnu.*“ O co prosil chromý Petra a Jana? O peníze. Co čekal, že od nich dostane? Peníze.

4. verš - „*Petr spolu s Janem na něj upřeli zrak a řekli: „Pohled' na nás!“* Dnes přece každý ví, že se lidé nemají dívat na nás, ale na Ježíše. Kdo je v církvi už nějaký čas, musí přece vědět, že se má dívat na Ježíše. Chudák Petr, neměl výhody naší moderní teologie. ☺ Jen tři a půl roku chodil s Ježíšem. Podle většinového církevního učení je jeho teologie špatná, a ta církev dobrá. S malou výjimkou, že jeho teologie funguje a naše ne.

5. verš - „*Obrátil se k nim a čekal, že od nich něco dostane.*“ Co očekával, že od nich dostane? Peníze, almužnu.

6. verš - „*Petr však řekl: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám.*“ Moment, moment, jak ty můžeš něco někomu dát? „Dívej se na Ježíše a počkej na to, co chce udělat On!“ Neříká tohle spousta lidí v církvi? Ale Petr tento postoj neměl. Petr řekl: „Podívej se sem, co mám, to ti dám!“ Když začneš mluvit tímto způsobem, lidé na tebe začnou být naštvaní a budou ti říkat, že jsi arogantní. Víra vždy vypadá arogantně pro náboženské lidi. Takže, když začneš chodit ve víře, náboženští lidé tě označí za arogantního, pyšného nebo povyšujícího se.

Lidé mi mnohokrát říkají: „Jak si můžeš být tak jist?“ Podívejte se do slovníku a naleznete tam, že synonymem slova víra je jistota. Definice víry je „být si jistým“ nebo „složit důvěru v“. Lidé si musí uvědomit, že jistota, kterou u nás vidí, není naší jistotou v nás samé, ale naší jistotou v Ježíše, který chce udělat daný skutek. Lidé se vždy dívají na povrch. Bůh se dívá dovnitř na duchovního člověka. Musíme si pamatovat, abychom nesoudili lidi podle jejich věku a všeho, co na nich můžeme pozorovat. Nemáš soudit na tomto základě. Apoštol Pavel napsal Timoteovi: „*Nikdo at' sebou nepohrdá proto, že jsi mladý.*“ (1.Tim.4:12) Říká se tu, že měl Timoteus problémy se staršími lidmi u sebe ve sboru. Říkali mu, že je moc mladý na to, aby zastával pozici autority a říkal jim, co mají dělat. To, co vás učím, je v podstatě zjevení, které se dostalo Pavlovi a nedostalo se Petrovi a ostatním. Všimněte si, že apoštol Pavel se nikdy nijak zvlášť neskamarádil s apoštolem Petrem a ostatními. Nikdy se jim nijak nepodřídil. Pracoval s jinými učedníky.

6. verš - „*Petr však řekl: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“* Všimněte si, že ten muž nevyskočil na nohy a nezačal chodit.

7. verš - „Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát.“ Všimněte si, že v 16. kapitole Markova evang. se říká: „Na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.“ Zásada č. 1: vzkládej ruce. A někdo namítne: „Ale já nevím, co mám říct.“ Je jedno, co řekneš. Nepíše se, abys něco říkal, ale vzkládal své ruce. Ukáži to na příkladu: Představ si, že jsi na pohřbu a procházíš vedle vdovy. Co pro ní můžeš udělat, abys jí nějak pomohl v této situaci? (Kromě toho, že můžeš přistoupit k rakvi a říct „Vstaň!“?) Teď tím ale myslím, co jí můžeš říct, když k ní přicházíš. Nic, nevíš, co říct a tak na ni položíš ruce a tím vyjádříš svoje pocity. Proč? Protože věci ducha jsou předávány skrze ruce nebo skrze slova. Když nemáš slova, tak to, jak se cítíš, může být předané skrze ruce. Když jsi byl malý, věděl jsi, jakou mají rodiče náladu a jestli tě chtějí pochválit nebo potrestat, podle toho jakým způsobem tě drželi ve svých rukou. Občas tě drželi trošku ostřeji než obvykle, a věděl jsi, co se bude dít. ☺ Tvoje ruce mohou předat druhé osobě tvoje emoce nebo duchovní moc.

Marek neříká nic o „modlitbě“ za nemocné. Za posledních 20 let jsem se nemodlil za uzdravení u žádné osoby. My sloužíme uzdravením. Bible neříká nic o modlitbě za nemocné. Říká: „Uzdravujte nemocné!“, „Vzkládejte ruce.“ Něco podobného ohledně modliteb za nemocné je u Jakuba v 5. kapitole. Píše se zde o tom, že nemocná osoba zavolá starších církve, ti ji potírají olejem ve jménu Páně a modlí se modlitbu víry. To je nejbližší k modlitbám, jak jen může být. Věřím, že se Ježíš modlil modlitbu víry. Nikdy se však „nemodlil“ za nemocné. To, jak se tam píše, že se mají starší modlit modlitbu víry, neznamená klasickou modlitbu k Bohu. Abyste mi porozuměli. Je jedno, jakou metodu použiješ. Poselství, které předáváme je svaté. Metody svaté nejsou. Je spousta metod, jak věci dělat. My ale chceme být víc jak Ježíš, tak volíme metody, které používal Pán Ježíš. Znamená to, že máme na vybranou jen z několika způsobů, jak On nemocné uzdravoval. Např. vzkládat na ně ruce, promlouvat k nim, plivat na zem a potírat blátem oči slepých (to není vítaná metoda v dnešní době ☺). Podobné to bylo s člověkem, který byl hluchý a němý. Víte, co se tam stalo - Ježíšův nasliněný prst na jazyku toho chudáka... Rozumíte mi, co chci říci? Není to o metodách. Je to o poselství, které předáváme spolu s duchovní mocí za použití zvolené metody.

Lidé se mě pořád ptají, jaká metoda je nejefektivnější. Odpověď je jednoduchá. Nejefektivnější je metoda, ve kterou věříš. Je to ta metoda, se kterou máš nejvíc úspěchů, nebo za pomoci které jsi viděl někoho jiného dosahovat výsledků. Neustále slyšíme učení o předávání pomazání. Já vám řeknu jednu věc. Učení by mělo věci zjednodušovat a objasňovat, ne mystifikovat. Z učení o pomazání, které je v církvi, jsem byl více zmatený než předtím, co jsem ho poslouchal. Platí toto: (pozn. v angličtině je to hra slov – An anointed man of God makes the complicated simple, an annoying man of God makes the simple complicated - Pomazaný Boží muž dělá složité věci jednoduchými. Otravný Boží muž dělá věci jednoduché složitými.)

Spoustu věcí, které vidíme v církvi, nevidíme v Bibli. Nejsem proti ničemu konkrétnímu. Jsem jen proti tomu, aby sis z něčeho udělal modlu. Prapory při chvalách jsou fajn. Mám rád prapory spolu s chválou. Jen to prosím tě nenazývej duchovním bojem. Mávání prapory je k ničemu, pokud nezvěstuješ Krista venku, mimo budovu církve. To si pamatuj. Dávla nezajímá, co děláš uvnitř budovy, ale to co děláš mimo ni. Celé tvoje křičení a jiné věci uvnitř ho ani neprobudí, pokud vevyjdeš ven. Samozřejmě tím nemyslím, že máš řvát na ulicích. Víš, co tím mám na mysli.

V minulosti a také i dnes jsou lidé nadšení z padání pod mocí Ducha. Pokud jich spadne hodně, tak je to považováno za dobré shromáždění, pokud ne, tak to bylo „duchovně slabší“. Podle toho se často určuje, jestli tam Duch svatý byl nebo ne. Ježíš byl nejvíce pomazaným člověkem, který na zemi kdy existoval, ale když procházel davu lidí, padání se nedělo. Jediní, o kterých se píše, že padli na zem během jeho služby, byli vojáci, kteří ho přišli zatknout. Chci, abyste mě pochopili. Nemám nic proti tomu, když se padá pod mocí Ducha. Já jsem jen proti falešnému padání nebo proti padání z emočního popudu. Nejlepší způsob, jak tomu zabránit, je nepostavit za lidi „chytače“, kteří tam pro případ padání jsou ☺. Když je padání opravdové, tak se člověku při pádu nic nestane. Když to shrnu. Mám všechny

tyto věci rád, pokud jsou opravdové. V církvi jsme už měli dost padělků, šaškování a manipulace, které se světa kolem vůbec nedotýkají.

V dávných dobách, když přišla církev do některého města, bylo to tak, jako by k nim přišel prorok ze Starého zákona. Lidé se církve ptali: „Jste tady, abyste přinesli pokoj nebo válku. Proč jste přišli? Přišli jste nám přinést Boží soud nebo pokoj?“ Když totiž dělala církev svoji práci dobře, píše se o ní, že: „na všechny padla velká bázeň a jméno Pána Ježíše bylo ve velké úctě.“ A proč? Protože církev měla co říct a říkala to vždy tak, že ovlivnila dění kolem. Bůh chce, aby i dnes církev ovlivňovala společnost stejným způsobem. Církev se dnes chová jako divadlo. Musíme se vrátit na to místo, odkud jsme klesli a dělat věci pořádně.

Je jedno, co děláš, jestli prorokuješ nebo přinášíš slovo poznání apod. Nikdy však nebudeš více duchovní, než když zvěstuješ Krista neobrácené osobě (např. alkoholikovi, narkomanovi, ženě mlácené manželem nebo manželovi, který mlátí svoji ženu), když nakrmíš hladového, když oblékneš nahého, když navštívíš vězně. Tehdy jsi nejvíce duchovní.

Zeptáš se: „A co to ostatní? Sny, vize, proroctví, atd.“ Odpovím: „Dnes si každý může říct, co jen chce. Neexistuje žádné pravidlo, žádná zodpovědnost a postih za to, jaké blbosti jsou v církvi považovány za proroctví a vize.“

Garantuji vám, že kdybych udělal shromáždění pro křesťany a nazval ho „Osobní proroctví od Boha“, zaplnil bych tím velký sál. Každý totiž chce slyšet osobní proroctví. Na takovém shromáždění bych měl pro každého připravené stejné osobní slovo od Pána: „To říká Hospodin: Čti svoji Bibli a dělej to, co je v ní napsané.“ Věřte mi, že bych byl přesnější a blíže pravdy než všechna prorocká slova, které lidé dříve slyšeli. Dříve nebo později se musíme vrátit k tomu, co přišel Ježíš na zemi udělat. V dnešní době jsou tři druhy křesťanství.

1. a 3. mnou zmíněné, jsou nejvíce viditelným druhem křesťanství na zemi.

1) Přirozené křesťanství, které říká, že Bůh už nedělá, co kdysi dělával. Uzdravování pomínulo, moc pomínula. Teď jen zbývá zachránit se od pekla a být dobrým člověkem.

2) Nadpřirozené křesťanství, které říká, že Bůh dělá, co vždy dělal. Pokud je tam nějaké selhání, je to na naší straně a musíme ho najít, opravit a být zase tam, kde máme být.

3) Hyper-křesťanství, dle kterého je všechno duchovní. Abyste měli dobré shromáždění, musíte mít na rukou zlatý prach, olej z nebe atd. Když už o tom mluvím, všichni, kdo propagovali tyhle „super-duchovní“ věci a byli při jejich vzniku, jsou teď po smrti (zemřeli na rakovinu). Do Ameriky to např. přinesla žena z Argentiny, jménem Savonia. Neříkám, že ti lidé šli do pekla, ale říkám, že zemřeli předčasně. Nikdy jsem neviděl křesťany v takovýchto hnutích a s takovýmito manifestacemi, aby přivedli někoho k učednictví nebo do plnosti Ducha svatého. Všechno je to jen umělý stimul/emoční vzrušení. Hodně se toho přitom děje a všechno je super-duchovní. Došlo to tak daleko, že lidé odešli od Bible. A to, co řekne apoštol nebo prorok, to je pro ně „Písmo“, dle kterého se řídí. Prostě vykročili za rámeček Bible.

Musíme se vrátit k realitě. Víím, že v každém hnutí jsou nějaké výstřelky, které jsou po nějakém čase odmítnuty a pravda vyjde najevo. Ale nemusí to tak být. Výstřelky způsobují dvě věci: a) přitahují plevy a rebely; b) odpuzují a vytěsňují ty, co opravdově hledají Boha. Proto musíme být připraveni, abychom prezentovali pravdu. Podíváš-li se na život Ježíše, tak On byl velmi „obyčejným“ člověkem. Procházel davem, povídal si s dětmi, děti ho měly rády. Když byl unavený odpočíval, jedl a pil. Byl normální. Já tomu říkám, že byl „přirozeně nadpřirozený“. Jsem napřirozená bytost. Jsem duchovní bytost mající tělo a duši. Jsem narozený z Boha. Jsem duchovní bytost, mající zkušenost s bytím

člověkem, a ne člověkem majícím duchovní zkušenost. Pokud mě blíže poznáte, zjistíte, že jsem extrémně normální. Věřím v modlitbu a půst. Abych byl s vámi ale zcela upřímný, nepostím se během takovýchto seminářů. Proč? Je velmi obtížné postit se a mít obecnoství s křesťany, protože křesťané mají většinou obecnoství u jídla. ☺ Netravím desítky hodin nebo dní na modlitbách kvůli blízcím se shromáždění. Není to pro mě možné. Uvedu příklad: Včera, když jsem byl teprve hodinu vzhůru, jsem měl 9 telefonátů z Indie, 8 telefonátů z Jižní Afriky a 5 telefonátů z Austrálie. To byla teprve první hodina po probuzení. Právě v každém z těchto hovorů se jednalo o případ, kdy byl někdo blízko smrti. Snažím se být dostupný, jak to jen jde. Nemohl bych dělat, co dělám, kdybych chtěl být duchovní podle toho, jak to vyžadují církevní pravidla. Takže když mě neuvidíš, že se pokaždé před jídlem modlím, nebo že jsem schovaný na modlitbě, neříkej mi, že jsem neduchovní. Raději budu neduchovní ve tvých očích a efektivní pro království, než abych se ti snažil dokázat, že jsem někdo. Neuvidíš mě během přestávek, jak se schovávám, abych si udržel své pomazání. Nechráním pomazání, pomazání chrání mě. Nevylévám na vás své pomazání, abych se pak musel o přestávce modlit v jazycích, abych ho získal zpět. Tak to nefunguje. Funguje tady zasévání a sklízení. To, co já vylévám, On doplňuje a dává ještě víc. Nemohu vám dát více, než do mě vlévá On. To tam pořád proudí. Není to o tom, co já dělám. Je to o tom, co udělal Ježíš. Umožňuje mi to být Božím synem a pohybovat se v tom. Zeptáš se mě: „Ty nikdy nejsi o samotě, nikdy se nemodlíš?“ A já odpovím: „Jsem o samotě velice často.“ Hodně času trávím na cestách v autě. Jsem v autě jen já a Bůh. Cesta sem mi trvala tři dny. V autě se modlím, chválím, poslouchám různá kázání apod. Zeptáš se mě: „Či kázání v autě posloucháš?“ Odpovím: „Svoje, občas.“ ☺ Myslíš, že je to arogantní? Ne, naopak by tě mělo znepokojovat, kdybych sebe neposlouchal. Kdybych sebe neposlouchal, jak bych pak mohl vědět, jestli něříkám něco špatně? Poslouchám samozřejmě i jiné kazatele, ale neřeknu vám žádná jména, protože byste si pak mohli myslet, že souhlasím s každým slovem, které říkají. Nesouhlasím s mnoha věcmi, které někteří kazatelé říkají. Stejně tak i vy nemusíte souhlasit se vším, co říkám já. Na čem se nakonec shodneme všichni je, že je potřeba odvést pro Boha práci dobře. Fyzicky mohu být někdy vyčerpaný. Stává se mi to teď jen velmi zřídka. Právě teď jsme se vrátili z Indonésie, kde jsme strávili tři týdny a tři dny. Neměl jsem doslova ani myšlenku, abych si odpočinul až do 19. dne našeho pobytu. Odpočinul jsem si teprve 24. den. Měli jsme vyučující setkání každý den od 9 do 17 hod. a potom od 19 hod. uzdravující shromáždění.

Lidé přicházeli ze všech stran ostrovů, aby si se mnou promluvili. Když jsme si chtěli odpočinout, tak to nešlo, protože tam byli lidé, kteří umírali na rakovinu a různé jiné nemoci. Takovým lidem nedokážu říct: „Přijď zítra, teď si jdu lehnout,“ když se už nemusí zítřka dožít. Také jsme navštěvovali domovy, kde leželi jejich nemocní. Všechno to byla místa, kde žijí muslimové. Jeli jsme tam s nimi a neměli jsme ponětí, jestli nás tam nevzali na popravu. Byli jsme v domech, kde nebyla žádná klimatizace, a kde se nedalo skoro ani dýchat. Když přiletíš do Indonésie, tak se po výstupu z letadla ihned zpotíš a zůstáváš zpocený až do času návratu do letadla. Mně osobně to nevádí, jsem z Texasu. Dávám přednost teplu před zimou. Když mám vystupovat z letadla tam, kde mají „bílou“ zemi, mám s tím problém. ☺

Představ si, že už před vchodem do místnosti, kde leží nemocný člověk, cítíš tu nemoc. Díváš se na něj a v duchu si říkáš: „Můj Bože, to je hrozný stav.“ Na zlomek sekundy v sobě uslyšíš ten hlas: „Co je vůbec možné pro takového člověka udělat? Jenom Bůh to může změnit.“ A pak si uvědomíš: „Já přece Boha reprezentuji.“ Ptáš se na jeho diagnózu nebo symptomy, abys věděl, s kým bojuješ (není to nutné, ale pomáhá to se soustředit).

Chystali jsme se navštívit 22letého kluka, který umíral. Všichni nám říkali, že je to s ním tak špatné, že může být mrtvý, než se k němu dostaneme. Narodil se s rozštěpem patra. Doktoři ho operovali. Reakcí na nějaký lék dostal kašel a roztrhl si stehy. To vyvolalo krvácení a otravu krve. Smrt mohla přijít každou chvíli. Nedá se ani popsat, jak to tam páchlo. Předtím, než jsem k němu vešel, jsem Bohu řekl (a to dělám ve většině případů): „Cokoliv, co je za těmi dveřmi, to nic není, protože neexistuje věc, kterou bychom Ty a já společně nemohli porazit.“ Také říkám něco jako: „Otče, děkuji ti za to, že mi dovoluješ podílet se na uzdravení toho chlapce, cokoliv s ním je.“ Když pak vcházím do místnosti,

jsem jako prezident. Vcházím tam s autoritou. Většinou nevím, jestli jsou lidé v té místnosti znovuzrození. Pokud ne, vím, že tam mám tu největší duchovní pozici. Žádný démon ani žádná nemoc není nade mnou. Jsem tam ve jménu Krále králů. Reprezentuji Ježíše a mluvím v Jeho jménu. Když mě teď tak posloucháte, možná si někdo řekne: „Ten chlapík není pokorný.“ Nevím, jaká je vaše definice pokory. Nevím, jestli byste spíše nechtěli, abych tady stál o mluvil tiše něco na způsob: „Víte, já nejsem nic. Jsem nikdo, jsem prach země. Děkuji Bohu, že tady vůbec jsem. Ani nevím co říct. Nechci ani pomyslet, že vy si myslíte, že já něco vím. To Bůh na vás vyleje všechnu svoji znalost.“ Proto jste sem ale nepřišli. Já jsem sem proto nepřišel. Když travím čas s Bohem často Mu říkám: „Bože, ty to víš a já to vím také, že jsem si nikdy nezasloužil, abych byl v této pozici.“ Jsem tady, abych vám odkryl to, kdo jste a pomohl vám to uvnitř aktivovat. Také Bohu říkám: „Pokud vedu lidi špatně nebo jim vyprávím nesmysly, tak to můžeš kdykoliv zastavit nebo ukončit.“ Pokaždé, co se takto pomodlím, otevírají se nové dveře a my můžeme kázat v jiné zemi, dostáváme nové dopisy, volají nám noví lidé a služba se rozšiřuje. Ježíš řekl, že Jeho slova jsou Duch a jsou život. Když k vám mluvím Jeho slova, ona jsou Duch a jsou život. To, co vám říkám není nic nového.

Pokud se při službě lidem budete divně chovat, nebudou vás žádat o pomoc. Děti od vás budou utíkat, místo aby běželi k vám. Nepotřebujeme být divní. Můžeme být normální a zároveň duchovní a mít Boží moc. Udělal jsem ve svém životě jednu věc. Vzal jsem vše, co církev učí o tom, jak chodit v Boží moci (uzdravování, vymítání démonů, apod.) a schválně jsem udělal přesný opak. Viděl jsem poraženou každou nemoc a chorobu. Viděl jsem 9 lidí vzkříšených, např. dvojčata v břiše matky, která byla dva týdny mrtvá. Ta paní přišla na jedno naše setkání a požádala o modlitbu. Řekl jsem stejnou věc k těm mrtvým dětem uvnitř jejího břicha, kterou jsem řekl naší dceři, která byla mrtvá 45 min., když vypadla přes okno z druhého patra: „Ve jménu Ježíše, budete žít!“ Bylo to tak jednoduché. Řekl jsem to jednou nebo dvakrát. Žena se po modlitbě posadila a pak jela domů. Doktoři jí předtím řekli, že její organismus začne rodit mrtvá miminka, až přijde čas porodu. Poté, co přijela po modlitbě domů, pocítila jak se v jejím břiše něco pohnulo. Jela do nemocnice a výsledek byl, že porodila dva živé, zdravé chlapečky.

Právě jsem oslavil padesátiny. Viděl jsem toho už hodně. Viděl jsem věci, které jen málo lidí mohlo vidět na vlastní oči. Kdybych teď odešel k Pánu, ničeho bych nelitoval. Důvod proč zůstávám tady a pokračuji v této službě je, že učím lidi, jak mohou vidět stejné věci ve svých vlastních životech.

Ve městě Spokane viděli zázrak. Dva týdny potom, co jsme tam vyučovali, padla jedna starší žena během shromáždění na zem mrtvá. Zavolali záchranku. Záchranka nepřijela hned a tak si řekli: „Ta žena je mrtvá, nemůžeme už nic pokazit. Možná bychom mohli udělat, co nás učil bratr Curry.“ Položili na ní ruce a řekli: „Ve jménu Ježíše budeš žít, nezemřeš!“ Po dvou nebo třech minutách žena vstala. Když přijela záchranka, vzala ženu do nemocnice na pozorování, byla naprosto v pořádku. To udělali oni, ne já. Mohl bych vyprávět další svědectví, ale co vám tím chci sdělit je, že to funguje. Musíme odstranit naše náboženské smýšlení o tom, že nás Bůh bude odměňovat. On nás odměňuje za to, že v Něho věříme. Ale ta odměna není kvůli tomu, jak dobrý jsi byl. Máš dělat ve víře věci, které On ti přikázal. Máš zapomínat sám na sebe, tzn. na víru ve svou víru. Nemysli na to, kdo jsi, a co je tvoje obdarování. Zapomeň na to všechno a prostě začni lidem pomáhat. A když to uděláš, už nebudeš říkat: „Já nemám dostatek víry.“ Bůh ti dá, co potřebuješ, aby se věci děly. Nikdy nemůžeš Boha požádat o něco většího, než co ti už dal. Nic nemůže být větší než Ježíš.

Myslíš si, že uzdravení je něco velkého? Potřebujeme se pohnout v našem smýšlení a jednání z pozice kněze ve Staré smlouvě do pozice kněze, reprezentanta, Božího velvyslance Nové smlouvy. Potom budeme lidmi, kteří jsou na misii, a kteří mluví s autoritou nebes. Kdykoliv stojím před Bohem, jsem pokorný, klekám před Ním. Klaním se všemu, co je nade mnou a šlapu po všem, co je pode mnou. Pokud je to nemoc, démon, tedy něco nižšího než já, tak po tom šlapu. Pokud je to Otec, Syn a Duch svatý, říkám: „Ano, Pane“ a klekám před Ním. Cokoliv říká Bůh, na to já říkám: „Tvoje přání je pro mě rozkazem.“ Proč to nemůže být tak jednoduché. Proč Bohu stále říkáš: „Pokud mi řekneš, tak se pohnu

a udělám to či ono.“ Když stojíš před lidmi, nemluv, jak mluví oni. Mluv, jak mluví Bůh. Jenom takovým způsobem budeš mít vliv na jejich životy. Proč si myslíte, že lidé řekli o Ježíšovi, že mluví jako ten, kdo má moc?

Když sloužím nemocným, moc se na věci neptám a také mě neuslyšíte modlit se např.: „Nebeský Otče, prosím, dotkni se ho.“ Když nevím, jestli jsou ti lidé obrácení nebo jsem někde na veřejnosti, říkám něco jako: „Otče, děkuji ti za to, že se můžu na tomto podílet. Také ti děkuji, že ranami Ježíše Krista byl tento člověk uzdravený. Ve jménu Ježíše Ti za to teď děkuji.“ Potom přestávám mluvit k Bohu a moje pozornost se obrací na jejich nemocná těla. Začínám mluvit k nemoci, začínám mluvit k démonům. Říkám těm věcem: „Tělo, ve jménu Ježíše, ty budeš poslouchat a podrobíš se hlasu Božího slova.“ (Tím hlasem jsem v tomto případě já.) Dále říkám: „Ty budeš dělat to a tamto, ty budeš zdravé ve jménu Ježíše, budeš fungovat správně. Každý systém v těle ať funguje správně. Oči vizte ve jménu Ježíše, vysoký tlaku vrať se do normálu ve jménu Ježíše, záda buďte zdravá, ve jménu Ježíše, pracujte, jak máte.“ Dále mluvím k ďáblu: „Ďáble, ty odejdeš, ty uposlechněš, nebudeš váhat, ty půjdeš TED.“ Když to lidé uslyší budou vědět, že vašimi ústy promlouvá Bůh. Nejste jen hříšníci spasení skrze milost. Byli jste hříšníci spasení milostí a teď jste Božími velvyslanci.

Reprezentujete Boha před lidmi a reprezentujete člověka před Bohem. Musíte ale vědět, že nemluvíte stejně k Bohu a stejně k lidem. Často slyším: „Ale bratře Curry, ty neznáš mou minulost, co jsem všechno kdysi dělal.“ Odpovídám: „Ne, neznám a Bůh už také ne.“ Bůh si nepamatuje hříchy, které odpustil. Proč si je pamatuješ ty? Když za tebou někdo přijde a snaží se ti připomenout tvé staré a Bohem prominuté hříchy, hádej, s kým ten člověk „spolupracuje“? Ano, s ďáblem. Ďábel je jediný, kdo si tvé hříchy pamatuje. Problém je v tom, že nemůžeš zapomenout, kým jsi byl. Když ale zapomeš, kým jsi byl, a začneš říkat, kým jsi teď, začneš mluvit novým způsobem. Tehdy tě nemoc, choroba, ďábel uposlechnou, protože jsou pod tvýma nohama. Musíš je přesvědčit, aby tě začaly poslouchat.

Zítřka dokončíme Skutky 3. kapitolu. Zakončíme toto setkání takto, opakujte po mě: „Otče, ve jménu Ježíše ti děkuji, že jsem tím, kým jsi mě učinil. Nesnažím se takovým stát, já takový jsem. Nemusím se takovým stát, Ty jsi mě takovým učinil. Nejsem evolucionista, nevyvíjím se v křesťana. Jsem kreacionista, Tys mě učinil novým stvořením. Kým jsem, takovým jsi mě stvořil v zlomku vteřiny. Nevyvinul jsem se do této podoby, ale takovým jsi mě stvořil. Jsem nové stvoření, staré pominulo, hle všechno se stalo nové. Všechno, co je ve mně, co se stalo novým, je z Boha. Jsem nové stvoření. Mám mysl Kristovu, mám Ducha Božího, mám Boží slovo, mám Boží moc, jsem pomazaný. Jsem zcela naplněn Božím Duchem. Každý den prikazuji svému tělu, že má dělat svoji práci. Každý den, říkám svému tělu, co má dělat. Tělo mi neříká, že nemám věci pod kontrolou. Já je mám pod kontrolou. Můj duch říká mému tělu, co má dělat, říká mojí mysli, co má myslet. Říkám: „Duše, dobrořeč Hospodinu, nezapomínej na žádná Jeho dobrodiní. On odpouští všechny moje nepravosti, On mě uzdravuje ze všech nemocí. Bylo mi odpuštěno, byl jsem Bohem přijat, jsem spravedlivý, uzdravený, spasený, osvobozený, prosperující, chodím v poznání Božím. Ve jménu Ježíše!“ AMEN.

CD č. 7

Dostal jsem od vás otázku: „Jaký je rozdíl mezi Markem 16. kapitolou, kde se píše, že uzdravují všichni ti, kdo uvěřili, a 1.Korintským 12. kapitolou, kde jsou dary uzdravování dány jen některým věřícím?“

Když jako věřící vzkládáš ruce na nemocné (nevěřící), oni se uzdraví. Jde tu o rozdíl mezi dary a službou nevěřícím. V Korintským se píše o službě v církvi. Píše se tam o darech (množné číslo)

uzdravování (množné číslo), což může znamenat, že je tolik darů uzdravování, kolik je potřeb, aby byla uzdravena každá nemoc. Většinou se v církvi říká „dar uzdravování“ (jednotné číslo). To je ale špatně, protože se tam mluví o darech uzdravování (množné číslo). Nejjednodušší způsob, jak rozpoznat určitý dar, je, že pozorujete, jak se opakuje určitý vzorec a můžete třeba říct: „To je takový a ne jiný dar.“ Já neříkám, že mám nějaký dar, i když vím, že se dary u mě určitě manifestují. Ve svém učení a při uzdravování se nesoustředím na dary Ducha, které On „uděluje každému, jak sám chce“, ale jdu k základům v Marka 16. kapitole, které fungují pokaždé.

1.Korintským 12. kapitola ukazuje, že dary existují, ale neříká, jak fungují. Římanům 12. kapitola nám prozrazuje více detailů než list Korintským a říká, že kdo má dar prorockého slova, má ho používat v souhlase s vírou. Ukazuje to, že dary Ducha fungují na základě víry tak, jak všechny ostatní dary. Když chceš užívat dar, musíš vykročit ve víře a pohybovat se v tom daru skrze víru. Každý z nás dostal „míru víry od Boha“, stejně jako každý z nás dostal stejný počet svalů v těle. To jakou míru víry budeš mít, nezáleží na Bohu, ale na tobě, který tu víru používáš/procvičuješ a zvětšuješ. Co to znamená? Každý z nás má stejný počet svalů, ale někteří posilují a používají své svaly víc než ostatní. Jejich svaly budou více vypracované než u lidí, kteří je neposilují. S vírou je to stejné. Každý z nás začal na stejné úrovni. Zopakuj, co jsem říkal včera. Nejedná se tady o velikost víry ale o kvalitu, která se dá měřit vytrvalostí a důsledností. Když nebudete hrát na jistotu, vykročíte a budete rozšiřovat svoji víru, tak uvidíte větší výsledky. Tak to funguje s každým z darů. Děláš věci, nabíráš více jistoty, vykračuješ častěji a s větší smělostí a výsledky jsou větší. Pokud se jedná o dary uzdravování, můžeš zjistit, zda-li máš nějaký konkrétní dar pro konkrétní nemoc, když k tobě třeba někdo přijde a řekne: „Mám tu a tu nemoc.“ A ty řekneš: „Jo, v pohodě, žádný problém.“ A posloužíš nemocnému modlitbou s velkou jistotou, protože jsi viděl tuto konkrétní nemoc mnohokrát poraženou skrze své modlitby. Tehdy se ten určitý dar začíná u tebe manifestovat. Po nějakém čase si uděláš statistiku a řekneš si: „Ok, modlil jsem se za 100 nemocných, 6-7 z nich mělo epilepsii a byli uzdraveni.“ Ukazuje to zřejmě, že máš dar pro uzdravování epilepsie. Nebudeme se ale soustředit na dary. Jestli je máš nebo ne, na tom nezáleží. Důležité je, že už máš všechno (na základě Marka 16), abys posloužil uzdravením tomu, kdo před tebou stojí. Nepotřebuješ si pořád říkat mám, nemám dar. Ve službě Ježíše není nikde zmínka o nějakém daru nebo o spoléhání se na určitý dar. On o darech nic neříkal. Nejblíž se k tomu dostal, když řekl: „Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.“ V Římanům apoštol Pavel také moc nemluví o darech. V Korintským je širší výčet darů, ale píše se tam o tom jen kvůli okolnostem, které tam nastaly. Co tím chci říct je, že když budete růst v Kristu, vaše soustředěnost na dary bude ubývat. Opět tady uvedu příklad, jak dělá církev věci obráceně. V církvi se říká, že když budeme více duchovní, Bůh si nás použije v darech Ducha. V 1.Korintským 3. kapitole apoštol Pavel Korintským říká: „*Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete, neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár; ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé?*“ Dále jim říká, že jsou tělesní, že žijí v hříchu, že tam někdo dělá horší věci, než dělají pohané. Pokaždé když církev hřeší hůř než pohané, je to velký problém. Potom jim ale říká, že jestliže se jedná o dary, tak „*nejsou pozadu v žádném daru milosti*“. Učí je, jak je správně používat v lásce, slušně a podle řádu. Tohle úplně vyvrací myšlenku, že musíš být dostatečně duchovní, abys vůbec mohl používat dary nebo byl Bohem používán.

Dar neznámá, že si teď stoupneš, nebudeš nic dělat a řekneš Bohu: „Pane, udělej svoji věc.“ To ty děláš tu práci. Ty rozšiřuješ svoji víru. Vykračuješ víře napřed, jak to jen jde a děláš všechno, co máš udělat. Pokud je na tvé straně nějaká chyba, věděl jsi, co máš udělat, ale neudělal jsi to, nebo ti chyběla příprava, Duch svatý je na místě, aby vyplnil tu mezeru. To je dar. Nejlepší řešení je dospět v Kristu, být plně dospělým synem Božím, fungovat a působit jak sám Syn Boží a být připraveným naplnit všeskerou potřebu lidí, kteří stojí před tebou a uzdravit z nich 100% v každé situaci. To je to, co by synové měli dělat, a to je to kam my směřujeme.

Skutky 3. kapitola.

7. verš – „*Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát.*“ Je několik způsobů, jak můžeš na lidi vzkládat ruce. Křesťanská tradice nás naučila vzkládat ruce na lidské hlavy. V NZ neexistuje místo, které by o tom mluvilo. Vzali jsme to ze SZ, kde se to vyskytovalo v procesu pomazání nebo ustanovení někoho za krále. V NZ se neříká přesně, na které místo bys měl ruce vzkládat. Na několika místech je, že někdo někoho vzal za ruku nebo za pravou ruku. Takže otázka „Jak?“ není důležitá. Důležité je, aby došlo ke kontaktu. Řekněme, že někoho bolí chodidlo. Když takového člověka chytneš za ruku, Boží moc bude i tak proudit z tvé ruky až do chodidla. Pomocné je to hlavně v případě, když se budeš např. modlit za osobu, která má rakovinu prsu. Znamená to, že nemusíš klást ruce na prsa. Ne, že nemusíš, ale v tomto případě to prosím nikdy nedělej. Říkám vám to teď jasně, abychom potom neslyšeli, že to děláte a říkáte, že jsme vás to tak učili. Měli jsme už takový případ. Já například vždy držím lidi za ruce, ať mají jakýkoli problém v těle. Když sloužím uzdravením, mám vždy oči otevřené. Mějte také oči otevřené, protože pokud ta osoba, za kterou se modlíte má démona, může vám jednu vrazit. Naučte se držet lidi za obě ruce, tak poznáte, kdyby se chystali k útoku. Vše, co vám říkám, mám z našich zkušeností.

7. verš – „*Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát; a vtom se chromému zpevnily klouby.*“ Vidíme, že Petr poručil, ale dokud nechal toho člověka za ruku, nic se nedělo. Obecně se to kvalifikuje na „dar působení mocných činů“. Jedním z darů Ducha je dar působení mocných činů. Všimněte si, že to není dar zázraků, takový prostě neexistuje. Působení mocných činů znamená, že musíte něco udělat, aby se ten zázrak stal. Většinou to, čemu lidé nesprávně říkají dar zázraků, je jen dar víry. Většina lidí chce vidět zázraky, jaké dělal Mojžíš. Rádi by prostě jen řekli: „Stoupněte si sem a dívejte se, co dělá Pán.“ Protože pokud Bůh nic neudělá, nebudou vypadat hloupě – nebude to jejich vina. Působení mocných činů znamená, že ty něco děláš, a když to nefunguje, vypadáš před lidmi hloupě. Proto v církvi nevidíme působení mocných činů, nikdo totiž nechce vypadat hloupě.

8. – 12. verš – „*Vyskočil na nohy, vzpřimil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal radostí a chválil Boha. A všichni ho viděli, jak chodí a chválí Boha. Když poznali, že je to ten, co sedal a žebrel před chrámem u Krásné brány, žasli a byli u vytržení nad tím, co se stalo. Protože se držel Petra a Jana, všichni se k nim v úžasu sběhli do sloupoví, kterému se říká Šalomounovo. Když to Petr viděl, promluvil k lidu „Muži izraelští, proč nad tím žasnete...“.* Nemůžeš argumentovat nebo se hádat s člověkem jako apoštol Petr, který pravidelně působil mocné činy a říká: „Takovým způsobem jsem to udělal.“ Nemůžeš říkat, že se tam stalo něco jiného. Už na začátku jsem vám řekl, že věřím Bibli doslova a do písmene. Za chvíli vám ukážu, jak doslova jí věřím.

„...proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí?“ Tento verš ničí cca 90% učení dnešní církve na téma uzdravování. Za prvé: „ne vlastní mocí“ - tzn. že to Petr neudělal skrze speciální pomazání, neudělal to proto, že byl jedním z apoštolů, neudělal to proto, že měl speciální autoritu. Za druhé: „ne svou zbožností“ – tzn. že se ještě s Janem nemodlili. Nebyl to jejich posvěcený život, ani modlitba a postění. Nebyla to zkrátka odměna za jejich dobré chování, za dělání věcí správně. Takže v čem to bylo? Odpověď naleznete v krátkém kázání, které tam Petr dále měl. „*Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit. Svatého a spravedlivého jste se zřekli a vyprosili jste si propuštění vraha. Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky.*“ Všimněte si, že Petr přesně říká, kdo je vinný za smrt Ježíše. Pamatujete si kolik bylo kontroverzí s filmem Mela Gibsona „Umučení Krista“? Lidé si říkali, kdo tedy zabil Ježíše, byli to Židé nebo Římané? Apoštol Petr nenechává místo pro naše pochybnosti a říká přesně, že Ježíše zabili Židé a Římané ho chtěli pustit na svobodu. Technicky vzato, náš hřích zabil Ježíše, my všichni jsme ho zabili. Je to jednoduché.

Petr pokračuje dál a říká, jak k tomu uzdravení došlo: „*A protože tento člověk, kterého tu vidíte a poznáváte, uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví...*“ Petr říká, že to bylo jméno Ježíš a víra v toto jméno, která dovolila chromému chodit. Zeptám se vás: „Jak jste byli spaseni?“ Uvěřili

jste v Ježíše a Jeho jméno a tak jste byli spaseni. Ježíš v evangeliích řekl, že: „*Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.*“ (Jan 14:14). Pán Ježíš vám dává právo používat Jeho jméno. Když to shrnu, věříte ve jméno Ježíš a máte právo je používat. Chci se tedy zeptat. Je mezi vámi a Petrem nějaký rozdíl? Řekl vůbec Petr, že má něco víc, než máte vy? Tady bychom mohli klidně skončit celý seminář, protože jsem vám právě řekl, jak můžete udělat všechno, co je potřeba. Pochopitelně můžete stále potřebovat malou pomoc k tomu, jak to jméno správně používat a co udělat, aby fungovalo. Buďte si však jistí, že už máte všechno, co potřebujete. Nepotřebujete čekat na slovo od Pána (Petr žádné slovo nedostal), nepotřebujete čekat na speciální pomazání z nebe. Ani se tu nejednalo o speciální vedení Duchem svatým. Nestalo se např. toto: „Duch svatý promluvil k Petrovi a řekl mu: „Jdi k tomu člověku, zvedni ho a bude zdrav.“ Všechny tyto věci si tam vymyslela církev. Různá zdůvodňování a výmluvy dávají totiž lidem možnost nedělat nic z toho, k čemu nás Bible vybízí. Lidé obecně říkají: „Víš, bratře, musíš být veden Duchem.“ Ale kde se o tom přesně píše? Kde se píše o tom, že předtím než uděláš cokoli z toho k čemu tě vybízí Bible, musíš být veden Duchem? Ukažte mi takové verše!

Můžete uvést Římanům 8:14: „*Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.*“ Ale já se vás zeptám: „Co to má společného s uzdravováním nemocných?“ Tento verš je citován mimo kontext. Pamatujte si, kontext Biblického textu je vším. Schválně si otevřete své Bible a přečtete celou 8. kapitulu Římanům. Celá kapitola nám říká, jak můžeme vědět, že jsme se narodili z Boha, a že nás Duch svatý vede k tomu, abychom usmrcovali naše hříšné, tělesné činy. Nepíše se tam vůbec nic o uzdravování. Stručně řečeno, že jsi veden Duchem svatým poznáš tak, že Duch svatý tě vždy povede k posvěcení. Tělo tě nikdy nepovede k posvěcení, k usmrcování tvých hříšných činů. Když jsi tedy veden k posvěcení, můžeš si být jistý, že jsi veden Duchem svatým a ne někým nebo něčím jiným. O tom všem mluví Římanům 8. kapitola. Nesmíš vytrhnout jeden verš z kontextu a začít ho aplikovat na vše, o čem tento verš nemluví. Ježíš řekl, že „*jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.*“ (Jan 16.13). Ježíš neříká, že nás Duch svatý povede k tomu, abychom třeba uzdravovali nemocné. Prací Ducha svatého je uvádět do veškeré pravdy. *On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.* On tě vede k pravdě, připomíná vše, co kdy Ježíš řekl, učil, dělal. To vše pro tebe Duch svatý dělá. Nemysli si, že tě povede za ručičku sekundu po sekundě, abys něco udělal. On tě vede k pravdě. Jakmile nalézáš pravdu a chápeš její význam, zodpovědnost Ducha svatého končí a začíná tvoje. Máš chodit v té pravdě. Lidé říkají, že to je zodpovědnost Ducha svatého, aby je vedl, za koho se mají modlit. Říkají: „Duchu svatý, ved' mě k těm, za které chceš, abych se modlil.“ Ježíš to řekl výrazně v Lukášovi 10. kapitole, četli jsme o tom včera: „*A když přijdete do některého města... uzdravujte tam nemocné a vyříd'te jim: „Přiblížilo se k vám království Boží.*“ Vidíte tam nějaké rozlišování, za koho se modlit a za koho ne? NE. Píše se tam, že se máme modlit za všechny nemocné ve městě, kam přijdeme. Nemusíš se modlit, ke komu máš jít, jen by sis měl udělat časový harmonogram, jak se k lidem dostat. V NZ nenajdeš žádné místo, ve kterém se píše, že Duch svatý vedl někoho k tomu, aby uzdravoval nemocné. Mohu to říct ještě jinak. Pokud by byla pravda, co říkají lidé o tom, že nás Duch svatý vede k věcem minutu po minutě, tak už bychom vůbec nepotřebovali Bibli. Potom bych vám mohl říct: „Po tom, co jste si přečetli Matouše, Marka, Lukáše a Jana a uvěřili v Krista, zahod'te své Bible, už je nebudete potřebovat.“ Zeptáte se: „Proč ji už nebudeme potřebovat?“ A já vám odpovím: „Protože Duch svatý vám řekne vše, co máte dělat.“ A vy mi řeknete: „Ale my máme číst Bibli, abychom věděli co dělat.“ A teď se zastavte a zamyslete. Může vás vůbec někdy Duch svatý vést k tomu, abyste se nemodlili za nemocné? NE, protože už řekl: „uzdravujte lidi ve městě, do kterého přijdete“. V Písmu je řečeno mnoha způsoby, že to máte dělat. Vidíte? V tom je náš problém.

Římanům 8. kapitola říká (v řečtině to tak je) „*Ti, kdo se dají NEUSTÁLE vést Duchem Božím, jsou synové Boží.*“ Lidé říkají: „Tak co Curry, ty nevěříš ve vedení Duchem svatým?“ Moje odpověď bude: „Věřím.“ A to víc než vy, protože vy věříte, že vás Bůh povede výjimečně, že od něho musíte mít speciální vedení. Čekáte, že vám řekne: „Seber se a jdi tam a tam.“ Dělá to takhle Bůh? Samozřejmě. Udělal to s Pavlem a udělal to i s jinými lidmi v Bibli. Ano, věřím v speciální vedení v to, že vás např. Bůh probudí uprostřed noci a řekne vám: „Jed' do Tesca, u toho a toho regálu uvidíš chlapa v modrém triku, promluv si s ním.“ Pokud se něco takového stane, mohu vám zaručit, že to nebyl původní Boží

plán. Bylo to tak, že Bůh viděl chlapa v modrém triku a viděl kolem něho přecházet 5 nebo 6 křesťanů a řekl každému z nich: „Svědči tomu člověku.“ Žádný z nich ho ale neuposlechl. Takže Bůh začal hledat někoho jiného, kdo by byl ochotný tam jet. A potom ten člověk, který tam na pokyn Ducha svatého jel, vydá svědectví ve sboru, jak byl veden udělat to a tamto a lidé si v duchu řeknou: „Ten je super pomazaný, ten je super veden.“ Pravdou ale bylo, že Bůh musel hledat někoho poblíž, kdo by byl ochotný tam jet. Jeho plánem ale bylo, aby první křesťan, který tam byl, byl natolik vnímavý a poslušný, že sám přijde k tomu muži v modrém tričku a řekne mu evangelium. Problém je, že se všeho bojíme, a proto neděláme to, co nám Bible říká. Někdo řekne: „Bože, ukaž mi za koho se mám modlit, protože já jsem se už modlil, ale uzdravení jsem neviděl.“ Pokud jsi křesťan, žiješ přece z víry, ne z toho, co vidíš. Zeptám se: „Vzkládal jsi na lidi ruce?“ Odpověď: „Ano.“ Říkám: „Byl jsi tedy poslušný.“ Odpověď: „No, ale neviděl jsem žádné výsledky.“ Zeptám se: „A viděl jsi nějaké výsledky, když jsi byl neposlušný?“ Odpověď: „Samozřejmě, že ne.“ Co je tedy lepší? Být poslušný bez výsledků nebo být neposlušný bez výsledků? Když jsi poslušný, chodíš ve Slově a děláš to, co máš dělat. Tehdy budeš mít výsledky. Když děláš, co je správné a děláš to správným způsobem, začínáš mít výsledky. Říká se: „Není důležité, jestli jsi vyhrál nebo prohrál, důležité je, že jsi se hry zúčastnil.“ Já na to říkám: „Pokud hraješ správně, vyhráváš.“ Je to jednoduché.

Když to shrnu. Je speciální vedení Duchem, ale obvyklé/normální vedení je toto: Čteš Bibli a souhlasíš s tím, co říká. Když se potom naskytne situace, kdy ji můžeš aplikovat, tak ji aplikuješ do skutečných životních situací. Bible to říká v 2.Petrovi 1:4: „*Daroval nám vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti.*“ Když začínáš aplikovat ta vzácná zaslíbení do svého života, Boží přirozenost je včleňována do tvého života. Chceš být veden Duchem svatým, ale Bible o tom nemluví. Měl bys být vedený přes Boží přirozenost a Boží charakter, tehdy budeš dělat ostatním, co chceš, aby oni dělali tobě. Je to jednoduché. Někdo občas použije příklad Ježíše, jak byl vyveden Duchem na poušť a řekne: „Vidíš, Ježíš byl veden Duchem.“ Duch svatý tě ale nepotřebuje vést k tomu, abys byl pokoušen ďáblem. My lidé si to „umíme“ zařídit sami. ☺ Ten úsek Slova byl jen pro Ježíše, protože tím musel projít. Co čteš v modlitbě Páně? Neuved' nás do pokušení. Pokud se modlíš tuhle modlitbu, musíš věřit, že Bůh tuhle modlitbu vyslyší. Takže bys měl vědět, že když na tebe přichází pokušení, nepochází od Boha.

Řekněme, že máš auto. Auto stojí před domem a čeká, až budeš chtít jet. Nastartuješ ho a řídíš ho. Auto je úplně neutrální. Nezajímá ho, kam jedeš. Jede jen tam, kam ho povedeš. Můžeš s ním zaparkovat před hospodou nebo před sborem. Auto tě nevzalo do sboru a neřeklo ti: „Vystup si a běž do sboru.“ Neřeklo ti ani: „Běž do hospody.“ Ty jsi ho tam vzal. Moc není v autě ale v osobě, která v něm jede. Pokud bys měl být veden Duchem tímto způsobem, tak potom už nemáš žádnou svobodnou vůli. Uvedu příklad toho, jak to křesťané vidí. Říkají si např.: „Jsem v Tesco a pokud bude Bůh chtít někoho uzdravit, tak vezmu moji ruku a hodí ji na chorého.“ Zní to hloupě, ale většina křesťanů takto nelogicky uvažuje. To, co říkají, je jinými slovy toto: „Pokud mám střelit gól, musím prostě na 100% vědět, že když kopnu do míče, padne gól.“ Pokud máš takové nastavení pamatuj si, že nikdy nevyjdeš na „hřiště“. Abys dal gól, musíš kopnout do míče, a to pokaždé a jak nejlépe dokážeš. Máš moc v tom, že si můžeš vybrat, kam půjdeš.

Duch svatý tě uvádí do pravdy. Uzdravení je pravdou, evangelium je pravdou, spasení je pravdou, křest v Duchu svatém je pravdou, svatost je pravdou. Duch tě vede k této pravdě. Moc přichází pokaždé, když se rozhoduješ, že na základě své svobodné vůle chceš chodit a chodíš v pravdě. Pokud si myslíš, že tě Duch svatý vede jako loutku, nezávisle na tom, co jsi udělal a jestli jsi byl 100% poslušným, není v tom žádná cnost, protože je to Duch, který tebou smýká ze strany na stranu. Pokud je řeč o jakékoliv odměně v nebi, musí to být na základě toho, jak jsi se tady na zemi rozhodl poslouchat, jednat a žít podle Božího slova. Lidé, kteří chtějí být vedení Duchem jako loutky, se chtějí zbavit své zodpovědnosti, kterou zde na zemi mají. Chtějí tu zodpovědnost přehodit na Ducha Božího, protože když budou jednou stát před Božím trůnem, budou doufat, že budou moci říct: „Bože, Ty jsi mnou nepohnul, abych se šel modlit za lidi. Kdybys tak udělal, měl bych určitě více uzdravení, více trofejí,

keré bych Ti teď předložil. Ale Ty jsi mě nikdy nezavedl k žádným lidem, nevedl jsi mě svým Duchem.“ Podívej se, co se tady opět odehrává. Lidé mají zase vztyčený prst směrem k Bohu a říkají: „Důvod, proč lidé nebyli uzdraveni, je ten, že Ty jsi nás k nim nevedl.“

Mnoho lidí čeká na telefon z nebe, jenže Bůh už poslal svůj dopis! Tvůj problém je, že čekáš na ten telefon. Budeš ale muset uvěřit tomu, co je napsáno. Bůh považuje za víru to, když jsi schopen přijmout obecný příkaz a uplatnit ho v konkrétní situaci. V jakékoliv situaci musíš být schopen vzít biblický verš a aplikovat ho na ni, napravit tu situaci. To se nazývá víra, víra v Boha, že On dodrží své slovo. Je to tak jednoduché. Pojďme teď zpět do Marka 16. kapitoly a ukážu vám, proč a jak doslovně Bibli věřím. Pokud je v Bibli něco zvládně kurzívou, znamená to, že v původním řeckém textu to není. To určité slovo nebo text tam dali ti, kdo Bibli překládali podle toho, jak tomu rozuměli, aby to lépe pochopili i čtenáři. Možná to nemají všechny překlady, ale většina ano. Vůbec nejlepší však je zjistit si, jak to bylo v původním řeckém textu. Nemusíte přitom znát řečtinu. Existují třeba internetové stránky, kde si můžete jednotlivé verše nebo slova vyhledat, a kde vám to ukáže a doslovně přeloží, jak to bylo v původním textu.

Chodil jsem za Dr. Sumrallem (Curryho bývalý pastor, učitel v Biblické škole a mentor) do Biblické školy. Myslel jsem si, že tím, že tam za ním chodím, jsem opravdu jedním ze studentů. ☺ Věděl jsem, jaké knížky studenti používali. Studoval jsem sám doma studentský materiál ohledně biblické řečtiny do úrovně studenta druhého ročníku. Nikdy potom ani do té doby jsem do žádné jiné Biblické školy nechodil, takže jsem vděčný Bohu, že jsem se alespoň takto základům řečtiny naučil. Netvrdím, že umím číst, psát nebo sám doma dělat překladatelské práce. Když ale někdo o něčem říká, že určité řecké slovo nebo text znamená to a tamto, mohu se podívat a říct, jestli má pravdu nebo ne. Nemusíš znát řečtinu, protože dnes máme tolik prostředků, které můžeme použít, že by to mělo být dostačující. Podle mě je nejlepším a nejpřesnějším překladem NZ rozšířený překlad NZ (The New Testament: An Expanded Translation), jehož autorem je Kenneth Wuest. Byl profesorem řečtiny v Moodyho Biblickém Institutu. V jeho překladu NZ nenaleznete žádné stopy jeho denominačního pozadí. Teprve při četbě jeho komentářů ho tam můžete pozorovat.

Četli jsme Marka 16:15-18 a teď si přečteme verš 19-20: „*Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.*“ Všimněte si, že Pán nepotvrzoval apoštoly, nepotvrzoval lidi, ale potvrzoval slovo, které kázali – evangelium. Tímto chci poukázat na to, že doslova každý může zvěstovat evangelium, a když je jejich zvěst přesná (dle Písma), i kdyby nebyli obrácení, lidé budou spaseni, uzdraveni, osvobozeni na základě slova, které jim bylo zvěstováno. Věci se dějí, protože lidé uvěřili slovům Písma. Bůh potvrzuje svoje Slovo, i když nemusí potvrzovat osoby, které Jeho Slovo zvěstují. Proto i neobrácení lidé mohou zvěstovat evangelium a věci se budou dít. Proto se musíme odnaučit vyvyšovat lidi. Pavel se ptá Korintských, proč se hlásí k němu nebo k Apollovi, když on i Apollos jsou jen Božími služebníky. Říká jim, že „*nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.*“

Jinými slovy Pavel říká, že když jim káže evangelium, oni mají následovat Boha ne jeho. Jakmile se budete hlásit k lidem, budete stále tělesnými. Stále se vyvyšuje ten či onen kazatel, ale to není o kazatelích, ale o zvěsti, kterou předávají. Jsou lidé, kteří když káží nebo vyučují, překáží mi např. barva jejich hlasu. Je pro mě těžké je poslouchat. Pokud je ale jejich zvěst správná a přesná, přetřpím to jen kvůli tomu, abych tu zvěst slyšel. Bible říká, že evangelium „*je moc Boží ke spasení (záchrana, uzdravení, osvobození) pro každého, kdo věří,*“ takže dobrá zpráva o Ježíši Kristu je Boží mocí. Přestaňte konečně přemýšlet, jak mít Boží moc. T.L. Osbourn jednou řekl: „Většina lidí se snaží mít více moci, ale to co doopravdy potřebují je více evangelia.“ Spousta lidí chce mít moc, ale nechce přijmout zodpovědnost. Důvod, proč máš autoritu nad svými dětmi je, že za ně neseš zodpovědnost. Pokud se o ně přestaneš starat, když to potřebují, vláda tě té autority zbaví a děti odebere z tvé péče. Pokud chceš mít autoritu nad chorobou a nemocí, je to jednoduché - převezmi zodpovědnost za lidi, kteří jsou nemocní a začni být tím, kdo jim pomáhá, kdo je tam pro ně. Pokud to začneš dělat a

převezmeš za jejich uzdravení zodpovědnost, automaticky budeš mít autoritu je uzdravit a vysvobodit.

Možná ještě pár slov o autoritě... Já a můj táta jsme vyrůstali a strávili spoustu let u policie a armády. Víme přesně, jak to funguje uvnitř a čím ti lidé prochází během své služby.

Můj táta se jmenuje Johny Blake. Je policistou. Jeho jméno samo o sobě neznámá vůbec nic. Pokud můj táta vyjde v pyžamu na ulici a zvedne ruku, žádný z řidičů není povinen se zastavit. Pokud tam ale bude stát ve své uniformě, řidiči zastaví. Proč? Ne proto, že rozpoznávají člověka jménem Johny Blake, ale proto, že rozpoznávají uniformu, rozpoznávají odznak. Někteří odznak nerozpoznávají, ale vždy rozpoznají aspoň zbraň ☺ Odznak a uniforma je autoritou. Johny Blake nemá žádnou autoritu. Rozumíte mi? Policista jako člověk nemá žádnou autoritu. Pokud tě policista zavře nebo ti vypíše pokutu, napíše na papír svoje identifikační číslo, ne svoje jméno. Takže ten, kdo tě potom soudí není policista, který proti tobě svědčí, ale je to vždy vláda, úřad vs. TY (osoba obžalovaná). Johny Blake se s tebou nesoudí. Johny Blake je jen reprezentantem vlády. Johny Blake nemá žádnou autoritu. Autorita, pravomoc, kterou Johny Blake používá není jeho, ta patří vládě. Pokud Johny Blake zastaví vozidlo a řidič v něm se s ním chce prát nebo ho neposlouchá, Johny Blake zavolá posily. Když ostatní policisté uslyší něco jako: „Policista v ohrožení!“, buďte si jistí, že každé policejní auto v okolí mu přijede na pomoc. Důvod, proč vám to všechno vypravím, je tento: Jako člověk dělá Johny Blake chyby, ale když je potřeba, tak se za něho vláda, kterou reprezentuje postaví v plné síle a nasazení.

Rozumíte tomu? To jste vy! Jako křesťané, jako věřící jste Božími policisty a království nebeské za vámi stojí v plné síle a nasazení. Jednou jsem se svého táty ptal: „Co by se stalo, kdyby policista pochybil a dal zatknout nevinného člověka, protože si myslel, že je to hledaný zločinec? A ten zatknutý by posléze prokázal svoji nevinu a chtěl by toho policistu zažalovat. Šlo by to?“ Můj táta na to odpověděl: „Ten člověk nemůže zažalovat policistu, může pouze zažalovat vládu nebo policii toho státu.“ Vidíte, jak neviditelný v tom všem je jednotlivce? Říkám to proto, že potkávám lidi, kteří se mě ptají: „Co když se půjdu za někoho upřímně modlit a udělám nějakou chybu?“ Já odpovídám: „No a co má být?“ Není to tvoje věc. Je to věc Božího království, nech to být. Máš advokáta v nebi, který půjde za tebe k soudu a řekne: „Ten člověk je neviný, jednal v dobré vůli.“

Pochopte, že to, o čem je Boží království, je vláda a ne náboženství.

Izajáš 9:6: „*Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán SYN, na jehož rameni spočine VLÁDA...*“ Uvědom si, že tady jsou dvě království, která mezi sebou vedou válku. Naše království, tzn. království Božího Syna, porazilo království temnoty.

Lidé říkají: „Dal jsem ďáblu autoritu, když jsem udělal to a tamto.“ Na to odpovídám: „Zločinec nemá žádnou autoritu. Žádnou autoritu mu ani nemůžeš dát. Žádnou autoritu nikdy nebude mít.“ Ďábel je vrah a lhář od začátku. Předtím, než Bůh stvořil Adama a Evu, pokoušel se satan získat Boží trůn. Byl vykopnut z nebe. Znamená to, že ještě předtím, než obelstil Evu, byl zločincem a už tehdy byl na něj vypsán zatykač. Proto řekl Bůh Adamovi, aby si podřídil zemi a vládl na ní a také, aby ji střežil. Měl střežit zahradu, ale nestřežil ji dostatečně dobře.

Takže satan byl už v té chvíli zločincem a zločinci autoritu dát nemůžeš. Pokud někdo vyloupí banku je zločincem a nezmění to ani fakt, pokud to udělal, aby někomu pomohl splatit leasing na auto. Vše je napraveno teprve tehdy, když zaplatí za to, co udělal. Pokud však nezaplatí za to, co udělal, zůstává před Bohem nadále v pozici zločince. Chápete, že mluvím o ďáblu, že? Kdybych nechal u benzínky auto se zapnutým motorem a odběhl si na toaletu a ty bys mi ho ukradl, jsi zloděj a cos udělal, je špatné. O mě by platilo, že jsem hloupý, ale o tobě bude platit, že jsi zloděj. Pořád nemáš autoritu/povolení řídit moje vozidlo. Jak tedy můžeš říct, že jsi dal ďáblu autoritu, když nepatříš sám sobě? Jen Bůh může dát ďáblu autoritu. Řekneš: „Ježíš asi dal ďáblu autoritu nebo nějaké povolení, protože jsem nemocný.“ Já ti řeknu: „Od kdy potřebuje zloděj povolení k tomu, aby kradl?“ Pokud by zloděj dostal povolení nebo autoritu krást, už není zloděj. Být zlodějem znamená, že jsi vzal něco, na

co jsi neměl povolení. Jak vidíte, to co učím není náboženství. Když se podíváte na Ježíše, všimnete si, že nenáboženští lidé mu docela rozuměli. Náboženští lidé ho ale nechápali. Občas mají lidé problémy s evangeliem, které kážu. Proč? Protože je to stejné evangelium, které kázal Ježíš! To samé evangelium zvěstoval Pavel. Proto mám rád lidi s vojenskou nebo policejní minulostí. Stačí jim říct, jaký je Ježíšův příkaz, a oni jdou a dělají to. Nezastaví se, dokud neuslyší další rozkaz. A protože jsme nedostali zatím žádný další rozkaz, děláme prostě to, co zaznělo od Ježíše naposled.

Všechno to, co stojí v cestě mezi tebou a naplněním zaslíbení z Bible, je ďábel. Není to Bůh. Bůh ti nestojí v cestě, abys nenaplnil zaslíbení, které ti dal ve svém Slovu. To, co stojí mezi tebou a naplněním biblických zaslíbení, je ďábel a také lidé, kteří ti říkají, abys nečinil Boží slovo. Věřím, že nechceš být jedním z lidí, kteří říkají ostatním křesťanům, aby na něco čekali, aby nevzkládali ruce na choré, nebo nezvěstovali evangelium, protože ještě nejsou připraveni a musí se nejprve hodně učit. Neříkej lidem, že nejsou ještě jako dělníci připraveni. Ježíš řekl, že žeň je připravená. Jak dlouho se musíš připravovat, abys řekl někomu: „Potřebujete Ježíše, dovolte, abych Vám pomohl.“

CD č. 8

Blake odpovídá na otázku: „Jak to, že když se za lidi modlím a přikazuji nemoci nebo démonům, aby od nich odešly, tak to přejde na mě a já mám ty samé symptomy, co oni měli a je pro mě těžké, se toho pak zbavit?“

Tohle špatné učení se částečně vzalo z knížky o přímluvné modlitbě, kterou napsal Reese Howell. Autor tam popisuje, že když se za lidi modlil, cítil ty samé symptomy, co měli oni a vysvětloval to tak, že tím vstupoval do jejich utrpení. Tento autor je Boží muž a vážím si ho. Nechci ho shazovat, ale tohle učení je opravdu mylné. Nazývá se „odvetou“ (angl. retaliation). Jestliže však podle Boží vůle není v pořádku, aby nemoc byla na druhých, tak nemůže být ani v pořádku, aby přeskočila na vás. Nemáme vstupovat do utrpení nebo nemoci člověka, Ježíš za to vše zaplatil. On už naše hříchy a nemoci nesl, abychom je nemuseli nést my. Nedopust'te, aby se vám tohle stávalo. Lidé někdy říkají: „Bůh možná chce, abychom s lidmi takto soucítily.“ A já řeknu: „NE!“ Lidé by neměli takové otázky, kdyby porozuměli duchovní válce. Uvedu to na příkladu. Vidíte, jak nějaký rváč bije nějakého člověka a přijdete k němu, vrazíte mu jednu do boku a řeknete, ať toho člověka nechá být. Co myslíte, že ten rváč udělá? Bude chtít zaútočit na vás! Vy jste mu dali výzvu. To se může někdy stát, že na vás ďábel takto zaútočí. Ďábel nemá žádnou autoritu, ale má schopnost, proto se vás bude snažit přesvědčit, abyste se jím nechali atakovat. Užívá k tomu náboženství tím, že se vám snaží namluvit, že je to utrpení, které Bůh chce, že je to Boží vůle. Když vás přesvědčí, že je to Boží vůle, nebudete proti tomu bojovat. Když však rozpoznáte, že je to satanský útok, tak se proti tomu budete stavět. Protože Bible říká: „Stavte se proti ďáblu a uteče od vás.“ Nebudete si namlouvat, že tím ve vás chce Bůh vyvolat s člověkem soucit. Neříkám, že při tom nemůžete něco prožít, chci jen říct, že např. já jsem nemusel přijít o svoji dceru, abych začal mít soucit s dětmi (pozn. zemřela mu tříletá dcera, o tom mluví podrobněji na jiném CD). Kdyby to tak bylo, tak by to znamenalo, že Ježíš nikdy soucit neměl, protože se nikde v Bibli nepíše, že by při uzdravování něco prožíval. A víme přeci, že soucit s lidmi měl a na základě soucitu je uzdravoval. Ježíš také uzdravoval všechny lidi a nevím, proč křesťané potřebují v každém konkrétním případě Boží vedení nebo potvrzení, jestli můžou člověka uzdravit.

Nejsem proti medicíně, ale také nejsem moc pro ni. Na špatnou diagnózu ročně umírá více lidí, než bylo obětí v celé Vietnamské válce. Našel jsem lepší způsob uzdravování. Musím žet říct, že doktoři se vlastně chovají v tomto ohledu podle Písma, na rozdíl od většiny kazatelů. Protože doktoři stojí proti nemocem a snaží se je vymýtit, na rozdíl od spousty kazatelů, kteří se snaží užít nemoci k vytvoření

doktríny o utrpení, které je pro nás dobré, že nás přes to Bůh něco učí apod. místo, aby proti nemoci bojovali námi dostupnými duchovními zbraněmi. Sice se to v posledních letech začíná měnit, ale stále je to ještě bída. My musíme být proti nemocem, musíme být proti tomu, proti čemu byl Ježíš a musíme být pro to, pro co byl Ježíš. Ježíš nikdy nikomu nemoc nedal. Nikdy nikomu neřekl, že mu ji dal Bůh a ani neřikal, aby si nějakou nemoc někdo ponechal, protože je to pro něho dobré.

Jan 9,3: „*Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musím konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den...*“ Chci tady opět zdůraznit, že interpunkce není od Boha. Tak to udělal člověk a tady u toho verše to udělalo hodně velkou paseku. V originálním řeckém textu je to úplně jinak a naprosto to mění smysl. Píše se tam: „*Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, je slepý, ale aby se na něm zjevily skutky Boží, musím konat skutky toho, který mě poslal ...*“ Když se to čte tak, jak to rozdělil člověk, tak to vyznívá, že ten člověk byl slepý, aby ho mohl Ježíš uzdravit a vzdát tím Bohu slávu. V Indii často rodiče dítěti po narození zlámou a zdeformují nohy, aby mohlo žebrať a vydělat nějaké peníze, protože šance, že najde v životě práci je mizivá. Jakou byla vaše reakce, když jsem vám to teď řekl? Nejspíš, že je to hrůza a jak to můžou udělat. Lidé si ale neuvědomují, že z toho samého obviňují Boha, když tvrdí, že chtěl, aby se třeba dítě narodilo nemocné. Bůh dal svého Syna za lidi, kteří ho nenáviděli. Myslíte, že chce aby se lidé rodili slepí a jinak nemocní, aby je tak mohl jednoho dne uzdravit? To ztrácí smysl, protože pak to není moc na Boží slávu a svědectví o jeho dobrotě, když by lidi nemocné stvořil. (pak čte až do verše 28)

Osopili se na něho: „Ty jsi jeho učedník, ale my jsme učedníci Mojžíšovi.“ A tady se zastavíme. To je verš, ke kterému jsem se chtěl dostat. Tady z toho je jasné, že jsou dvě skupiny lidí. Jsou lidé, kteří jsou Ježíšovi učedníci a jsou lidé, kteří jsou Mojžíšovi učedníci. Neskončilo to poté, co Ježíš zemřel a zmrtvýchvstal. Ze Skutků víme, že tam byli stále farizeové, kteří působili Pavlovi problémy. Položím vám patrně tu nejdůležitější otázku tohoto semináře. Musíte se rozhodnout, jestli chcete být Ježíšovými učedníky nebo Mojžíšovými učedníky. Nemůžete být oběma. Či jste učedníci?

Lidé se ptají: „Jestliže nemoc není od Boha, jak mám vysvětlit Izajáše 30,26 křesťanům, kteří říkají, že Bůh nemoc posílá?“ Píše se tam: „*A bude světlo bledé lunny jako světlo žárného slunka a světlo slunka bude sedmkrát větší, jako světlo sedmi dnů, v den, kdy Hospodin ováže zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví.*“ (pozn. v anglickém překladu se doslova píše: *rány, které jim dal, uzdraví*) Tady se ale mluví o budoucích časech a pokud to čtete v širším kontextu, tak to slovo „rány“ je jen metafora. Tento verš znamená, že jednou v budoucnu Bůh způsobí, aby se k němu Židé navrátili a nebyli od Něho odděleni tak, jako když přišel Ježíš.

Budu mluvit o tom nejdůležitějším, co musíte v tomto semináři pochopit, jinak půjdete zpět a budete dělat věci stejným způsobem jako dříve. Pod Starou smlouvou byl člověk pod hříchem. Bůh začal smlouvu s člověkem skrze Abrahama, ale ve skutečnosti ji neuzavřel s Abrahamem, ale s Ježíšem. Bůh nechtěl čekat až na příchod Ježíše, protože nechtěl, aby lidé, kteří žili předtím, než přišel, byli ze smlouvy s Bohem vyloučeni a nebylo jim pomoci. Říkám to hodně zjednodušeně, ale byli bychom tu několik dní, kdybych šel hlouběji do teologie. Bůh vybral Abrahama, protože věřil Bohu a Ježíš byl poté v Abrahamově rodokmenu. Přes tuto smlouvu s Abrahamem začal Bůh iniciovat vztah s člověkem. Během celé Staré smlouvy se nemohl Bůh k lidem chovat tak, jak chtěl kvůli jejich hříchu. Hřích držel Boha od vztahu s člověkem, který chtěl mít. Proto za asi 300-400 let dává Mojžíšovi zákon. Musíte tomu porozumět tak, že Bůh uzavřel smlouvu s Ježíšem skrze Abrahama, ale zákon přišel až potom a byl dalo by se říct „v závorkách“ nebo „dočasný“. Zákon bylo časové údobí „v závorkách“. Zákon byl dán kvůli přestoupením. Když se zhřešilo, muselo přijít prokletí kvůli překročení zákona. Nejlepší na tom pro nás je, že se Ježíš stal prokletím pro nás. Pod Novou smlouvou (Novým zákonem) má Bůh možnost jednat s lidmi způsobem, jakým vždy chtěl. Pod Starou smlouvou to nešlo kvůli hříchu. V Nové smlouvě je s hříchem zúčtováno a Bůh s lidmi může jednat, jak vždy chtěl.

A teď chci, abychom se podívali na následující verše:

Mat 26,26-28: „Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: 'Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.' Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: 'Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.'“ Všimněte si kolik má Matoušovo evangelium kapitol. Má jich 28 a toto je napsáno dvě kapitoly před koncem knihy. Teprve dvě kapitoly před koncem říká, že začíná Nová smlouva, a pak už jen následuje Jeho ukřižování a vzkříšení. O Nové smlouvě se také mluví v Mk 14,23, opět dvě kapitoly před koncem Markova evangelia, a v Luk 22,19, také dvě kapitoly před koncem evangelia. Když v těchto místech mluví o Nové smlouvě, říká zde jinými slovy: „To je ratifikace nebo uvedení Nové smlouvy v platnost.“ Důvod, proč se o tom tady zmiňují je, že to znamená, že prakticky vše před Mat 26, Mk 14 a Luk 22 nebylo považováno za Novou smlouvu. Ježíš do té doby stále ještě fungoval podle Starého zákona. To člověk rozdělil Bibli na Starý a Nový zákon po knize Malachiáše. Po Malachiáši však Nová smlouva nezačala a Ježíš se podle ní neřídil. On ji pouze inicioval při večeři Páně, aby tam demonstroval, co se stane, až bude bičován a na kříži. O tom, že Jeho tělo nebylo na kříži zlámáno se jasně píše. V 1Kor 11,24 se píše: „*Toto jest mé tělo, které se za vás vydává.*“ (překládá se též „láme“) Vyskytuje se i takové učení, že se to lámání těla vztahuje na církev, ale řekněte mi, kdy byla církev pro vás lámána? To se netýká církve. Proč nemají lidé problém věřit tomu, že když mluví o své krvi, že jde doslovně o krev, kterou prolil na kříži, ale mají problém takhle doslovně přijmout i to, jak mluví o svém těle? Proč jsou lidé ohledně toho těla najednou tak „duchovní“, místo aby přiznali, že mluví skutečně o svém těle? Kdy bylo Jeho fyzické tělo skutečně zlomeno? Při bičování na pranýři. Píše se, že Jeho ranami jste byli uzdraveni. Ježíš zaplatil za tvoje uzdravení dříve, než zaplatil za tvoje hříchy.

V Žalmu 103:3 se píše: „*On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje.*“ A také, když Ježíš uzdravoval, často říkal, že jsou tomu dotyčnému odpuštěny hříchy. Farizeové se nad tím pohoršovali a On jim na to odpovídal: „Co na tom záleží, jestli řeknu: ‚Jsi uzdraven nebo odpouštějí se ti hříchy.‘“ Proč? Protože obě tyto věci byly zahrnuty v jednom čase. Není to však to samé. Jedno se stalo na pranýři a druhé na kříži. Ježíš nesl rány při bičování a prolil svoji krev na kříži. Lidé řeknou: „No, ale spasení je přeci mnohem důležitější než uzdravení.“ To je pravda, ale řekněte to nemocnému člověku. Samozřejmě, že spasení a věčný život je mnohem důležitější, než být jen uzdraven. Proč to lidé vůbec posuzují? Hlavní přeci je, že za obě ty věci bylo zapláceno. Představte si, že vám chce někdo dát zlaté hodinky a diamantový prsten a řekne: „Tady máš, dávám ti tyhle věci, za obě jsem zaplatil.“ Myslíš, že si vybereš jen jednu z těch dvou věcí? Ne, samozřejmě, že si vezmeš obě. Tak proč si lidé myslí, že si musí vybrat a přemýšlí, co je důležitější? Ježíš zaplatil svým životem za obě ty věci. Kdo jsi, že si myslíš, že můžeš říct: „Uzdravení se nepočítá nebo není důležité.“ Možná by sis měl uvědomit, že to nebylo jen tak, když byl Ježíš za tvoje uzdravení bičován. Děkuji Bohu za film Mela Gibsona „Umučení Krista“. Je neskutečné koho si může Bůh použít k natočení tak realistického zpodobnění toho, co se s Ježíšem dělo. Zpět k tomu, kdy začala platit Nová smlouva. Mluvili jsme o tom, že když čtete evangelia, ztotožňujete se buď s těmi nemocnými, s učedníky nebo s Ježíšem. Jediná osoba, se kterou se tam ale můžete ztotožnit je Ježíš. To je ta jediná osoba podobná vám, vy jste nové stvoření a On byl poslední Adam. První Adam byl zemský, poslední nebeský a vy jste se nenarodili ze zemského, ale z nebeského, byli jste znovuzrozeni, takže se musíte ztotožňovat s tím posledním Adamem, ne prvním.

Teď se podíváme do 2Kor 3. kapitoly a začneme u prvního verše: „*To zase začínáme sami sebe doporučovat? Či potřebujeme snad jako někdo doporučující listy k vám nebo od vás? Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst. Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí. Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista. Ne, že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit Nové smlouvě*“ – tady chci zdůraznit, že to Bůh udělal ne my. Pokračuje se: „*jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život.*“ – To je to, co dělali farizeové. Šlo jim o to, aby lidé dělali věci podle nich, místo toho, aby lidem pomáhali.

Dále se píše: „*Jestliže smlouva literami vytesaná do kamene sloužila smrti, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář – oč slavnější bude služba Ducha!*“ Jak silněji se ještě mohlo zdůraznit, jaký ohromný rozdíl je mezi Starou a Novou smlouvou? Kdyby ta Nová nebyla o tolik větší, nenahradila by tu Starou. Většinu křesťanů to však stále mate. Snaží se totiž, aby Stará smlouva fungovala společně s Novou. To ale nejde. Proto se jedna nazývá Stará a druhá Nová. Bůh ve Starém zákoně je samozřejmě ten samý Bůh jako v Novém, ale lidé tam jsou jiní. Bůh s lidmi ve Staré smlouvě nemohl jednat tak jako s lidmi v Nové smlouvě. To, co se s Bohem v Nové smlouvě změnilo, je způsob, jakým s námi může jednat. Písmo říká, že Bůh už s námi nejedná podle našich hříchů a přesto se většina učení o uzdravování podle starozákonního učení řídí, včetně učení o generačním prokletí. Nevěřím v generační prokletí, ale věřím v generační hřích, který je výsledkem hříchu na zemi. Zároveň to ukazuje na nesmyslnost evoluční teorie. Vše na zemi totiž degraduje a ne, že se vyvíjí k lepšímu a dokonalejšímu. Genetické nemoci se zhoršují a jestli vůbec něco, tak se stáváme hloupějšími. Máme sice více znalostí (informací), ale lidé jsou hloupější, než byli dříve. V historickém muzeu v Anglii je výstava z doby, kdy žil Abraham, a ukazuje se tam, že měli v domech vodovody se studenou a teplou vodou. Podívejte, co se stalo po stvoření. Adam pojmenoval všechny zvířata, to musel být hodně chytrý. Podívejte se třeba taky na egyptské pyramidy. Lidé dnes nedovedou vysvětlit, jak mohli lidé postavit egyptské pyramidy. Máme více informací, ale jsme hloupější. Na začátku měli lidé moudrost a užívali znalostí, ale časem se lidská moudrost zmenšila a jen znalosti (informace) se zlepšily.

Dále čte verš 9: „*Byla-li služba vedoucí k odsouzení slavná, oč ji převyšuje služba spravedlnosti! Ano, ona sláva vůbec nebyla slávou ve srovnání s touto slávou vše přesahující! Jestliže přišlo slavné to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává!*“ – tady Pavel jasně rozlišuje mezi tím, co už není, a tím, co je věčné.

verš 12. „*Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou. Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespatriili konec té pomíjející záře. Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení Staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj.*“ Co tady Pavel píše platí i pro dnešní dobu. I dnes při čtení Starého zákona zůstává na srdcích lidí závoj. Přesto se v církvi tak často káže na Starý zákon, čímž se na lidi stále dává ten závoj, který jim brání vidět tu slávu, která je v Ježíši a v Nové smlouvě.

verš 16. „*Avšak když se obrátí k Pánu je závoj odstraněn.*“ Proč se církev vrací ke čtení toho, co dává člověku před oči závoj? Proč se radši nečtou listy napsané pro nás. Většina lidí netráví čas čtením epištol. Evangelia říkají, kým Ježíš byl, a to čím prošel fyzicky, ale ne moc o tom, čím prošel duchovně. Skutky ukazují, co s tím udělali apoštolové, a od Římanů dále jsou to listy pro nás. V nich se píše, co Ježíš udělal pro nás, v nás a co udělá skrze nás. Ještě trochu odbočím a řeknu vám, že když jsem četl, co Ježíš řekl o Janu Křtiteli v Luk 7,28: „*Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší (prorok) nežli on.*“, řekl jsem Bohu, že bych rád, aby mi to vysvětlil. Takové tvrzení bych totiž musel automaticky odmítnout, protože jak mohl být Jan Křtitel největším prorokem, když neucínil žádný zázrak, nesvolal oheň z nebe, nedělal dvakrát tolik zázraků jako Eliáš, nerozdělil Rudé moře. Tak jak to, že byl největším prorokem? A Bůh mi řekl: „Kdo je prorok?“ a já řekl: „No, někdo, kdo má poselství od Boha.“ Bůh: „Ale já jsem přece neřekl, že dělal větší zázraky, ale že měl větší poselství než starozákonní proroci.“ Všichni starozákonní proroci měli stejné poselství, že Mesiáš přijde. Mějte na mysli, že Jan Křtitel je stále ještě pod Starým zákonem, čili je starozákonní prorok, protože Nová smlouva začala až po jeho smrti. Pak ale Ježíš přichází a Jan je první prorok, který přináší jinou zprávu. On už neříká „On přijde“ ale říká „On je tady.“ To, co ho učinilo největším prorokem, bylo, že měl lepší zprávu. Potom ale přichází ještě odvážnější tvrzení v Mat 11,11, kde se píše: „*Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodil z ženy, nevystoupil nikdy větší než Jak Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on.*“ Tady ten verš říká, že i já jsem větší než Jan Křtitel. Je to proto,

že Jan nebyl počítán do království nebeského. Nikdo v té době do něho počítán nebyl. My znovuzrození se však počítáme do království a to, proč jsme větší než Jan, je proto, že my už neříkáme „Ježíš přišel.“, my říkáme „Ježíš žije v nás.“ To činí i toho nejmenšího v království Božím větším než Jan. To je ten rozdíl mezi Starým a Novým zákonem. Ježíš říká: „*Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.*“ On chtěl vidět to, co vidíme my, a také se píše, že starozákonní svatí „*ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás*“ - bez nás novozákonních svatých a ne naopak. Proč? Protože jsme se stali v Kristu dokonalými a celými. Tak proč se křesťané stále vrací do Starého zákona a snaží se žít jako třeba Elijáš? Elijáš chtěl žít jako my. Elijáš toužil, aby v něm Duch Boží přebýval a nejen na něho sestupoval. Duch Boží tenkrát jen čas od času na některé svaté sestupoval a pohyboval jimi. Proto je nesmysl, když chtějí křesťané být jako starozákonní svatí a volají k Bohu: „Ó Bože, sestup na mě a pohybuj mnou.“ Bůh přitom říká: „Já s tebou hýbu neustále, to ty se nepohybuješ společně se mnou.“ Lidé namítnou: „Já čekám na tebe, Bože.“ Bůh ale říká: „Ne, to já čekám na tebe.“ Proč? Protože Bůh v tobě žije. Bůh v Korintským říká, že „my jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: „*Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.*“ On neříká „sestoupím na vás“, on říká „budu ve vás chodit a mluvit a budu ve vás bydlet. A jestliže já bydlím ve vás a moje slova ve vás zůstávají, můžete prosit o cokoli a stane se vám.“ Protože jsou Jeho slova v nás, budeme prosit o to správné ve shodě s Jeho vůlí. A Jeho vůle se nezměnila, ani se nemění z sekundy na sekundu, je sepsána v Bibli. Ježíš je tou vůlí Boží. Ježíš je dokonalou teologií. Jen se podívej na Jeho život na zemi. Jeho vůle je: uzdravujte nemocné, vyhánějte demony, křistě mrtvé, osvobozujte zajaté, hlásejte všem evangelium. Lidé přesto mají problém s tím, jestli třeba neuzdraví toho nesprávného člověka. O to se nemáš starat.

A teď pojďme do Žid 7,11: „*Kdyby služba levitských kněží, která vedla lid k poslušnosti zákona, přinesla dokonalost, nač by ještě bylo třeba ustanovovat jiného kněze podle řádu Melchisedechova, a nezůstat při kněžství podle řádu Áronova?*“ Knihy Židům a Galatským byly napsány, aby ukázaly kontrast mezi Starým a Novým zákonem a službou Mojžíše a Ježíše. Říká se tady, že kdyby dokonalost přišla ze zákona, tak proč bychom potřebovali Ježíše jako velekněze? Řečeno jinými slovy: „Jestliže Bůh poslal někoho po zákonu, tak to znamená, že to je lepší a zákon se má odložit.“ Problém s některými lidmi je, že chtějí jít zpět pod zákon. Uvedu to na příkladu manipulačních technik TBN (pozn. křesťanská televize Bennyho Hinna). Používají různé techniky, jak dostat z lidí peníze. Protože se však lidé po čase stanou imunní k jejich manipulačním kázáním, musí kazatelé stále přicházet s nějakými novými a „silnějšími“ kázáními a tím přinutit lidi, aby opět hojně dávali. Nejdříve říkali, že jim máme posílat peníze, aby se nám dostalo požehnání. Na tom není nic špatného, zasévání a sklizení funguje. Oni ale říkají, že musíte zasít do dobré země, což není pravda, protože požehnání přichází, když dáváte ze srdce. Je sice hodně křesťanských televizních stanic, které manipulují a uvádí do svodu, ale i když zasejete své peníze tam, i tak budete sklízet, jestliže jste dali ze srdce. Zpět k TBN. Protože lidé začali posílat méně peněz, kazatelé se vrátili k učení o hostině a hodu beránka a kázali, že u nich musíte zasít na den židovského svátku hodu beránka/vykoupení. Tvrdili, že tak jak v tento den zasejete, tak s vámi bude Bůh po celý následující rok zacházet. Když ale nedáte své peníze správně, zastaví to vaše požehnání na celý rok. Problém s tímto (kromě toho, že je to manipulace) je, že to bylo napsáno Židům. To se nevztahuje na křesťany. Bylo to napsáno lidem pod zákonem. Jim bylo přikázáno dodržovat tyto svátky, ale Ježíš je konec zákona pro spravedlnost všem, kteří věří. To říká Písmo. Díky tomu je Ježíš naším vykoupením. Ježíš naplnil všechny svátky, kromě slavnosti polnic (Rosh Hashanah - Židovský Nový Rok nebo Den Soudu). Bůh nás nemanipuluje do dávání. Bůh chce, abychom dávali z radostného srdce. Lidé si myslí, že se musí ptát Boha, kolik mají dát. Bible tohle neříká. Když se chcete ptát Boha, kolik máte dát, tak za prvé určitě nedáte tolik, kolik vám řekne. On by vám totiž řekl: „Dej vše a věř mi, že se ti to vrátí.“ To je to, jak Bůh přemýšlí, proto se raději neptejte, stejně byste neposlechli. Za druhé, Bible nám neříká, abychom se Boha ptali, kolik máme dát, protože Bůh řekl, že co zaseješ, to sklídíš. Když se zeptáš Boha, kolik máš dát, tak tím říkáš: „Ty, Bože, rozhodni kolik budu sklízet.“ Ale Bůh řekne: „Ne, to ty se rozhodni, kolik chceš sklídit, ty se rozhodni, kolik zaseješ.“ Lidé se snaží udělat Boha zodpovědným za to, kolik mají dát, ale Bůh říká: „Ty se rozhodni.“

CD č. 9

Nesnažím se vám dělat kázání, snažím se to do vás dostat. Možná si říkáte, že stále ještě nemluvíme o uzdravování. Nechci vás učit nějaké techniky, já vám chci ukázat proč a jak, co funguje. Z doby, kdy jsem učil bojová umění vím, že jsou školy, které vás učí různé techniky a můžou vás učit mnoho let a vy budete znát tisíce technik, jak udělat různé pohyby a jak na ně reagovat. Čím více ale máte informací, tím déle vám trvá přes ně v okamžiku potřeby projít. Když znáte plno jednotlivých pohybů, tak vás to při samotném zápase zdržuje, protože vaše mysl si musí vzpomenout, jak teď zareagovat. Já vás chci ale učit podle principu, ne podle techniky. Tak jsem učil i bojová umění. Říkal jsem: „Chceš ukončit zápas co nejrychleji, způsobit co nejvíce škody svému soupeři a sám obdržet co nejméně zásahů.“ Učil jsem je jen to základní a oni se mě pořád ptali, jestli ten a ten pohyb udělali při zápase dobře a chtěli mi to předvést. Já jsem je ale zastavoval a ptal se: „Zasáhl jsi soupeře?“ Odpověď byla: „Ano.“ „On tě zasáhl?“ Odpověď: „Ne.“ Já: „Ukončilo to zápas?“ Odpověď: „Ano.“ Já: „Tak pak jsi to dělal dobře.“ Nejde nám o techniku ale o výsledky. To je důvod, proč se vás snažím naučit principy. Kdybych vás učil techniku, tak se mě budete stále ptát, jestli děláte tohle dobře a tamto dobře, až mě úplně vyčerpáte. Přitom je důležité, abyste se naučili jen několik principů a vy sami v konkrétní situaci poznáte, jaký princip máte užít a budete ho následovat. Ty principy jsou jednoduché. Ježíš řekl: „Kažte evangelium chudým – to je princip, osvobozujte zajaté – další princip. Vidíte to není náboženství. Náboženství zjišťuje jak a co třeba nemoc způsobilo a co udělat a jak to udělat, aby přišlo uzdravení.“

Když jdu někdy se skupinou lidí, kteří prošli seminářem, do terénu uzdravovat, mají tendenci přivádět mi lidi, abych se za ně modlil. Musím jim stále opakovat, že byli na semináři a vědí, co mají dělat, tak ať to dělají sami, protože já nebudu stále kolem nich. Když jsme spolu, tak ke mně můžou nemocné přivést, ale modlit se za ně budou oni, já jim přitom můžu jen pomáhat, pokud se nedostaví výsledky. Mým cílem je reprodukce - rozmnožit lidi, kteří to budou dělat sami a dostanou se k lidem, ke kterým bych neměl šanci se nikdy dostat. Žid 7,12-18: *„Avšak mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona. A ten, na nějž se to slovo vztahuje, pocházel z jiného pokolení, z něhož nikdo nekonal službu u oltáře. Je dobře známo, že náš Pán pocházel z Judy, a u Mojžíše není zmínky o kněžích z tohoto pokolení. To vše je ještě zřejmější, když podobně jako Melchisedech je ustanoven jiný kněz ne podle zákona o tělesném původu, nýbrž na základě svého nepomíjejícího života, jak se o něm svědčí: ‚Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.‘ Tím se ovšem ruší předchozí příkaz jako neúčinný a neužitečný.“* Vidíte, píše se, že Starý zákon byl neúčinný a neužitečný. Byla to jen zástupná metoda, dokud nepřišel Ježíš. Písmo říká jasně, že se právo skončilo, když Ježíš přišel. Řeknete: „To už nemusíme dodržovat desatero přikázání?“ Odpovím: „Ó ne, teď to máte těžší. Teď totiž musíte zachovávat tato dvě přikázání: ‚milovat Boha a milovat bližního svého jako sebe samého.‘“ V desateru šlo o to, co NESMÍŠ dělat. Nová přikázání jsou ale o tom, co MUSÍŠ dělat. Nemůžeš jen tak sedět a nic nedělat, protože to bys plnil to, že NESMÍŠ, jak tomu bylo s desaterem. Nemůžeš sedět, nic nedělat a přitom lidi milovat. Není to o slovech, ale o činech. Ježíš řekl, že když vidíš bratra v potřebě, nemůžeš mu říct „ať ti není zima a nemáš hlad“ a nedat mu to, co potřebuje pro své tělo. Co by to bylo platné? Je to třeba o tom navštěvovat vdovy a sirotky, což se nezdá moc „duchovní“. O hodně „duchovnější“ se nám zdá třeba prorokování, chvály, tančení nebo křičení. Křesťanství však znamená dotýkat se lidí. Ježíš řekl, že když oblékáme nahé, krmíme hladové, navštěvujeme ty ve vězení, tak to děláme Jemu.

Nechápejte mě špatně. Jsem pro Boží moc, pro uzdravování. Je to důvod, proč jsme tady na tomto semináři. Pokud chcete ale opravdu vidět Boží moc, zajímejte se o lidské životy, začněte se lidí dotýkat. Jedna z nejskvělejších křesťanských organizací, kterou založil William Booth, byla Armáda

spásy. Pouze však tehdy, když začala, ne jak vypadá dnes. Dnes je to úplně o něčem jiném. Booth pochopil, že se nemůže dost dobře dostat k lidské duši, když člověku kručí v břiše hlady. My musíme být schopni lidi obléct, nakrmit, uzdravit a tím jim ukázat Boží lásku. Lidi nezajímá kolik toho víš, dokud neuvidí, že ti na nich záleží. Být duchovní v přirozeném světě neznamena chodit v nějakém duchovním oblaku a chovat se divně. Je to o tom, ukázat lidem Krista tak, že když mají hlad, tak je nakrmíš, když potřebují uzdravení, tak je uzdravíš apod.

Verše 19-22: „*Zákon totiž nic nepřivedl k dokonalosti – avšak na jeho místo přichází lepší naděje, jejíž mocí přistupujeme až k Bohu. Navíc se to nestalo bez přísahy. Levité se totiž stávali kněžími bez Boží přísahy. Ježíš však se jím stal s přísahou; vždyť mu bylo řečeno: ‘Hospodin přísahal a nebude toho litovat: Ty jsi kněz navěky.’ Proto se Ježíš stal ručitelem lepší smlouvy.*“

Lidé stále mluví o tom, že osten v Pavlově těle (2Kor 12:7), byl oční zánět nebo něco podobného. Za prvé, v Bibli se píše, že rozesílali šátky a zástěry, kterých se Pavel dotkl, a lidé byli uzdravováni. Kdyby měl Pavel oční zánět - oftalmii, která je mimochodem velice nakažlivá, tak by bylo velice nepravděpodobné, že by lidé byli jeho šátky, kterými si utíral obličej, uzdravováni. Nikde v Bibli se nepíše, že by měl Pavel oční nemoc. Termín, který Pavel užil v Gal 4:15 „... Mohu vám dosvědčit, že kdyby to bylo možné, byli byste pro mne obětovali vlastní oči.“ je stejný výrok jako kdybyste řekli: „To je tak dobrý bratr, že by si pro mě nechal uříznout ruku.“ Přeci by to neznamenal, že máš nemocnou ruku, že? Je to prostě jen výraz, kterého se užívá, aby se ukázala oddanost a přátelství, které člověk pro druhého má. V Gal 4:13 se píše: „*Víte, že jsem byl nemocen, když jsem u vás poprvé zvěstoval evangelium...*“ To slovo nemocen se tady překládá doslovně jako slabost těla. To může znamenat více věcí. Musíte proto jít do originálu a zjistit, co to v kterém verši znamená. Musíte to také brát v kontextu toho, co Pavel prožíval. Na své první misijní cestě předtím, než přišel do Galacie, ho Židé v Lystře kamenovali, až si mysleli, že je mrtvý. V takovém stavu nevypadají lidé dobře, že? Krvácí, jsou plní modřin a oteklí, polámaní apod.

V takovém stavu šel Pavel ihned do Galacie kázat. Pochopte, že nebyl nemocný. On jen podle svých slov „*na svém těle nosil znamení Ježíšova*“. Byl několikrát kamenován a bičován. Podrobně popisuje, čím vším prošel v 2Kor 11:24-28. Všechno tento jeho výčet se týkal pronásledování, není tam žádná zmínka o nemoci. Říká: „...*byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval...*“ Tím satanovým poslem nebyl démon. Nemůžete mít démona a napsat dvě třetiny NZ. ☺ Satanův posel mu byl dán, aby ho neustále srážel. Pavel skrze pronásledování neustále srážen byl. Kamkoliv šel, tam náboženský duch popudil Židy proti němu. To se dělo neustále. Nemělo to nic společného s nemocí. Hned poté, co byl Pavel kamenován, šel do Galacie a tam kázal a potom jim o té události píše v dopise. Je neuvěřitelné, co křesťané z výrazu „osten v těle“ udělali. Když se podíváte do Bible do SZ, tak je tam často užíváno spojení „osten v jejich boku“ a vždy se to slovo „osten nebo trn“ vztahovalo na lidi. Vždy tak byli označováni lidé, kteří Židy pronásledovali. Bůh třeba říkal: „*Kananité budou vašimi ostny v boku.*“ Neříkal, že Kananité budou jejich demony nebo nemocemi. Byli to lidé, kteří je pronásledovali. A přesto z tohoto Pavlova výroku udělala církev takovouhle nesmyslnou doktrínu. Bylo to hlavně kvůli tomu, že nebyla schopna chodit v Boží moci. Zašlo to dokonce až tak daleko, že se nejen říká, že tím ostnem v těle byla Pavlova oční nemoc, ale říká se, že je to z toho jak oslepl na cestě do Damašku. Bible ale jasně říká, že byl z té slepoty uzdraven.

Pavel se třikrát modlil, aby ho Bůh toho trnu zbavil, ale Bůh mu řekl, že mu stačí, že má Jeho milost. Nám bylo zaslíbeno uzdravení, ale nikde se nepíše, že budeme uchráněni pronásledování. Bůh nám říká, že Jeho milost bude v těch pronásledováních s námi a musí nám stačit a to samé řekl i Pavlovi. Dělal jsem podrobné studium Pavlova života a Pavel sám říkal, že pracoval více než ostatní. Jak by toho mohl dosáhnout, kdyby měl tak závažnou oční nemoc? Jak by mohl v lidech vzbuzovat víru v uzdravení, kdyby před nimi stál sám vážně nemocen?

Křesťané se taky rádi chytají veršů, kde se třeba píše, že Pavel nechal někde někoho nemocného. Že to

prý znamená, že Pavel nedokázal každého uzdravit. Tím nemocným byl Epafrodit, o kterém se posléze píše, že byl uzdraven, a Pavel se s ním později sešel. U Epafrodita šlo o přepracování, nebyla to nemoc jako taková. A co se týče Timotea a jeho nemocného žaludku – Timoteus byl misionář a žil v prostředí, ve kterém nikdy předtím nebyl. Kdybyste byli misionáři, věděli byste, že když se dostanete do nového prostředí, kde je znečištěná voda, že v takovém případě se nalévá do vody troška vína, což zabíjí ty škodlivé bakterie. Proto Pavel radí Timoteovi, aby užíval víno.

Nyní zpět k tomu, jak jsme mluvili o Staré a Nové smlouvě. Kdybyste měli popsat západ slunce slepému člověku, bude to velice těžké, zvláště když byl slepý celý svůj život. Budete se mu to snažit popsat tak, aby se s tím mohl nějak ztotožnit. Když já nebo kdokoliv jiný káže, tak se ti, co to poslouchají, vždy snaží vklínit to, o čem se káže do toho, co už slyšeli nebo to přizpůsobit tomu, jak vidí věci oni. Když kážete Boží slovo, je někdy velice těžké vysvětlit Boží věci lidskými prostředky. Je to skoro tak, že musíte z těch Božích slov odebrat část té božskosti, abyste to přiblížili lidskému vnímání. Přitom se často vytratí to, co tam mělo být. Je to jako by vysokoškolský profesor mluvil s dvouletým dítětem (a tím neříkám, že já jsem teď jako ten profesor a vy děti, tak to vůbec nemyslím). Jen chci říct, že když vezmete Boží věci a snažíte se je přizpůsobit lidskému vnímání, stane se jedna z následujících věcí. Buď vezmete to božské a snížíte na to lidské nebo vezmete to lidské a povýšíte na božské nebo vám vyjde mix, který nebude ani z jednoho konce správný. To je ta nejtěžší práce kazatele nebo učitele Božího slova – vidět absolutní pravdu a snažit se ji přenést do lidského vnímání a přitom z toho nic nesnížit a nedělat kompromisy.

Lidské myšlení je divné, buď si říkáme: „v těch starých časech (pozn.myslí tím ty časy křesťanských probuzení na poč. 20. stol.), tehdy se věci děly, ale teď se nedějí.“ Jiní zase říkají, že to teprve bude lepší. Jedna skupina říká, že před deseti lety se věci děly a druhá, že za deset let se budou dít. Před deseti lety se ale říkalo to samé, tak tady asi něco nehraje, že? Pořád jakoby to nějak nebylo dobré teď. Uvědomte si ale, že na počátku charismatického hnutí, byli lidé nadšeni, když byli tři lidé pokřtěni v Duchu sv. nebo když jim přišlo na probuzenecké shromáždění 20 lidí. V Azusa street (pozn.probuzení, kterým začalo charism.hnutí) když píší, že byl sál přeplněn, tak to znamenalo 100, max. 200 lidí.

Někteří lidé si myslí, že je nebezpečné, aby se skrze jejich ruce děla uzdravení ve větší míře, protože by mohli zpychnout. Bůh ale neučí lidi pokoře tím, že je radši nepoužívá. To je na tobě, abys zůstal pokorný. Myslíš, že Bůh chce radši nechat člověka ochrnutého na vozíku, jen proto, že hrozí, že bys mohl popadnout v pýchu, když ho uzdravíš? Moc mě štve kolik je v církvi falešné pokory. Falešná pokora není nic jiného než jiná forma pýchy. Klíčem k pravému křesťanství je umřít sám sobě a pak tě už vůbec neovlivní to, jestli tě budou lidé poplácávat po ramenou a chválit nebo kritizovat. Nesnažte se zakládat svoje štěstí na tom, co si o vás myslí ostatní. Nezáleží na tom, jestli vás lidé chválí nebo kritizují. Důležité je to, co si o vás myslí Bůh a to je sepsáno v Bibli. Není to už o vás, ale o tom, že ve vás žije Kristus. Smýšlení, že BUDETE uzdraveni, to je nevíra. Pokud chcete stát ve víře, musíte říkat to, co říká Bible. V Bibli se nikde nepíše, že BUDETE uzdraveni, ale píše se tam, že Jeho ranami jste BYLI uzdraveni. Musíte se přesunout z BUDU na BYL JSEM. A kdy jste byli uzdraveni? Když byl Ježíš bičován a vaše hříchy byly odpuštěny, když byl Ježíš na kříži. Museli jste ale přijmout, že za vaše hříchy umíral, abyste se mohli znovuzrodit. Nepřijali jste to ve stejném čase, kdy za to bylo zapláceno. Stejně je to s uzdravením. Vy jste BYLI uzdraveni, když za to byl Ježíš bičován a je pouze na vás, jestli to přijmete a uplatníte. Uvedu příklad. V lednu roku 1863 vydal Abraham Lincoln „Prohlášení emancipace“, ve kterém se píše, že všichni občané USA (včetně otroků a černochů) mají od této chvíle stejná práva. Ale třeba černoši si to vůbec neuvědomovali a ještě 100 let po tom, kdy měli právně vyhlášenou svobodu, ji neuplatňovali. Teprve v roce 1963, až když už měli opravdu dost té nespravedlnosti, si řekli, že už to nebudou déle snášet. Trvalo jim 100 let, než si uvědomili výhody, které jim z té listiny plynuly. Neviděli to dokud už neměli opravdu dost. Teprve, když se rozhodli uplatnit pro sebe to právo, které mají, tak se začaly věci měnit. Nikdo to za ně neudělal, to oni sami se museli rozhodnout. Stejně je to s vaším uzdravením, „právně“ platí už 2000 let. Namítneš: „Kdy budu tedy uzdraven?“ Odpovím: „Až už toho budeš mít dost a řekneš, že zákon říká, že jsem svobodný od

nemocí, a že ďábel musí od mne utéct, že už nemá v mém těle právo být.“ Co je teda víra? Víra je jednoduše to, že říkám, co říká Bible o situaci, ve které jsem, i když ta situace nevypadá nejlépe.

Jak tedy být uzdraven? Jsou dva způsoby. Uzdravení nám buď někdo dá nebo si ho vezmete pro sebe sami. Jestli si však to uzdravení udržíte je pak na vás, jestli se naučíte bojovat sami za sebe. Chceš doopravdy spoléhat na člověka, který se modlí za uzdravení? Pokud ano, musíš si být jistý, že ten člověk „porazil tisíce“. Rozumíte, co tím chci říct?

To, co se vám tady snažím vysvětlit je, že vás Bůh učinil těmi, kteří osvobozují. Myslím si, že byste měli začít tam, kde právě jste, ať už se cítíte jakkoliv. Nicméně upřímně řečeno, pokud chceme osvobodovat ostatní, měli bychom být sami osvobozeni. Amen? Chci vám říct, že Bůh už nic víc ohledně tématu uzdravení neudělá. Nikde v NZ nevidíme, aby Bůh říkal, že ještě něco ohledně uzdravení udělá. On už to udělal před 2000 lety. Dokonáno jest! Právo Ducha je už vepsáno do knihy. Budete si muset říct: „Vím, jak se cítím, ale neřídím se pocity, řídím se Slovem a to mi říká: „Jeho ranami jsem byl uzdraven.“ Slovo neříká, že jsi uzdraven pro tvoje mnohé modlitby a pusty, neříká ani, že uzdravení přichází skrze tvoje dobré skutky a dělání věcí správně. V epištolách nevidíš, že by tam někdo něco vyprávěl o uzdravení. Proč? Někdo namítne: „O odpadnutí od víry se tam také moc nepíše.“ Víš proč ne? Protože Bůh je optimistou. On věří, že život, který dává je tak dobrý, že by od toho nikdo nechtěl jít pryč? Říká se: „Potřebujeme probuzení.“ Ptám se: „Kdo? Křesťané?“ Křesťané nepotřebují probuzení. Proč? Protože křesťané už jednou zemřeli a teď jsou živí. Jen to, co je mrtvé, potřebuje oživení/probuzení. Neběhám od konference ke konferenci, od probuzení k probuzení, protože zůstávám živý. Pokud čtete Písmo nenajdete tam v NZ nic o probuzení. Nejbližší k tomu se dostal apoštol Pavel, když řekl: „Vystřízlivějte /opravdu se vzpamatujte a zanechte hříchu.“ (1.Kor 15:34) Pavel říká: „Musíš vystřízlivět a pochopit, co všechno jsi dostal.“ Nejsem tady od toho, abych vám něco dával. Jsem tady od toho, abych vám poukázal na to, co už máte, a ukázal vám, jak byste to měli používat, uvolnit to. Špatnou zprávou je, že církve, jak ji známe, funguje stejným způsobem už velmi dlouho. Lidé přichází a odchází. Je tam takové neustále střídání. Málokdy se stává, aby byli všichni noví. Když se někdo znovuzrodí a zná třeba jen Jana 3:16, je nadšený a přijde do církve. První věc, kterou takový člověk udělá, je, že se snaží v církvi najít někoho, kdo už něco ví. Baví se s lidmi, kteří už něco vědí a zanedlouho se stává stejným, jak lidé uvnitř církve. Potom posuzuje věci podle toho, jak vypadají. Pravdou však je, že by měl posuzovat věci podle Písma svatého a vše by měl s Písmem srovnávat.

Nově uvěřivší uslyší v církvi něco jako: „Snaž se vymodlit u Boha věci, které potřebuješ, musíš o to zápasit – plač, křič, až si to vybojuješ.“ Jednou byl John G. Lake na návštěvě v jedné biblické škole a viděl, jak se tam studenti intenzivně modlí a pláč k Bohu, aby jim dal duchovní dary. Dělal to tak devět měsíců. Takové věci vidíme dnes a denně. Lidé si říkají: „Sejdeme se a budeme se celou noc modlit, budeme chválit a uctívat Boha, až k nám přijde probuzení.“ Víte, jak to vypadá. Někdo si lehne sem někdo si poklekne tam a všichni pláčou k Bohu: „Bože, sešli svého Ducha, Bože, sešli nám probuzení.“ John G. Lake řekl, že k lidem, kteří to tak dělali, přišel a řekl: „Můžete se tady modlit a křičet k Bohu dalších deset let a devět měsíců a pořád se budete mýjet s dary Ducha svatého. Ale pokud vstanete, vyhrnete si rukávy a vyjdete ven, abyste požehnali lidem tím, co už od Boha máte, Bůh vám dá víc.“ Lidé chtějí žnout bez dávání/zasévání toho, co už mají. Vidíte, jak jsou lidé pokrytečtí v tom, co říkají, káží, v co věří ve vztahu k tomu, co dělají.

Měli byste udělat následující: otevřít si epištoly, třeba ty jednoduché jakými jsou Efezským, Filipským, Koloským a zjistit, co už do nás Bůh vložil. Co už nám dal, čím nás zaopatřil, ne co nám teprve dá. Snažím se teď zabít několik „svatých krav“.

Jednou z oblíbených vět mnoha tzv. dnešních proroků je: „Bůh se chystá vylít nebo-li uvolnit své pomazání ohledně té nebo tamté věci.“ Nebo: „Vidím pohár uzdravení v nebi, a když se svatí budou modlit, tak Bůh vylije pomazání k uzdravování po celé zemi. Musíte se ale modlit, aby se to stalo.“ Jen

doufám, že ti lidé věří všemu tomu, co říkají a nelžou úmyslně. Protože to, co říkají, je lež. Bůh se nechystá něco udělat. Bůh čeká na tebe. Řekneš: „Čekám na další Boží hnutí/pohyb, na další vylití Ducha.“ Víš, dalším Božím hnutím je pohnutí se Božího lidu.

Ve SZ Bůh řekl, že na lidi vylije svého Ducha a to se také stalo v NZ ve Skutcích apoštolů. Od té doby Bůh vylévá „ZE“ svého Ducha. Zeptáš se: „Není to stejné?“ Ne. Je rozdíl mezi vylitím Ducha a vyléváním „Z“ Ducha. Bůh vylil svého Ducha a my křesťané máme Jeho Ducha. Teď Bůh vylévá „ZE“ svého Ducha, který je v tobě. Nic nepadá z nebe. Dokonce, když se modlím za uzdravení, nepřichází nic z nebe. Vychází to z Božího Ducha, který je ve mně a přechází skrze mě na ty lidi. Já nevzkládám ruce na lidi, abych ukázal Bohu, na koho má z nebe něco vylít. To proudí skrze mě. Takže potřebujeme přestat s modlitbami „Bože, sešli“ a potřebujeme se začít modlit: „Ať vylévá ze svého Ducha, který je v nás.“

Výsledek všech těch výše jmenovaných „proroctví“ je, že sedíme a čekáme na to, co Bůh udělá, místo vyjít a dělat to, co nám už Bůh přikázal. T.L. Osbourn jednou řekl: „Neměl bys Boha žádat o to, aby za tebe dělal věci, které dal už dříve na práci tobě.“ Také řekl, že bychom neměli žádat Boha, aby udělal věci, které už dříve udělal. Pokud si vypíšeš ty věci, které máš dělat a které už pro tebe Bůh udělal, zjistíš, že už tam toho nezůstalo mnoho, o co bys Ho mohl žádat. Ty ale namítneš: „Curry, říkáš nám, že bychom se neměli modlit?“ To je právě ten problém. Lidé si myslí, že modlitba je neustálým prošením Boha, aby něco udělal. Ježíš se modlil všeobecně pro obecnství. Já opravdu jen velmi zřídka Boha o něco prosím, ale přesto se modlím hodně. K Bohu ale nechodím s nataženou rukou, takže moje modlitba není manipulací. Moje modlitba je společenstvím, obecnstvím s Bohem. Trávím více času chválením a velebením Boha místo toho, abych k němu přicházel a říkal: „Bože potřebuji to, potřebuji tamto.“ Bůh ví, že když k němu přicházím, nejsem tam proto, abych něco dostal, jsem tam, abych s Ním hovořil. To je ten rozdíl.

(Teď Curry čte ze své knížky „Dopisy z Afriky“ o Johnu G. Lakeovi - kapitola: Vzdělávání ve víře r.1909): John G. Lake píše z Jižní Afriky: „Není lepší vzdělávání ve víře než to, když vidíme Boha věci dělat. Jsem přesvědčený, že se můžeš nadarmo nekonečně o něco modlit, ale dokud nevstaneš a nezačneš Bohu ve věcech věřit a nezačneš používat to, co ti už dal, mnoho toho ve svém životě neuvidíš. Může se totiž stát, že se „vmodlíš“ do nedůvěry, nevíry.“ „Vmodlit“ se do nevíry můžeš tak, že neustále žádáš Boha o nějakou věc a nevěříš, že tvoje modlitby jsou vyslyšeny. Když věříš, že tvoje modlitby jsou vyslyšeny, musíš se podle toho také chovat.

Modlíme se: „Bože, sešli svého Ducha, dej mi svého Ducha, dej nám více moci.“ Ta stejná věc se dělá každou neděli. Jak pak poznáš, že to Bůh učinil? Řekneš: „Pocítím něco.“ Věř mi, že Bůh moc nedává na pocity. Moc se jimi nezabývá. Dostaneme s k tomu podrobněji při vyučování o pomazání. To, čeho jsme byli svědky v Africe, mi to potvrzuje. Před 100 lety psal John G. Lake o tom, jak církev dělá věci obráceně, a když se podíváme na dnešní církev, tak vidíme, že se to moc nezměnilo. Nefungovalo to před 100 lety a nefunguje to ani dnes. Probuzení není o nějakém nadšení v církevní budově.

Charles Finney je pravděpodobně nejlepším evangelistou/probuzencem, kterého tato zem zná. Měl přes 80% úspěšnost v tom, že mu lidé po obrácení neodpadávali od víry, což je dnes neslýchané. Finney řekl, že opravdové probuzení je v tom, že se Boží lidé vrátí k poslušnosti Písma. Neřekl, že to je skákání, křičení ani nějaké nové CD chval od Hill Songu. Ne. Řekl, že je to všechno o bytí poslušným Písmu a děláni všeho, co je tam napsané. Když to tak děláš, tak jsi probuzen.

Pokud tvoje znalost Božího slova přesahuje tvoji poslušnost Božímu slovu, jsi odpadlík a není důležité, jak moc jsi nadšený. Pokud víš hodně a neděláš to, co víš, že máš dělat, jsi odpadlík. Když toho budeš v budoucnu vědět ještě víc, ale nebudeš dělat to, co jsi věděl před tím, jsi odpadlík.

Musíš si uvědomit, že nezáleží na tom, jak vysoko skáčeš, ale záleží na tom, jak rovně chodíš, potom,

co jsi zase zpátky na zemi. Není to o emocích, je to o změně života, o proměně měst. Opravdové probuzení proměňuje města. Opravdové probuzení by mělo proměnit určitou oblast. Mělo by například ukončit činnost určitých pochybných podniků.

V době, kdy měl Finney ve městě probuzení, vylévaly hospody všechen alkohol ven do kanálů a hospody se předělávaly na sbory. Tomu se říká probuzení.

V severním Texasu byl jeden noční klub, před kterým byla každý večer obrovská fronta. Každý se tam chtěl dostat. My jsme tam přišli s jedním bratrem, který u sebe nosil olej a šli jsme rovnou ke vchodu. Všichni si mysleli, že je chceme předběhnout, ale ten bratr pomazal dveře olejem a řekl: „Toto místo se uzavírá!“ Všichni se nás ptali: „Cože? Zavírá se?“ A víte co se potom stalo? To místo bylo do měsíce zavřeno. Důvod, proč to říkám, je, že máme tendenci dívat se na církev způsobem, jakým už dlouho funguje, a myslíme si, že způsob, jakým se vždy církev dělala, byl správný. Snažíme se pokračovat stejným způsobem s výjimkou malých kosmetických úprav. Snažíme se to nějak vylepšit, ale ve skutečnosti to chceme mít, jak to vždy bylo. Lidé se bojí překročit vyznačenou čáru a říkají: „Co když vyjdeme moc daleko za hranici toho, jak se věci v církvi tradičně dělají?“ Otázka pro vás: „Co když hranice, kterou znáte nebyla vyznačena Bohem? Co když tam tu čáru nakreslil člověk a jeho náboženství? Co když ta čára nebyla nakreslena proto, aby tě chránila, ale proto aby tě vtlačila do krabice?“ Rozumíte?

My máme všechno, co měl Ježíš. Máme stejné Slovo, máme stejného Ducha. Pokud tomu věříte, proč si myslíte, že Bůh očekává menší výsledky od nás jako těla Kristova v porovnání s Jeho Synem, když byl tady na zemi? Neměli byste dělat méně než Kristus, když chodil po této zemi.

Jednou jsem slyšel v televizi učení, že Ježíš měl 100% Ducha svatého, ale teď že byl Duch svatý rozdělen každému jednotlivci v malém množství. A teprve když se sejdeme všichni jako tělo Kristovo a budeme v jednotě, budeme moct dělat skutky, které dělal Ježíš. To zní logicky jen pro člověka, který nechodí v moci. Je to dobrá výmluva pro to, jak nemít moc. Pán Ježíš přeci sám říká: „Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ON bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otcí.“ Náš Pán říká „on“ ne „oni. Naše smýšlení nám napovídá, že když máme všichni stejného Ducha, každý z Něj musí mít nějakou malou část. Za prvé, u Ducha svatého neexistuje zmenšení moci. Za druhé, Duch svatý je Bůh. I kdybys Ho rozdělil pro každého stejně, pořád zůstává Bohem. Snažím se vám říct, abyste vyšli ze škatulky, do které jste byli vtlačeni. Protože pokud budete přemýšlet stále tím starým nefungujícím způsobem, budete mít ty samé věci, které jste vždy měli. Nechci abyste se chovali divně nebo něco podobného. Držte se Bible a nechod'te dále, než kam vám říká. V Bibli je spousta věcí, ve kterých ještě nechodíme, a proto není potřeba vycházet za rámec Bible. I když se budete nacházet v rámci Bible, budete mimo v očích církve, jak je většinou vedena. Někteří z nás přišli do církve z ulice, někteří v ní vyrůstali a pak se obrátili. Co když naše pojetí církve a to čím je, vychází z toho, co jsme dosud viděli, místo toho, aby vycházelo z toho, co o ní čteme v Bibli? Bible moc nemluví o tom, jak by mělo vypadat církevní setkání. To, co mě vždy u Ježíše fascinovalo je, že On kázal o království a ne o organizaci nebo náboženství. On nám nedal návod, jak by měly vypadat chvály nebo jaký by měl být program shromáždění. Pokud by Ježíš chtěl přinést na zem náboženství, to čím se křesťanství dnes stalo, udělal by to úplně jinak. On přišel ustanovit duchovní království, které má vliv na fyzický svět a předal nám, jak by měl občan Jeho království žít. Problém s námi a dnešní církví je, že se snažíme dělat věci tak, jak jsme je viděli dělat lidmi před námi. Já mám moc rád dějiny letničních a ostatních hnutí, ale při jejich čtení si neříkám: „Páni! Ti byli neuvěřitelní, my se jim nikdy nevyrovnáme.“ Dívám se na ně a říkám si: „Ok, oni udělali rekord na jednu míli v čase čtyři minuty. My uděláme rekord tři minuty.“ Nechci opakovat, co udělali oni, chci je předčit. Pokud toho chci dosáhnout tím, že budu dělat, co se píše v Bibli, tak nemůžu udělat chybu.

Zeptáte se mě: „O co tady jde? Proč pořád do něčeho ryješ? Co nám tím vším chceš říct?“ Chci říct toto: My pořád couváme až k judaistickému typu bohoslužby, vracíme se k chrámovému typu uctívání

ze SZ. Ježíš od toho lidi osvobodil a řekl, že už nemusíme dělat všechny ty oběti, protože jsou už zbytečné. Když se podíváte na Galatským a Židům, tyto dopisy byly sepsány pro nás jako varování. Apoštol Pavel přicházel na místa, kde se obraceli Židé a pohané, a přicházeli mezi ně lidé, kteří vyznávali judaismus a říkali jim: „Ano, samozřejmě Krista potřebujete, ano spasení skrze Krista, ALE pořád musíte dodržovat Mojžíšovy zákony. Pořád musíte chodit do chrámu s oběťmi, pořád se musíte nechávat obřezat. Samozřejmě, že je to o Kristu, ALE je to Kristus „A“ zákon.“ To je právě ten problém. Pavel jim proto píše: „Kdo vás obloudil, že si vůbec neuvědomujete, co děláte, začali jste Duchem a teď končíte tělem? Myslíte si, že můžete udělat něco lépe než to, co už ve vás učinil Boží Duch?“ Galatským na tyto věci otevírá oči a říká nám, kdo jsme a jací jsme v Kristu.

V církvi toho vidím více a více, my se k těm Galatským prostě blížíme. Pořád slyšíte zachovávej to, zachovávej tamto. Všechny ty svátky a slavnosti byly jenom stínem věcí, které měly přijít a když přišel Ježíš, tak my už nepotřebujeme žádné stíny.

„Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské“ – Židům 8:4-5. Problém začíná, když se snažíš udělat doktrínu ze stínu. To je to, co církev v mnoha oblastech udělala. Říká se tomu „tradice starších“. Tyto tradice Ježíš zlámal a starší v synagogách tím vždy rozčiloval...

CD č. 10

Když Ježíš lámal lidské tradice, lidi to rozčilovalo. Ježíš nezlomil Boží zákony, ale tradice starších. Máme mnoho různých tradic a v posledních letech se objevují nové. Máme třeba tradici, která se nazývá „mlácení sebou o zem“, kdy sebou musíte praštit o zem a věci jsou z vás „vymláceny“. Pokud půjdete do křesťanského knihkupectví, najdete tam plno knih s různými doktrínami, protože církev není vedena Božím Duchem, ale vydavateli knih. Příštím Božím hnutím bude to, co si vybere vydavatel a co bude chtít prosadit. Lidé čtou všechny tyhle knihy, ale už nečtou Bibli. Když budete číst Bibli, nebudete zmateni různými nesmysly, o kterých se píše, a ještě vám to ušetří peníze. To, jak v církvi volíte je buď „svýma nohama“ nebo „šekovou knížkou“. Když se vám něco nelíbí, přestaňte to podporovat svými penězi. Když přijdete do restaurace a nedostanete dobré jídlo, tak už se tam nevrátíte. Pokud přijdu několikrát na místo, kde nebudu nasycen nebo dostanu špatné jídlo nebo špatnou obsluhu, nebudu tak hloupý, abych se tam vracel. Řeknete: „No, ale kam mám jít, když poblíž není nic lepšího?“ Potom máš dvě možnosti – buď zůstaň doma a studuj Boží slovo nebo jdi, obrať někoho, učiň z něho učně a už jste dva. Když nemůžeš najít nikoho, kdo káže pravdu, tak kaž ty a vyučuj někoho. Proč bys měl být pořád jen tím, kdo dostává. Já lidem vždy říkám: „Jestliže se ve tvém okolí nekáže pravda, tak pak jsi misionářem. Začni něco a pokud budete potřebovat pomoc, kontaktujte nás, my vám pomůžeme.“ Mnoho lidí nemá zájem se měnit. Pokud chcete, aby se něco změnilo, přestaňte dávat peníze do něčeho, o čem oni říkají, že jim Bůh řekl, aby vybudovali. Ať oni dávají své peníze, když jim Bůh řekl, aby to vybudovali. Potom se vás samozřejmě budou snažit dostat pod tlak, že musíte dávat. Ale proč bys měl dávat na něco, co tobě Bůh neřekl, abys budoval. To je způsob jak volíte. Prostě přestanete do takových věcí dávat svoje peníze. Nevím, proč je to pro některé lidi tak těžké pochopit. Tedy vlastně vím a řeknu vám proč. Přijedete do nějakého místa a nevíte do jakého sboru jít, protože to tam neznáte. V neděli ráno kolem osmé hodiny ale budete na nohou, protože se probudíte a budete cítit potřebu jít na shromáždění. Budete si říkat, že vás vede Duch Boží, a když se na žádné shromáždění nedostanete, tak se budete celý den cítit špatně. Ted' si musím dát pozor, jak to řeknu, abyste si nemysleli, že jsem proti chození do církve. Jsem pro, ale pouze, když se tam věci dělají správně. Jsem přesvědčen, že náboženský duch je extrémně aktivní každou neděli mezi sedmou a devátou hodinou, protože chce, abyste šli do církve, sedli si tam, vyslechli kázání, šli domů a nic nedělali. Náboženský duch je velice potěšen, když to tak děláte, protože jestliže to tak děláte,

namlouváte si, že jste duchovně v pořádku. Ve skutečnosti ale nejste. Jste pouze náboženští. Jakub 1:22 říká: „Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ Takže jak sami sebe klamete? Když jste jen posluchači slova a nejednáte podle něj. V dnešní církvi je to většinou nastaveno tak, že jsou z vás dělání posluchači slova a ne ti, co podle něho jednají. Po vás jako členech církve se požaduje, abyste tam v neděli byli včas, vyslechli si kázání, platili desátky, to je vaše práce. Práce kazatele nebo pastora je uzdravovat nemocné, navštěvovat nemocnice, za to je placen. Tak to se nazývá náboženství. V Bibli se nikde nepíše, že by Ježíš někomu zakazoval uzdravovat nemocné. Přesto se často káže: „Nikam nechod', nikoho nemůžeš uzdravovat, ještě nejsi připraven, uděláš chybu, nepředbíhej Boha!“ Boha předběhnout nemůžeš, On tady byl dřív než ty a bude tady taky až umřeš. Tak se nemusíš bát, že bys Ho v něčem předběhl. Nebo se lidé bojí, že udělají při uzdravování chybu. Je zvláštní, že když ji udělají v něčem jiném, tak se hned ohánějí tvrzením, že vše špatné je pro něco dobré. Proč si lidé myslí, že se to dá říct, když udělají chybu kdekoliv jinde, ale na uzdravování se to nevztahuje? Vidíte, kam nás hluboce zakořeněné náboženství dostalo? Já osobně jsem často v neděli v církvi, většinou kážu a pokud nekážu, tak řídím auto. Když se mě lidé někdy zeptají, kde jsem byl minulou nedělí na shromáždění, odpovím: „V mém autě. Měl jsem puštěné kázání a chvály.“ A jaká kázání si poslouchal? „Přehrával jsem si svoje kázání, protože se chci v kázání zlepšovat a vždy najdu něco, co bych mohl lépe říct nebo vysvětlit.“ Takže jsem si pouštěl chvály a poslouchal kázání z CD a byl jsem tak nadšený, že jsem byl připraven provést sbírku. ☺

Snažím se vám vysvětlit, že Ježíš dal jen dvě přikázání, ne tři. Miluj Boha z celého svého srdce, mysli, duše a síly a miluj svého bližního jako sám sebe. To znamená chovat se k nim, jak chceš, aby se oni chovali k tobě, čímž je miluješ z celého srdce. Ale už nikde neřekl: „Určitě buď v neděli ve sboru!“ Tím neříkám, abyste nechodili do sboru. Já jen říkám, abyste si nemysleli, že skrze chození do sboru je váš vztah s Bohem v pořádku. Váš vztah s Bohem není v pořádku, dokud neděláte to, co jste se v církvi dozvěděli za předpokladu, že to, co jste se tam dozvěděli, je v Bibli. Ta náboženská se vzala z dob katolictví, kdy nejhorší věci, kterou jste mohli udělat, bylo nejít na mši a ke zpovědi. A ten duch náboženství je v církvi stále. Reformace nebyla úplnou reformací. Ano, církve se postupem času zčásti zreformovala, ale ne dostatečně. Vezměte si třeba to, odkud se vzalo, že se nedělní shromáždění většinou začínají v jedenáct hodin. Vzalo se to od Martina Luthera, který hodně a rád pil alkohol a v neděli ráno bylo pro něho těžké vstát, protože se vzpamatoval ze sobotního pití. Posunul proto čas bohoslužeb z šesté hodiny na jedenáctou. Dodnes je to považováno za „svatou hodinu“. Nebo třeba výzva přijít po kázání dopředu a přijmout Ježíše. Nic takového před r. 1835 neexistovalo a ani v Novém zákoně nic takového nenajdete. Ježíš nedával lidem výzvu, aby učinili rozhodnutí. On říkal, běžte a čiňte učedníky, ne pomozte lidem udělat rozhodnutí. Žádné výzvy. Ježíš říkal: „Změň se, změň svůj život, obrať se!“ Když říkal čiňte pokání, nemyslel tím nějakou proměnu mysli, ale myslel tím, že se promění celý tvůj život. Proto taky Jan Křtitel říkal těm, kteří se chtěli dát pokřtít, aby „nesli ovoce, které ukazuje, že činí pokání“. Jinými slovy řečeno „až uvidím, že se vaše životy změnily, pak budu akceptovat vaše tvrzení, že jste činili pokání.“ Pokání není o tom, že někdo řekne, že se cítí špatně z důvodu hříchu. A tady je ten problém. Většina křesťanů v církvi není znovuzrozena. Většina je jen usvědčených hříšníků, kteří žijí pod usvědčením z hříchu celé roky, ale nikdy se opravdově neobráť. Většina křesťanů si přijde pro modlitbu buď za uzdravení nebo proto, že bojují ve svém životě s hříchem a říkají něco jako: „Já stále zápasím s tím alkoholem a nemůžu ho porazit.“ A já řeknu: „Jo, opravdu? Já jsem tě neviděl, že bys stál u baru a snažil se bojovat, abys nevešel dovnitř a nenapil se.“ Nepít alkohol je volba. Rozumíte? Hřích je volba. Bůh nikdy neposlal člověka do pekla (užívám sice těchto slov, ale víte, co tím myslím, Bůh tam lidi neposílá, ale lidi se tam posílají sami) za něco, s čím si ten člověk nemohl poradit. Takže hřích je volba, je to něco s čím si můžete poradit. Problém většiny lidí však je, že přijdou do církve a uslyší tam, že protože žijí v hříchu, tak půjdou do pekla. Vystraší se a řeknou si, že v pekle skončit nechtějí, a proto vyjdou na výzvu dopředu a vyznají, že přijímají Ježíše do svého života atd. Jenže to je pouze vyznání jejich úst, ale jejich srdce jsou daleko od Boha. Takže jsou opravdu znovuzrození? To se uvidí až na jejich životě.

Víte, v začátcích letničního hnutí se učilo o posvěcení úplně něco jiného než dnes. Byly tam dva tábory.

V jednom byl Charles Parham, který učil, že když se obrátíš, doslova zabiješ hřích ve svém životě a touhu po něm (to samé učil i J.G.Lake). Takže hřích v tobě umřel a není to tak, že teď se ho postupně zbavuješ, tím, že hřešíš stále méně a méně. Je to prostě tak, že už nehřešíš. Každý den si čteš Bibli, abys našel v čem ještě nejsi jako Ježíš a snažil se v té oblasti napravit, ale to se nejednalo o hřích. Z toho vzniklo probuzení v Asuze. Pak přišel člověk, který se jmenoval William Durham, taktéž kazatel, a dostali se spolu s Parhamem do velikého sporu ohledně posvěcení. Durham totiž učil, že poté, co se obrátíš, se po zbytek života postupně hříchu zbavuješ a jednoho dne se ti možná podaří už tak moc nehřešit. Tito dva muži se přeli o svá učení otevřeně v novinách, až Parham nakonec řekl: „Ať ten z nás, který učí špatné doktríně, zaplatí životem.“ No a do měsíce Durham z ničeho nic během 24 hodin zemřel na zápal plic. Nechci se pouštět do žádných teologických aspektů ohledně toho co se stalo, jen to uvádím jako fakta. Assemblies of God (Apoštolská církev) přesto přijala Durhamovo učení o posvěcení, protože Parham byl obviněn z nějakého morálního provinění, které se ale nikdy nepotvrdilo. Dokonce člověk, který takto Parhama obvinil, napsal později dopis s omluvou, že si to vymyslel, ale na Parhamově pověsti to už zanechalo negativní stopy a musel ze služby odejít. Od té doby se začal užívat termín „letniční“, aby bylo vidět, že se oddělili od učení Parhama, předtím bylo vše „apostolské“. Ale vrátím se k tomu, proč to říkám. Hodně lidí se pomodlí modlitbu spasení, stávají se z nich usvědčení hříšníci, ale nikdy nezemřou hříchu a sobě, ale stanou se zraněnými. Jejich srdce je „bodané“ Slovem Božím, ale nikdy neprojdou procesem úplné smrti svému starému já. Dalších 20 let bojují s hříchem a jinými problémy a říkají: „Ale já jsem křesťan, já nemůžu mít démona, mám jen tenhle problém...“ Opravdu? Jestliže jsi měl ten problém jako hříšník a byl způsoben démonem, tak teď když jsi křesťan a stále máš ten problém, tak už to není démon? A ten člověk řekne: „Ne, to už je jen problém.“ Já mu řeknu, ne to je démon. A ten člověk: „Ale křesťan nemůže mít démona.“ No, tak v tom případě nejsi křesťanem. Jedno z toho to musí být. Nějak se musíme propracovat k tomu, jak to je. ☺ Místo, aby se lidi učilo, jak mají umřít sami sobě, tak se jim obvazují rány a snaží se je napravit. Jenže oni nepotřebují napravit, oni potřebují „umřít“, potřebují umřít hříchu, umřít sami sobě. Lidé nenávidí následky hříchu místo, aby nenáviděli sám hřích. Nechtějí jít do pekla, ale líbí se jim hřešit. Křesťané nemají mít rádi hřích a nenávidět peklo, křesťané mají nenávidět hřích. Nemají nenávidět hříšníky, ale hřích. Často si to pletou a nenávidí hříšníky místo, aby je milovali a chtěli, aby byli osvobozeni.

Teď si možná řeknete, co to vše, o čem jsem tady mluvil, má společného s uzdravováním. No, já doufám, že zatímco to posloucháte, někteří z vás byli uzdraveni, ne fyzicky, ale duševně a duchovně, protože si možná někdo z vás uvědomil, že to je jeho problém. Protože Bible říká, že křesťan nehřeší, čímž je myšleno, že nepraktikuje hřích. Lidé říkají, že zápasí s hříchem. Jestliže ale v životě zápasí s hříchem, tak to znamená, že ho praktikují. Musí si uvědomit, že jestli chtějí milovat Boha, musí nenávidět hřích. Je-li v nich láska ke světu, tak láska k Otci v nich není. Bible dokonce říká, že nemusíte dělat ty věci, co dělá svět. Stačí, když se vám ty věci jen líbí, a tím nemilujete Boha. Nemusíte cizoložit. Stačí, když se jen díváte na filmy, které cizoložství ukazují a líbí se vám to a tím máte účast na těch věcech, které oni dělají. Můžete namítnout, že máte Božího Ducha. Ale nezkracujme Jeho celé jméno, nazývá se Duch svatý, takže jestliže máte Ducha svatého, měl by i váš život být svatý. Neříkám tím, že musíte být dokonalí, abyste se mohli modlit za uzdravení. To nemusíte, i Jidáš uzdravoval nemocné, ale nechcete skončit tam, kde on, že?

Být svatý a nehřešit není pro uzdravování nutné. Říkám to proto, že potom co skončíme tento seminář, budete schopni uzdravovat nemocné a já nechci, abyste si mysleli, že když si vás bude Bůh používat, tak že to znamená, že schvaluje vše, co děláte. Abyste si třeba neříkali, že protože si vás Bůh používá, tak mu asi nevadí, že máte hřích. Nebo že to, co jste mysleli, že je hřích, možná ani hřích není. Na základě toho byste si totiž mohli myslet, že je s vámi vše v pořádku. Ukážu vám to na svém příkladě. Před lety, když jsem se službou uzdravování začínal, byl v mém životě hřích. Já jsem o něm věděl, část mé rodiny o tom věděla, nebylo to něco, co bych nějak moc skrýval a lidé byli přesto skrze mě uzdravováni. A tak jsem si začal říkat: „Je to opravdu hřích, co dělám, možná jsem jen příliš náboženský.“ Přitom jsem si byl naprosto jistý, že to hřích je. Nedalo se o tom moc pochybovat. A tak jsem Bohu říkal: „Copak ti na tom nezáleží, lidé jsou skrze mě uzdravováni a přitom je v mém životě

hřích?“ Nikdy nezapomenu na to, co mi Bůh odpověděl. Řekl mi, že důvod proč jsou lidé skrze mě uzdravováni, přestože žijí v hříchu, je ten, že Bůh má ty lidi rád, a že to nemá nic společného se mnou Curry Blakem. Já jsem byl prostě jen dostupný a věřil, že ti nemocní budou uzdraveni. Bůh mi řekl: „Mám je rád a s tebou si to vyřídím později.“

CD č. 11

Církev je slabá a vlažná. Většina věcí, o kterých se v ní říká, že jsou nadpřirozené, jsou buď New Age nebo jinými/klamnými duchy. Nemysli si, že když žiješ nesvatým životem a přitom používáš dary Ducha, že to, co přes tebe proudí, je čistě z Ducha svatého. Klamné/jiné duchy se skrze tebe mohou manifestovat a napodobovat např. slovo poznání. Je spousta lidí, kteří se pohybují v proctví a slovu poznání a přitom to, co za tím stojí, jsou pouze klamné duchy nebo mix klamných duchů a Ducha svatého. Pokud nechceme, aby takoví lidé měli vliv, tak ta jejich setkání a klamná „probuzení“ prostě nepodpořujeme. Pokud se dozvíš, že na nějakém setkání budou sloužit lidé, kteří ty divné věci praktikují, rozhodni se, že tam nepůjdeš. Tím vyjádříš svůj názor. Nic se nezmění a tyhle věci budou stále podporovány, pokud se nerozhodneš a nevyjádříš otevřeně svůj postoj.

Židům 8. kapitola od 6.verše:

„Ježíši však byla svěřena mnohem vznešenější služba, neboť se stal prostředníkem LEPŠÍ smlouvy, založené na LEPŠÍCH zaslíbeních.“

Slyšíte to? Nová smlouva je lepší než Stará smlouva. Přestaňte se snažit žít pod Starou smlouvou a nesnažte se být těmi svatými ze Staré smlouvy. Přečtete si Galatským. Pokud se vracíte do Staré smlouvy (pod zákon) ke starozákonním požehnáním a chcete z nich těžit, musíte pak ale zachovávat každický malý bod Mojžíšova zákona. Nemůžete si říkat „Jsem křesťan žijící podle Nového zákona, ale budu si vybírat zaslíbení a požehnání ze SZ.“ Tohle dělat nemůžete. Pokud to děláte, stáváte se zodpovědnými za dodržování zákona stejně jako Mojžíš a všichni dřívější Židé. A když porušíte jedno přikázání ze zákona, je to jako byste porušili všechna přikázání. U Boha je to jedno, jakmile porušíte jedno z Jeho práv (přikázání), stáváte se zločincem. Nepohrávejte si se Starou smlouvou. Věděli jste, že požehnání ve SZ k sobě mají připojená také prokletí? „Kristus nás vykoupil z pod prokletí zákona, když se stal prokletím za nás.“ (Galatský 3:13) Pokud se jakkoli vracíte pod SZ, vracíte se pod prokletí. Možná se zeptáš „Ztratím tím svoje spasení?“ O tom ani nechci diskutovat, ale kladl bych si otázku, jestli opravdu spasený jsi, pokud se snažíš být požehnaný nebo spravedlivý jiným způsobem než v Kristu. Nepřidávej nic k Ježíšově krvi. Jenom krev Ježíše tě může učinit nevinným/spravedlivým. Nedovol těm TV kazatelům, aby tě svedli tím, že máš zachovávat svátky, držet se starozákonních zaslíbení apod.

Apoštol Pavel napsal Timoteovi, že „*Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami.*“ Pavel také píše, že „*Lidé budou milovat jen sami sebe a své peníze*“, „*milovníci rozkoše spíše než milovníci Boha*“, že budou lidé, kteří „*se pořád chtějí učit, ale nikdy nemohou dojít k poznání pravdy.*“ To perfektně popisuje dnešek. Timoteus žil v posledních dnech a stejně tak my žijeme v posledních dnech, poslední dny začaly před 2000 lety.

Zdůrazňuji tyto věci, protože se tady bavíme o nebi a o pekle, o životě a o smrti, jde tady o věčnost. Pavel nás před svody varuje. Lidé chodí do církve a často nemají ani ty základní věci, o kterých mluvil Ježíš (např. milosrdenství, dobrotu), nedělají věci správně a nechovají se k lidem náležitě a především neznají základní doktríny víry v Krista a přitom chtějí slyšet samé hluboké věci.

Existuje jedno hnutí, které si nedělá nic z toho, že se jeden jejich hlavní služebník rozvedl se svou ženou a vzal si novou (svoji bývalou milenkou). Dokonce už toho cizoložníka vrátili opět do služby a říkají, že se bude pohybovat v ještě větším pomazání. Takže opomíjejí biblická pravidla jen proto, že ten člověk má „nenahraditelný“ dar, velké pomazání, a že by prý tělo Kristovo utrpělo velkou ztrátu, kdyby ten člověk už nesloužil. Vyvyšují dar a člověka nad Boží příkázání. Máme nahlas vyjadřovat své názory a bránit biblické zásady a takovým lidem jako je tento muž, by se mělo říct „Když se rozhodneš špatně (míněno pro hřích), bude tě to něco stát, budeš muset odejít ze služby a my uděláme všechno proto, abychom se ujistili, že tě nikdo neposlouchá.“ Rozumíte mi, co tím chci říct? Jakmile se začnou lidi ozývat a bránit biblické zásady, tak ti co mají hříšné choutky si rozmyslí, jak se budou chovat, protože si uvědomí, že pokud budou nachytáni, tak je to bude něco stát. Ale v dnešní době to takovým lidem spíše prochází, nic je to nestojí a potom od nich slyšíme „Promiňte, udělal jsem chybu,“ ale v hříchu zůstávají a lidé, kteří je podporují řeknou: „Nebyl jsi ve službě 3 týdny, musíš se teď vrátit za kazatelnu. Máš pro církve moc drahocenný dar.“ Je to jedna velká lež! Tohle všechno je také negativním důsledkem učení o pomazání. Lidé říkají: „Podívej se, jak silné pomazání na něm je, on je někdo, on je ten Bohem povoláný.“ Ohledně pomazání vám teď chci ještě něco říct. Nikdy nebudete pomazání více, než jste právě teď. Jste natolik pomazání, že už více pomazání být nemůžete. Víc pomazání k vám nepřijde. Bůh na vás už nic víc nevylije. V Bibli o tom nic nenajdete. To všechno je jen moderní tradice. Zeptáte se mě: „Každý z nás má tedy stejné pomazání?“ A já vám odpovím: „Ano, každý má stejnou míru pomazání.“ Nejsou rozdílná pomazání nebo stupně pomazání. Jsou rozdíly ve službách, jsou rozdíly v darech, ale žádné rozdíly v pomazání.

1. Janova 2:27 – „*Ve vás však zůstává to pomazání, které jste přijali od něj.*“ Jan píše skupině křesťanů a říká jim, že oni všichni to pomazání mají. Pomazání neodchází, ani nepřichází, ono v nás zůstává. Lidé třeba říkají: „Pomazání ode mě odešlo, už ho necítím.“ nebo „Teď je to pomazání na mě silnější.“ Já říkám: „Lžete.“ I když v tomto případě raději řeknu: „Mýlíte se nebo uvěřili jste špatnému učení, protože pomazání nepřichází ani neodchází.“

Dovolte mi to vysvětlit.

Zeptám se vás: „Kým je Ježíš?“ Ježíš je Synem Božím, KRISTEM. „Co znamená slovo Kristus?“ Znamená „Pomazaný“. Kristus je tím Pomazaným a Kristus řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ Můžeš mít Pomazaného v sobě a přitom nebýt sám pomazaný? Pokud někdo říká, že od něho pomazání odešlo, muselo by to znamenat, že v něm je Ježíš, ale už ne Kristus. To samé platí ohledně „přicházejícího pomazání“. Pomazání na tebe nepadá ani na tebe nepřichází. Pomazaný je osobou. Nemáš část osoby, máš Ho celého v sobě. Bůh všechnu plnost složil v Něj (v Krista). Otec je v Ježíši. Duch svatý je v Ježíši. Ježíš je v tobě. Takže v tobě je Otec, Syn a Duch svatý. Chápete? Falešné učení nám říká, že od nás pomazání odchází nebo na nás přichází. Bible ale říká, že On je stále s námi. Jen si nemyslete, že jste Bůh. ☺ Bůh nepotřebuje spoléhat na někoho jiného a má život sám v sobě. My nejsme Bůh, protože naše životy jsou závislé na Něm. On je vinný keř a my jsme Jeho větve. On nás ke své existenci nepotřebuje. To my potřebujeme Jeho. Bohu ale nevádí, když Ho napodobuješ ve svém chování, pokud si uvědomuješ, že nejsi Bůh. My jsme Jeho reprezentanti a máme Ho napodobovat jako Jeho děti. Máme se chovat a jednat jako On. Pokud reprezentujeme Ježíše, musíme Ho světu ukazovat takového, jakým Ho známé z Bible. Pokud se chováme jinak, než Ježíš v Bibli, tak Ho už nerepresentujeme, ale prezentujeme světu jiného Ježíše.

Další věc...

„*Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.*“ (Jan 1:16). Slyšíte to? Z Jeho plnosti jsme všichni byli obdarováni! Problémem však je, že si lidé často čtou Písmo, ale vykládají si ho špatně, protože si musí udržet svou špatnou doktrínu. Jan o Ježíšovi řekl: Jan 3:34 – „*Ten, kterého poslal Bůh, mluví Boží slova, neboť Bůh dává Ducha bez omezení*“ (B21). Jan 3:34 – „*Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti.*“ (Překlad ekum.)

Spousta lidí se tam snaží vložit to, co tam není. Chtějí tam vidět „neboť Bůh dává **JEMU** (míněno

Ježíšovi) svého Ducha v plnosti/bez omezení.“ Takže potom ti lidé říkají: „No jo, to byl Ježíš, Jemu Bůh dal Ducha bez omezení, ale my v Duchu omezení máme.“ Zeptám se: Vidíte tam někde v tom verši slovo „Jemu“?

Ten, koho Bůh posílá mluvit Boží slovo, tomu dává Ducha bez omezení / plnost Ducha. Chci vám říct, že když vy nebo já kážeme Boží slovo (Ježíš řekl, že Jeho slova jsou Duch a jsou život) a my jsme poslání, abychom je lidem přinášeli, tak se Duch svatý projevuje v tomto slovu v plnosti, bez omezení. Duch svatý je osobou a není možné mít jen část osoby. Chci tím říct, že v sobě máš Ducha svatého a neexistuje nějaká část Jeho osoby, kterou bys v sobě neměl. Všichni máme plnost a proto nám Bůh nemůže dát více Ducha.

1.Janova 2.20- *„Vy ale máte pomazání od Svatého a všichni rozumíte.“*

1.Janova 2:27- *„Ve vás však zůstává to pomazání, které jste přijali od něj, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. To pomazání vás učí všemu a je skutečné - není to žádný klam! Jak vás naučilo, zůstávejte v něm.“*

Řeknete mi: „Počkej, Curry, ty tady cituješ tento verš o tom, že nepotřebujeme, aby nás někdo poučoval, tak proč jsme tady a všichni tě posloucháme?“ Když se podíváte na Efezským 4. kapitolu, tak se dočtete, že Bůh dal do církve pět služeb (apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele). Takže to neznamena, že vás teď už nikdo nemá poučovat nebo vyučovat. Jde jen o to, že pokud dělám svoji práci správně, tak pak už to nejsem já, který vás učí, ale Duch svatý skrze mě. Pokud kážu Boží slovo (a slova Ježíše jsou Duch a jsou pravda), tak pak už vás neučí člověk, ale Duch svatý skrze mě. Neříká Matouš 10:40 něco podobného? *„Kdo vás přijímá, ten přijímá mě, a kdo přijímá mě, přijímá Toho, který mě poslal.“* Pokud nevěříte tomu, co vás tady učím, tak máte problém věřit obrovskému množství míst v Písmu svatém. Když těm všem místům nevěříte, tak je prostě ignorujete. Církev je opravdový mistr v ignorování různých míst Písma a nahradila je svými tradicemi, kterým říká teologie.

Ještě jednou to zopakují. Nepotřebujete to nebo tamto pomazání, více pomazání nebo silnější pomazání. Jste pomazání a více pomazání už nebudete. Problém je, že církev označuje všechno za „pomazání“, a přitom nechápe, že se nejedná o různá pomazání ale o různé služby nebo dary.

Někdo namítne: „No jo, ale všichni nemají tu samou úroveň pomazání.“ Ale to není pravda. Ježíš řekl: *„Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím k Otci.“* (Jan 14:12) Všichni jsou stejně pomazání a každý může dělat Boží věci.

A dále někdo namítne: „Znám osobně lidi, kteří nejsou pomazání a pak zase lidi, kteří jsou mocně pomazání, tak jak můžeš říkat, že všichni mají stejné pomazání?“ Odpovím: „Tady nejde o to, že je někdo více pomazaný, než druhý, ale o to, že někteří lidé umřeli sami sobě více nežli ostatní.“ Ukážu to na příkladu cibule. Když ji jen neoloupanou položíte na stůl, neucítíte nic. Cibule tam bude jen tak ležet. Když vezmete nůž a překrojíte cibuli napůl, tak ucítíte její vůni. Byla ta vůně vytvořena tím překrojením? Ne. Vůně byla tím překrojením pouze uvolněna. Kdybyste vzali cibuli a odloupávali vrstvu po vrstvě, bude se vůně cibule zesilovat, čím blíže budete k jádru. Vůně se ale nestává silnější. Ta samá síla vůně je tam už od začátku a jen se postupně uvolňuje, jak ty vrstvy odloupáváte? Lidé jsou jako cibule. Vůně / pomazání se u lidí uvolňuje jen tehdy, když umírají sami sobě. Když odstraňují vrstvy svých ambicí a žijí Božími ambicemi. Ježíš řekl: *„Kdo ztratí svůj život kvůli mně, ten jej nalezne.“* Dej stranou své osobní touhy a ambice a převezmi touhy a ambice Ježíšovy. Polož svůj život a Já ti dám svůj – říká Ježíš, a to je celá myšlenka křesťanství. My jsme jako ta cibule. To pomazání je v nás, ale není vidět, dokud nezačneme odloupávat slupky. Čím více vrstev slupky odloupnete, tím jste blíže k jádru a k té vůni. To je to pomazání. Ježíš je ten Pomazaný a Jeho pomazání v nás zůstává. Proč nevidíme u tolika lidí pomazání? Protože mají příliš mnoho vrstev sami sebe. Příliš mnoho lidí ještě nezemřelo samo sobě. Jak to řekl Jan Křtitel: *„On musí růst, já však se menšit.“* Musí být ze mě více odloupeno, aby byl On ve mně vidět. A to je celé tajemství pomazání. Možná někdo namítne, že zná

lidi, kteří se pohybují ve velkém pomazání a přesto nezemřeli sami sobě. Takoví lidé nezemřeli ve všech oblastech svého života. Jen prostě vědí, kde umřít, aby se to potřebné pomazání projevovalo. Když to mám ukázat na příkladu cibule, tak je to asi tak, jako když by vzali nůž a vykrojili do cibule díru. Takoví lidé se naučili vírou aktivovat a uvolnit pomazání, přestože zůstávají stále dost tělesní. Často totiž člověka, kterého vidíme, že se pohybuje ve velkém pomazání vyvýšíme a způsobilíme to, že si pak ten člověk myslí, že je celebrita a začne se tak chovat.

V Bibli se píše, že Ježíš „zavřel knihu, dal ji sluhovi (kral. Překlad: služebníku) a posadil se.“ Slovo služebník se v Japonštině překládá jako „samuraj“, a když se podíváte do „bible“, kterou používají samurajové, tak si tam přečtete, že být samuraj znamená jít po cestě smrti. Píše se tam, že samuraj žije každý den tak, jako by to byl jeho poslední. Přeložte si to do křesťanství a představte si, jak by to vypadalo, kdyby každý křesťan každé ráno vstával s myšlenkou, že to může být jeho poslední den.

Křesťané jsou zvyklí vyvyšovat individuality. V naší službě se ale snažíme o opak a trénujeme co nejvíce lid. Víme totiž, že tělo Kristovo roste tím, čím více lidí dělá to, k čemu jsou povoláni. Neroste však tím, když je vyvyšováno několik „duchovních borců“. To samé platí i opačně. Když jsi Bohem povolán něco dělat a neděláš to, tak církev oslabuješ. Pokud jste nemocní, tak se prosím neurazte tím, co teď řeknu, ale je to fakt. Církev je jedním tělem, a když je v církvi někdo nemocen, tak tím oslabuje ty druhé. Protože tu roli, kterou měl v církvi hrát a ty věci, které měl dělat, dělat buď nemůže nebo dělá omezeně. Křesťan nemá právo být nemocen a oslabovat tím zbytek těla Kristova. Nechci, aby se teď ti nemocní cítili provinile, ale chci je jen povzbudit, aby z té nemoci vyšli, protože z ní můžou vyjít.

Ještě se vrátím k tomu, jak se pořád mluví o obdarováních a vyvyšují se jednotlivci. My učíme lidi dělat to, co má dělat každý křesťan a nesoustředíme se na různá obdarování. Křesťané se dívají na lidi, kteří se pohybují v některé z pěti služeb z Ef 4:11, jako by ti lidé byli „něco“. Pravda je ale taková, že oni jsou tady, aby sloužili vám a ne vy jim. Oni mají za úkol vás vyučit. Dr. Sumrall řekl, že jabloň nepotřebuje mít na sobě pověšenou cedulku, která říká „jabloň“. Jabloň ví, že je jabloň, protože plodí jablka. Kdyby se strom snažil nazývat jabloní a plodil pomeranče, tak se může snažit nazývat se, jak chce, ale pořád to nebude jabloň. A přesto vidíme lidi, kteří nosí cedulku s nápisem „pastor“, přestože pastory nejsou. Nebo vidíme lidi s cedulkou „prorok“ a nejsou proroky apod. Člověk je tím, co dělá a pokud nedělá nic, tak je „nic“. Lidé si myslí, že přijdou do církve, a když se budou hodně snažit vypracují se třeba na apoštoly. Ale je to úplně opačně. Není to o tom „šplhat nahoru“, ale o tom „hluboce kopat dolů“. A když jste dostatečně „mrtví“, tak pak máte možnost stát se třeba apoštolem. Ale my všichni přicházíme do církve stejně – s cedulkou „věřící“. A o věřících taky Ježíš mluvil nejčastěji, nemluvil moc o apoštolech a jiných službách. Mluvil předně o tom, jak být věřícím, než třeba apoštolem. Voják je tím důležitým. Generálové se dají nahradit. Vojáci vyhrávají bitvy. Není to technologie, ale vůle a duch vojáka. Generál může křičet, jak chce, ale bez vojáků mu to není nic platné. A lidé přijdou do církve a chtějí být proroky, evangelisty apod., a chtějí, aby je tak lidé nazývali. Pokud ale třeba prorok nebyl dříve vojákem, tak se z něho prorok nestane. Každý musí projít základy, výcvikem. Každý je v první řadě voják. Než se začnete zajímat o Ef 4, zajímejte se o Mk 16. Co tím myslím? Abys před tím, než budeš v jedné z pěti služeb, začal dělat věci, které má každý věřící dělat. Protože dokud se nekvalifikuješ jako „věřící“, který dělá to, co je v Mk 16, tak nemáš právo být v patero služebnostech. Bytí v některé z těchto služeb mi nedává větší duchovní moc. Nemám větší duchovní moc, protože jsem třeba prorok. Mám stejnou duchovní moc jako každý jiný věřící. Můj úřad mi nedává větší duchovní moc, ale větší zodpovědnost. Bible říká: „Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností.“ Generál, který nemůže být vojákem není generál.

Teď pojďme do Jakuba 5:13: „Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí! Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Pánu! Je někdo z vás nemocen?“ Tady se zastavte a všimněte si, že být nemocen neznamená, že se někomu vede zle. Tyhle dvě věci jsou tady jasně rozlišeny a je na ně jiný lék.

Věta „*Vede se někomu z vás zle?*“ (pozn. v kralickém překladu a anglickém je to přeloženo lépe, asi jako je někdo z vás trápen, soužen) znamená být třeba pronásledován. Neznamená to být nemocen.

Pokračujeme 14. veršem „*Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve.*“ Kdo má zavolat starší církve? Ten nemocný. „*ti ať se nad ním modlí...*“ Kdo se má nad ním modlit? Starší. Neříká se, aby se nemocný modlil sám za sebe.

Teď ještě trochu odbočím. Když se někdo znovuzrodí, radí se mu, aby začal četbou Janova evangelia. Já tohle nikdy nikomu neříkám, protože sám Jan píše, že tyto věci byly napsány, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš. Protože se ten člověk už obrátil, tak přece věří, že Ježíš je Mesiáš. Jako čerstvě obrácený by měl nejdříve číst Jakuba. Jakub je základem pro žití křesťanským životem. Vše, co potřebujete vědět k tomu, abyste žili křesťanským životem, je v Jakubovi. Je tam o tom, jak se chovat k ostatním, jak dávat pozor na svůj jazyk a v poslední řadě Jakub 5:13-16.

Teď zpět k tomu, když je někdo nemocný a má zavolat starší církve. Řeknu vám ale ještě jednu věc. Zralí křesťané nepotřebují, aby se za ně starší modlili. Starší= zralí křesťané a ti se mají právě modlit za ty méně zralé. Verš 14. platí pro věřící, kteří jsou věřícími teprve krátký čas.

Dále se píše „...*ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně.*“ To, že ho mají mazat olejem, ukazuje taky na to, že je to nověuvěřivší. Proč by jinak potřeboval mazání olejem. Olej reprezentuje přítomnost a přijetí Ducha svatého.

„Modlitba víry.“ Kdo se bude modlit modlitbu víry? Ti starší! „*Modlitba víry zachrání nemocného.*“ Takže pokud se ti starší modlí opravdu modlitbu víry, tak ten nemocný bude uzdraven a „Pán ho pozdvihne.“ Starší nemají být vybíráni lidmi ale Bohem. A dál se píše: „*A dopustil-li se hříchu, bude mu odpuštěno.*“ To ukazuje, že ne každá nemoc je způsobena hříchem. A taky to, že ten člověk bude uzdraven, aniž by činil pokání. Hříchy budou tomu nemocnému odpuštěny (pokud se nějakých dopustil). Zajímavé je, že bude uzdraven dříve, než mu bude odpuštěno. Dnešní církevní učení to ale říká opačně. Učí, že nejdříve musíš činit pokání, a potom budeš uzdraven. A jestli jsi nebyl uzdraven, tak to znamená, že je ve tvém životě nějaký hřích. Přitom nejde o hřích v mém životě, ale o to, že se za mě nemodlili ve víře. A dále se píše: „*Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni.*“ Tady už se jedná o „vyšší úroveň“, o křesťany, kteří jsou zralejší. Znamená to dvě věci. Za prvé je to o křesťanech, kteří si mají vzájemně něco odpustit a udobřit se. Tím uzdravením je míněno duševní, duchovní smíření. Ale také to znamená, že se můžeme jeden za druhého modlit za tělesné uzdravení.

Tady ještě odbočím. Dostávám často otázku, proč je snadnější vidět uzdravení, když se modlíme za cizí lidi, než když se modlíme za svoji rodinu. Jednou z příčin je, že tě tvoji blízcí moc dobře znají a prorok ve vlastním domě není tak respektován. Z tvé strany to je také to, že je moc dobře znáš a můžou tě napadat důvody, proč by je Bůh neměl uzdravit. ☺ Já osobně ani kolikrát od lidí nechci moc o jejich nemoci vědět, protože čím více o nich vím, tím větší je nebezpečí, že přejdu ze svého ducha do duše. Potom bych se nemodlil z ducha, ale z duše. Duše cítí lítost a sympatii, ale duch má soucit a to je něco úplně jiného. Modlitby vycházející z vaší duše nikoho neuzdraví. A když se lidé modlí za svoje blízké, je to skoro vždy z duše. Ale modlitby z duše neuzdravují. Modlitba za uzdravení musí vycházet z ducha. Když se modlíte z duše, modlíte se tak, protože je milujete. Namítnete: „A nemělo by to tak být?“ Ne! Ne takový druh lásky. Když jsem se naučil modlit za členy své rodiny stejným způsobem, jako jsem se modlil za cizí, tak se začala moje rodina uzdravovat.

Neočekávejte, že modlitba z „duševní lásky“ někoho uzdraví. Musíte spoléhat na Boží lásku, když chcete vidět uzdravení. Nemodlete se proto, že je milujete, ale proto, že za to Ježíš zaplatil. To je základem pro uzdravení. Můžete namítnout: „A co s vírou, která se má projevat v lásce.“ Víra funguje i bez lásky, ale abyste vy z toho měli prospěch, tak to musí být v lásce (1.Kor 13:2). Jidáš měl

víru bez lásky. Jakub říká, že musíte milovat lidi bez rozdílu (nestranně). Jestliže se modlíte za svoje dítě usilovněji, než za dítě souseda, tak to není nestranné. Ale pokud jsem schopen se modlit za vaše dítě a uzdravit ho a pak přijít domů a úplně na stejném základě – že Ježíš nesl také jeho nemoci- se modlit za svoje dítě, tak to přináší uzdravení.

Teď se podíváme do 1Kor. Uvědomte si, že tyhle dopisy byly psány jako reakce na nějaké velké problémy, krize nebo chybné doktríny, které se v tehdejší církvi objevily. Díky Bohu za problémy v těch církvích. Kdyby tam ty problémy nebyly, neměli bychom Bibli, protože většina NZ je napsána formou dopisů jako reakce na problémy v církvích. Což také ukazuje na to, že neexistuje dokonalá církev a pokud takovou nějakou najdete, tak se k ní nepřipojujte, protože už by nebyla dokonalá. ☺

V 1Kor 2:1-2 čteme: „*Ani já, bratří, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.*“ Pavel mohl říct plno věcí, byl to velice vzdělaný a moudrý člověk, ale on se rozhodl hlásat jednoduchost evangelia. To je to, co se počítá, a ne obšírné znalosti. Hodně seminářů o uzdravení vás bude učit složité věci, protože se snaží vychovat „specialisty“, kteří např. vědí jaký hřích způsobuje jakou nemoc a jak funguje generační prokletí apod. Já se z vás ale nesnažím vychovat specialisty. Já se snažím udělat z vás všeobecné odborníky. Chci, abyste si dovedli poradit se všemi věcmi, na které při uzdravování narazíte. To byste jako „specialisté“ nedokázali. Nesnažte se při službě uzdravením ohromit svými znalostmi. Jediné, co lidi zajímá je, abyste je zbavili nemocí. Snažte se lidem ukázat jednoduchost evangelia.

Pavel pokračuje veršem 3. „*Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním, má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.*“ Tady z toho vidíte, že je možné zůstat s vaší vírou v Boží moci a nemuset přitom moc mluvit. Nesnažte se „být pokorní“ a říkat, že nemáme „jít po Boží moci“. Svědkové Jehovovi jsou výborní v mluvení, ale nemají ponětí, kým Ježíš byl. Dříve jsem se fascinoval řečníky jako byl třeba Jonathan Edwards. Dokázal tak živě řečnit a kázat, že se lidé v zimě při jeho kázáních potili ze strachu před peklem. Chtěl jsem taky umět takhle řečnit. Bůh mi ale řekl, že je dost kazatelů, kteří promlouvají „do hlav“ lidí. On že ale chce, abych promlouval k lidským srdcím. A Pavel dále píše: „*Moudrosti sice učíme, ale jen ty, kteří jsou dospělí ve víře – ne ovšem moudrosti tohoto věku či vládců tohoto věku, spějících k záhubě, nýbrž moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení. Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal, neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. Ale jak je psáno: 'Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.'* *Nám však ...*“ Všimněte si, že Pavel cituje Starý zákon a potom řekne NÁM VŠAK... Tím říká, abychom teď zapomněli na vše, co před chvílí řekl, protože to už neplatí. A chystá se nám říct, co platí. V církvi se pořád cituje ten 9. verš a říká se, jak nevíme, co má pro nás Bůh připraveno. A že Boží mysl je nad naší myslí a Jeho cesty nad našimi cestami a podobné nesmysly. To platilo pro Starý zákon, pro neobrácené lidi. Oni to takhle viděli a pro ně to platilo. Jestliže i ty nadále myslíš, že Boží cesty nejsou tvoje cesty, tak nejsi obrácený. Chápej, že pro znovuzrozené lidi už tohle neplatí. My teď máme Jeho Ducha. A protože máme Jeho Ducha, můžeme mít také Jeho mysl.

10. verš „*Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha.*“ Co nám zjevil? To co je napsáno v 9. verši. Už nemůžeš říct, že Bůh jedná záhadně a tajemně. Jeho jednání je záhadou, ale pro neobrácené, pro ty, co Ho neznají. A dále: „*Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. Neboť, kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.*“ Jinými slovy řečeno, cokoliv jsi se o Bohu dozvěděl, dozvěděl ses z Jeho Ducha, Jeho Duch ti to odkryl.

CD č. 12 (CD č. 13 má omylem stejnou nahrávku)

pokračuje v četbě z 1Kor 2:12:

„My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval.“

Bylo nám to dáno zdarma, nemusíme si od Něho nic půjčovat nebo kupovat. Duch nám byl darován, abychom ty věci poznali. Dále se píše: *„O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha.“* Teď mi dovoluňte něco vysvětlit. Kdyby sem teď přišel někdo cizí, kdo nemá o duchovních věcech žádné ponětí, a slyšel nás mluvit o tom, jak vkládáme ruce na nemocné a ti se uzdravují z nemocí jako třeba rakovina nebo vstávají z mrtvých, tak tam bude stát a bude si říkat, že jsme se zbláznili, že sice ví, že uzdravování existuje, ale to že je v rukou doktorů. Bude si říkat, že jsme se zbláznili, když tvrdíme, že vložíme ruce na nemocné a ti se uzdraví. Vidíte a vy tady sedíte a učíte se o tom a připadá vám to normální. Uvědomujete si, jak daleko jste pokročili od toho, kde jste kdysi byli? Uzdravování, Boží moc apod. je pro vás normální a přesto pro průměrného člověka je to na hony vzdálené. Tak proč ještě stále někteří z vás říkají: „Já toho moc nevím a neumím,“ a podobné věci? Raději se dívejte na to, jak daleko jste pokročili. Dále se píše: *„Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha, jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat.“* Vemte si např. mluvení v jazycích a jak by se na vás vaši blízcí nespasení dívali. Mysleli by si, že blázníte a tento verš vysvětluje, proč by si to mysleli. Nesnažte se jim to proto vysvětlovat, ale žijte to. Ať vidí, co to dělá ve vašem životě. Verš pokračuje: *„protože se dají posoudit (pozn. v angl. je soudit) jen Duchem.“* Tady může někdo říct: „Ale my nemáme soudit.“ Já vám říkám: „Když jste duchovní, tak můžete soudit, protože duchovní člověk rozsuzuje všechny věci. Nemůžu soudit lidi tak, že řeknu: „Ty jdeš do pekla.“ Ale můžu říct: „Jestli budeš na téhle cestě pokračovat, tak skončíš v pekle.“ Nemůžu soudit vás a říkat, kde skončíte, ale můžu posuzovat/ soudit vaše chování a ovoce. Dále se píše: *„Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všecko, ale sám nemůže být nikým správně posouzen.“*

Teď dávejte opět pozor, v 16.verši cituje Starý zákon: *„ždyť kdo poznal mysl Páně a kdo ho bude poučovat?“* A co řekne potom? ALE *„My však mysl Kristovu máme.“* Když si projdete všechny Pavlovy listy, tak si všimnete, že když cituje starozákonní verš, tak skoro vždy se další věta začíná slovy „ale, avšak“, čímž říká, že to, co bylo ve SZ, kdysi platilo, ale teď už ne, protože Stará smlouva byla nahrazena Novou.

Dále cituje 3.kapitolu:

verš 1: *„Jenže já jsem s vámi, bratři, nemohl mluvit jako s duchovními, ale jako s tělesnými, jako s nemluvnaty v Kristu.“*

Tak co tady máme? Máme lidi rozdělené na duchovní a na tělesné. Být tělesným znamená být nemluvně v Kristu. Tak co tedy řekneme o lidech duchovních? Řekneme, že jsou dospělými v Kristu. Teď poslouchejte dál..

verš 2: *„Krmil jsem vás mlékem, ne hutným pokrmem, neboť jste ho ještě nemohli snést a ani dosud nemůžete, neboť jste stále tělesní.“* Co to znamená? Pavel říká, že jim nemohl dát hutný pokrm, protože jsou nemluvnaty/tělesnými. Jakmile se stanou dospělými, dostane se jim hutný pokrm.

Shrnu to. Bytí nemluvnětem/tělesným= nedospělost=krmení se mlékem

Bytí duchovním= dospělost= hutný pokrm

Pavel říká Korintským, že „hutný pokrm“ nemohli snést v minulosti a teď v přítomnosti také ne a že je „krmí“ mlékem.

Dnešní křesťané hloubají nad dopisy napsanými Korintským, snaží se tam zjistit různý význam slov v

řečtině apod. Zkoumají tento text a říkají si: „Teď jím maso/hutný pokrm.“ Já jim říkám: „Pardon pánové, nemůžete najít hutný pokrm tam, kde Pavel říká, že žádný neumístil.“ Žádný „hutný pokrm“ není umístěn v listech Korintským. Řeknete: „Curry, ty nás děsíš!“ Odpovím: „Ne, jen začínáte ožívat.“ ☺ Snažím se odstranit ty „vrstvy z cibule“.

verš 3-6: „*Copak nejste tělesní a nechodíte po lidských cestách, když mezi sebou máte závist a svár? Když jeden říká: "Já jsem Pavlův" a druhý "Já zas Apollův", nechováte se jen jako obyčejní lidé? Kdo je vůbec Apollos? Kdo je Pavel? Služebníci, skrze něž jste uvěřili, a to každý, jak mu dal Pán. Já jsem sázel, Apollos zaléval, ale vzrůst vám dal Bůh.*“ Bůh nechce, abychom byli obyčejnými lidmi, ale Božími syny. Všimněte si, že Pavel dává Korintským jen mléko a zajímavé je, že následující 9.kapitola hovoří o darech Ducha svatého. Co udělal s dary Ducha? Vypsal podrobně, čím jsou. Ale ani to není hutným pokrmem. Informace nemohou být hutným pokrmem.

Pojďme se společně podívat na list Židům 5:11- 6:2

„*Měli bychom o něm (o Melchisedekovi) ještě mnoho co říci, ale je to těžké vysvětlovat, protože jste líní naslouchat.*“

Písmo tím neříká, že jim to Pavel nechce říct, ale říká, že kdyby to udělal, oni by tomu neporozuměli. Teď říká, proč by to nepochopili: 12.verš: „*Po takové době už byste sami měli být učiteli, ale potřebujete, aby vám někdo znovu vysvětloval základní pravdy Božího slova.*“ Pavel Židům říká, že už dlouho věří v Krista a měli by vyučovat další lidi. Pavel říká, že by měli být těmi kdo vyučují. Proč? Protože všichni, kdo uvěřili v Krista, by měli Pánu Ježíši činit učedníky. Každý z vás by měl získávat učedníky a vychovávat je ve víře v Krista. Neznamená to obrátit je a přivést do církve, aby se o ně církve postarala. Neznamená to ani přivést je do církve, aby je církve obrátila a aby se o ně postarala. Když někoho obrátíš, nepřiváděj ho za pastorem, aby ho on dále vedl. To je tvoje práce. Nebudete věřit, jak sami porostete ve víře, když převezmete zodpovědnost za duchovní růst někoho jiného, když se za ně budete modlit a budete pro ně dostupnými.

12. verš pokračuje: „*jsou z vás kojenci - potřebujete mléko, a ne hutný pokrm.*“ *Kdokoli se živí mlékem, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je ještě nemluvně.*“ Pavel říká, že se živí mlékem (jsou nemluvnata) a že Židé nepřivykli slovu spravedlnosti. Slovo spravedlnosti = jakmile porozumíte, kým jste v Kristu, že jste se stali Boží spravedlností v Kristu, jakmile porozumíte Božímu slovu, které je založené na spravedlnosti v Kristu, tehdy přichází změna a přestáváte být nemluvnaty.

Dále se píše: „*Hutný pokrm je ale pro dospělé, to jest pro ty, kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.*“

Kdo dostává hutný pokrm? Lidé, kteří jsou dospělí, lidé, kteří mají své smysly zkušeností vycvičené v rozeznání dobrého a zlého.

Jinými slovy – hutný pokrm je toto - rozumíš slovu spravedlnosti a začínáš dělat to, co je správné. A když děláš, co je správné, začínáš rozumět tomu, co je dobré a co špatné. Už to není teorie. Když se tě někdo např. zeptá: „Je ta nemoc od Boha nebo od d'ábla?“ Ty neřekneš: „Hmm, nevím...možná to dělá něco dobrého v jejich životech, takže možná od Boha...hmm ale stojí je to spoustu peněz za léky, a ty peníze by mohli místo toho poslat na misi, takže možná je to od d'ábla...já nevím.“ Když takto mluvíš, jsi pořád nemluvně v Kristu. Potřebuješ být krměn mlékem a ne hutným pokrmem.

6.kapitola:

„*Nechme už tedy úvodních řečí o Kristu a směřujme k dospělosti. Nepokládejme znovu základy - ať už je to pokání z mrtvých skutků, víra v Boha, učení o křtech, vkládání rukou, vzkříšení z mrtvých a o věčném soudu. Dá-li Bůh, vydáme se dál.*“

Uvědomujete si, že „víra v Boha“ jsou základy, které nemáme znovu pokládat? Víte, co by to udělalo s církvemi, kdyby se v nich najednou přestalo kázat na téma „Mějte víru v Boha“? To by se asi mohly zavřít. Protože se v církvi stále do lidí vtouká „Měj víru v Boha, měj víru v Boha“. Musíme přestat o víře v Boha kázat a začít ji konečně dělat. Ježíš řekl: „Až ale přijde Syn člověka, najde na zemi víru?“ (Luk. 18.8). Říkám, že nevím, jestli na zemi najde víru, až přijde, ale určitě najde spoustu kazet a knížek na toto téma. Nevím, jestli Ježíš najde někoho, kdo opravdu ve víře chodí.

„Dá-li Bůh, vydáme se dál.“ – uvědomujete si, že Pavel Židům říká: „Pojďme konečně dál. Pojďme dál a nezapomínejte stále základy!“ A přesto se v církvi většinou vyučují jen základy. Proč? Protože se snižujeme se svými kázáními k těm, kteří jsou nevěřící nebo novověřivší, snižujeme se k evangelizačnímu kázání. Raději bychom měli těm čerstvě uvěřivším nebo neobráceným lidem říct: „Vydržte, budeme s vámi mluvit,“ ale teď se budeme věnovat věřícím.“ Možná by nedělní shromáždění měli být pro nespasené a střední setkání pro křesťany. To by mohlo pomoci. Protože však my křesťané stále slyšíme evangelizační slova, nikdy nerosteme. Když se pořád krmíš nebo jsi krměn mlékem, nikdy neporosteš. Pojďme teď k Janovi 4.kapitole.

O čem tady mluvíme? O nemluvnatech v Kristu, o dospělosti v Kristu. Mluvíme o bytí tělesnými a o bytí duchovními, o mléku a o hutném pokrmu.

J 4:1-5: „Když se Ježíš dozvěděl, že farizeové slyšeli: 'Ježíš získává a křtí více učedníků než Jan' (ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale jeho učedníci), opustil Judsko a vrátil se do Galileje. Musel však projít Samařím. Dorazil k samařskému městu zvanému Sychar; blízko pozemku, který kdysi dal Jákob svému synu Josefovi. Dosud tam byla Jákobova studna.“ Uvědomujete si, že se církev snaží být Jákobem? Snaží se neustále zápasit s Bohem. ☺ Stále slyšíme: „Bože požehnej mi, dej mi požehnání.“ K tomu ti řeknu toto: „Nemusíš zápasit s Bohem o něco, co ti už dal.“ Přečtete si Ef. 1:3: „Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebesích!“ Znamená to snad, že máš něčeho nedostatek? Přestaň Bohu říkat, aby ti dal a raději mu řekni, že jdeš, abys rozdával, co už máš.

verše 6- 10: „Dosud tam byla Jákobova studna a Ježíš, unaven cestou, se u ní posadil. Bylo okolo poledne. Když jedna žena ze Samaří přišla načerpat vodu, Ježíš jí požádal: "Dej mi napít." (Jeho učedníci totiž odešli do města nakoupit jídlo.) Samařská žena se ho zeptala: "Jak to, že ty, Žid, žádáš mě, Samaritánku, o nápoj?" (Židé se totiž se Samaritány nestýkají.) Ježíš jí odpověděl: "Kdybys znala ten Boží dar, a kdo je ten, který ti říká: 'Dej mi napít,' žádala bys ty jeho, a dal by ti živou vodu."

Víte, proč jí Ježíš řekl o „živé vodě“? Protože pro Izraelce živá voda = proudící voda. Židé by nikdy nekřtili způsobem, kterým to děláme my – ve vaně nebo v bazénu. Jan pokřtil Ježíše v řece a ne v jezeře. Židé věřili, že když se člověk ponoří do vody, jeho hříchy vyplují na povrch a vodní proud je odnese. Pokud by byli křtěni v baptisériu, ve vaně nebo v bazénu, mysleli by si, že kdyby šli pod vodu a ona by neproudila, tak hřích, který se dostal na povrch, by se na ně zase přilepil při jejich vynoření. Vím, zní to legračně, ale tak to tehdy viděli. A Ježíš říká: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ (Což znamená vodu, která se hýbe, teče.) A žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká, kde tedy vezmeš tu živou vodu?“

Když mluvil o živé vodě, nemluvil o Duchu svatém? Znamená to, že Duch svatý se stále pohybuje. Když se nepohybujete, nečekáte na Duch svatého. Protože on se pohybuje a vy s ním musíte držet krok. A dále žena říká: „Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš byl tou jedinou osobou, která mohla odpovědět: „Ano, máš pravdu, to jsem.“ Ale vidíte, On neměl žádné ego, nepotřeboval se vyvyšovat, ale odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Tady mluví o

věčném životě, o spasení. Kolik z vás slyšelo nebo zpívalo píseň: „Pane, tak žízním. Mé srdce po Tobě touží jako laň. Pane, žijeme na poušti, sešli svůj déšť. Máme takovou žízeň a hlad po Tobě.“ Pokud něco takového zpíváš a jsi znovuzrozen, přestaň. Pouze nespasený hříšník může takové věci zpívat. Protože Ježíš řekl: „*Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky.*“ Jinými slovy říká, že když se znovuzrodíš a budeš mít mého Ducha, tak už nikdy nebudeš žíznit. Pokud zpíváš takové písně, tak tím zapíráš Ježíše a říkáš, že nejsi spasen. Žena mu říká: „*Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.*“ Ona stále myslí, že tady jde o skutečnou vodu a ne o Ducha. Ježíš říká: „*Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!*“ Žena: „*Nemám muže.*“ Ježíš: „*Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.*“ Žena mu řekla: „*Pane, vidím, že jsi prorok.*“ To je zajímavé, ne? On jí označil za cizoložnici a ona ho bez problému nazve prorokem. 😊 A teď byste očekávali, že když ho označila za proroka, že začne činit ze svého právě odhaleného hříchu, pokání. Ale ona je velice náboženská a místo se zmínit o svém hříchu, tak řekne: „*Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!*“ Není to směšné, jak se vyhla ožehavému tématu? Ježíš jí odpoví: „*Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, neboť spásu je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu (zdůrazňuje, že UŽ je tady), kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.*“ Všimněte si toho, že to Otec si to přeje. Bible říká, že Otec poslal svého Syna, když jsme ještě byli hříšní. On nás miloval předtím, než jsme my milovali Jeho. Hledal nás dříve než my Jeho. Před lety vyšla kniha s názvem „*God's chaser*“ – Lovec (stíhač) Boha, kde se píše, jak musíme Boha stíhat. Já nevím, jak vy, ale u mě to bylo tak, že to Bůh mě několik let stíhal, až jsem se vzdal a řekl, že má pravdu. A taky jsme třeba kdysi prosili o modlitby za našeho syna Johna, aby neutíkal od Boha. Ale jestliže utíkal od Boha, tak to vypadalo na to, že ho Bůh stíhal. A přitom mají lidé stále pocit, že to oni musí stíhat Boha. Já nestíhám Boha, Bůh stíhal mě. Já byl jen v jedné chvíli natolik moudrý, že jsem se vzdal.

CD č. 14

Pojďme teď do 5.kapitoly Janova evangelia, začneme veršem 26., přečteme si 2 verše...

Než začneme, chci vám připomenout, že tento trénink vás má nastartovat k děláni věcí a má odstranit vše, co vám v tom brání. V žádném případě se za tyto tři dny nenaučíte vše, co je s tématem uzdravování spojeno. Většinou na to navazují další semináře, kdy se k vám po třech až šesti měsících vrátíme a navážeme na to, co jsme vás učili předtím. Mezitím máte totiž čas si ty věci vyzkoušet a budete mít otázky, které by vás před praxí nenapadly.

Jan 5:26: „*Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka.*“ Ježíš tady říká, že mu Otec dal moc konat soud, protože byl Synem člověka, ne proto, že byl Synem Božím. Všimli jste si toho? A vždy, když Ježíš užíval termínu Syn člověka, odvolával se ke své lidskosti, ne ke své božskosti. Mezi tím je rozdíl. Proč se tady zmiňují o tom soudu? Když slyšíme o soudu, tak se nám hned vybaví něco negativního, ale to není ten spravedlivý soud Boží. Ano, Bůh vykonával soud, když se děly špatné věci, zvláště ve Starém zákoně, ale nevidíte to v Novém zákoně. V Novém zákoně, když Ježíš uzdravoval, tak tím vynášel soud. Když je někdo souzen u soudu a je nad ním vynesena rozsudek, tak je to vždy tak, že jedné straně se to bude zdát jako dobrý rozsudek a druhá strana řekne, že to byl špatný rozsudek. Lidé inklinují k tomu, že soud je něco negativního. Lidé třeba říkali, že hurikán Katrina byl Boží soud nad New Orleans. Ale to není pravda. Za prvé, když Bůh soudil města, tak ta města byla smetena z povrchu země, neprobíhal v nich život během soudu a už vůbec nebyla obnovena, jako se stalo s New Orleans. Podle divných teologií některých lidí, může Bůh udeřit pouze na města, která leží na pobřeží moře. Jakoby byla Boží

ruku krátká na to udeřit třeba na Las Vegas. A i kdyby to platilo, proč stále ještě San Francisco nepodlehlo soudu? Shodují se s názorem, že kdokoliv, kdo prohlásí, že taková přírodní katastrofa je Božím soudem, by neměl v církvi sloužit. Naší prací je vynášet soud. Když konečně pochopíte, kým jste a jakou pozici vám Bůh udělil, věci se začnou dramaticky měnit.

Když přijdou adepti do policejní akademie, nemohou je učit všechny ty zákony, které jsou v zákoníku. První věc, kterou je učí, je, aby při jízdě městem byli ve střehu a pozorně se dívali. Pokud se jim něco nezdá být v pořádku, tak to pravděpodobně v pořádku není. Říkají jim, aby se řídili svým vnitřním pocitem. Většina zločinců byla dopadena spíše instinktem než vyšetřováním. Stává se to tak, že policista nějak vnitřně vnímá, že má např. zkontrolovat určité místo nebo osobu. Vyšetřování je skvělá věc, ale většina závažných věcí je odhalena náhodou. I když ti policisté nejsou znovuzrození křesťané, platí pro ně to, co říká Bible, že vládní moc *„je Božím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo; je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo.“* (Řím. 13:4). Jsou pověřeni Bohem hlídat mír a já věřím, že Duch svatý pomáhá i neznovuzrozeným policistům dopadat zločince. Máme zkušenosti s tím, že jsme se třeba modlili za ztracené děti a všechny byly nalezeny a byly v pořádku. Většinou to bylo tak, že policista únosce našel „náhodou“, jak by se zdálo, ale já věřím, že to byl Duch svatý, který je vedl. Podle Bible máme mít vládu nad zemí, nad místem, kde bydlíme, a když se sjednotíme a budeme tuto vládu ohlašovat, věci se budou dít. Na našich internetových stránkách připravujeme rubriku „počasí“ a kdykoliv bude např. ohlášeno, že se blíží hurikán, tak se sjednotíme a postavíme se proti tomu. Moje matka to dělala celý život. Já jsem to od ní odkoukal a pak jsem se v Bibli dočetl, že to můžu dělat také. Bůh to chce pro své děti dělat, i když to není nějaký kritický stav, ale jen tak proto, že ho o to poprosí. Jednou jsem jel se svojí ženou a mými dvěma dcerami na dovolenou do San Antonia, které mám velice rád. V té době tam byli už tři týdny povodně a stále pršelo. Byli jsme od San Antonia vzdáleni 6 hodin. Moje dcera řekla: „Tati, to nebude moc dobrá dovolená s takovým počasím.“ Tak jsem řekl: „Otče, Tys to slyšel, moje dcera si přeje hezké počasí. Děkuji Ti ve jménu Ježíše – počasí, vyjasni se!“ Řekl jsem jí: „Teď už by to mělo být v pořádku.“ Po třiceti minutách se obloha vyjasnila. Lidé, za kterými jsme tenkrát jeli, pochybovali, že to byl výsledek mých modliteb. Říkali: „Myslíš si, že s tím máš něco společného?“ Řekl jsem, že ano, protože pokud nevěříme vlastním modlitbám, tak proč se vůbec modlit. Takže já, moje rodina a tým služebníku se modlíme za počasí.

Přišli jste sem možná proto, že je krásné počasí. Kdyby pršelo, zůstali byste pravděpodobně doma. Na Floridě nebo v Kalifornii se modlíme, aby pršelo, protože když je tam krásně, jdou lidé raději na pláž než do sboru. Ze začátku jsme se modlili k Bohu za počasí, pak jsme začali přikazovat počasí. Potom jsme se dostali do bodu, že jsme to prostě očekávali. Nic jsme neříkali, jen očekávali, že bude počasí, jaké potřebujeme. Teď už na to vůbec nemyslíme, už to není věc očekávání (jasné vědomé očekávání), je to prostě předpoklad, že to tak bude a ne jinak. To je příklad toho, jak víra roste. Když jsme sem k vám měli se ženou jet, podívala se, jaké má být počasí. Od čtvrtka tady mělo pršet. Jak vidíte, nestalo se tak.

V Bibli nikde Ježíše nevidíme, jak vynáší soud nad člověkem, který by pak kvůli tomu onemocněl nebo zemřel. V Písmu se ale píše, že mu Otec dal moc konat soud jako Synovi člověka. Chci, abychom se na chvíli podívali na apoštola Pavla.

Skutky 16:16-17: *„Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věšteckého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. Chodila za Pavlem a za námi a stále volala: „Toto jsou služebníci nejvyššího Boha. Zvěstují vám cestu ke spáse.“* Sice neříkala nic špatného, ale vězte, že nikdy není dobře, když vám ďábel dělá reklamu. Dále se tam říká: *„A to dělala po mnoho dní. Pavla to rozhořčilo (pozn. Blake tady vychází z překladu, kde je slovo „rozhořčen“ přeloženo „měl žal ve svém duchu“), a obrátil se na toho ducha a řekl: „Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, abys od ní odešel!“* A v tu chvíli od ní odešel, načež se Pavel a Silas dostali do vězení.

Všimněte si, že tam není napsáno, že Duch Boží vedl Pavla k tomu, aby z té dívky vyhnal věštecského ducha. Pavel byl rozhořčen ve svém duchu ne v Duchu sv. Jinými slovy toho měl dost. Pavel cítil smutek ve svém duchu, nebyl to smutek Ducha sv. Když pochopíte, do jakého místa autority vás Bůh postavil, budete vědět, že nejste obyčejné lidské bytosti, které se snaží protlouct tímto světem. Když přijdete do církve, většinou se postoj té které denominace odrazí i na vás. A většinou je postoj církve takovýto: „Máme dveře otevřené, kážeme, přivádíme lidi k Bohu, ale děláme to tak, jak jsme to vždy dělali, a tak jak jsme to vždy dělali, to budeme dělat i nadále.“ Mluví se často o probuzení, ale většinou se tak nazývá jen malé vzplanutí. Jel jsem kolem sboru, kde měli nápis „probuzení – setkání ve čtvrtek, pátek a sobotu“ Takže tři dny oživali a pak byli zbytek týdne mrtví? Křesťané by neměli potřebovat probuzení. Když pochopíte, co do vás Bůh vložil a co v Něm máte, budete stále oživeni a nebudete umírat. Protože tyto věci zůstávají a je až za hranicemi lidského chápání, co pro nás Bůh skrze Ježíše udělal. A to nemluvím jen o uzdravení nebo nějakém požehnání. Nejdůležitější je to, kým nás učinil, to je to klíčové.

Dr. Lake zdůrazňoval, že tajemství křesťanství není v tom, že se něčím staneme, ale v tom, že tím už jsme. Problém je, že většina křesťanů se stále snaží něčím stát, místo aby tím prostě byli. Snaží se chodit každou neděli do církve a čekají, že jednou se konečně vyvinou do takové podoby, kterou od nich Bůh chce. Bůh ale není Bohem evoluce, On je Bohem stvoření. My jsme nová stvoření. On tě už stvořil takového, jakého tě chtěl mít. V Něm jsi byl učiněn dokonalým. Když se narodí dítě, první, co uděláte, je, že zjistíte, jestli má vše, co má mít. Dítě je dítě, není dospělé, ale když má ruce, nohy atd., tak se vám uleví, že je kompletní. Děti nejsou dospělé, ale už se rodí kompletní. Nikdy nebudou mít třeba více prstů než ty, se kterými se narodily. Snažím se vám tím říct, že když jste se znovuzrodili, Bůh udělal svoji práci dobře, nepotřebuje vás ještě dokončovat. Stále potřebujete vyrůst, ale nic už vám nebude přidáno. Tak jako dítě se musíte naučit chodit v tom, kým jste, a tomu se říká dospívání.

Rosteme, učíme se, ale už nám nebude přidána „extra ruka“. Tak jako děti se učíme užívat to, s čím jsme se narodili. V Bibli nenajdete žádný verš, který by říkal, že vám bude ještě něco přidáno. Přiblížil se k tomu pouze apoštol Petr, když psal: „doplňte svou víru ctností...“ To se ale píše, že máte přidat vy, ne že vám to přidá Bůh. Začnete to přidávat tak, že vezmete Boží zaslíbení v Bibli a začnete jimi žít. Mým cílem je, abyste přestali čekat na to, až vám Bůh něco dá. A přesto lidé v církvi, kteří se znovuzrodili, slyší, že musí dělat to a tamto, a že potřebují to a tamto. Když se zeptají, jak to mají dostat, tak je jim řečeno, ať se posadí, čekají, modlí se a modlí, až to na ně má asi nějak spadnout nebo co. Neuvědomujete si, že to, na co čekáte, se už stalo. Problém je, že jste si to neuvědomili v momentě, když jste to dostali. S námi to není tak, jako v případě počítačových softwarů. Když si koupíte nějaký software/program na CD a na obrazovce se vám ukáže 10 bodů, ze kterých 9 je uzavřených, zaplatili jste jen za ten 1. Pak zavoláte na info linku a ptáte se na to a oni vám řeknou, že na to, abyste mohli otevřít a užívat i ten zbytek, musíte mít speciální klíč za další příplatek. Dobrou zprávou je, že Ježíš už za všechno zaplatil. Máte do sebe vložené věci, které jsou jakoby „zavřené“ jen z toho důvodu, že ještě nebyly vámi používány, a že nevíte, že tam vůbec jsou. Já často něco koupím, přijdu domů a žena mi řekne: „Víš, že už tohle máš?“ Odpovím: „Ne, nevím, kdybych to věděl, tak bych to nekoupil.“ Vidíte, já se ani nepodívám, jestli tu věc náhodou už nemám, nehledám ji. Když si myslíte, že něco nemáte, tak to ani nehledáte. A lidé řeknou: „Když něco nemáš, tak ti to musí být přidáno.“ Odpovím: „Ne, nemusí ti být nic přidáno, protože „v něm jste i vy dosáhli plnosti“ (Kol 2:10). To nemůžete nijak obejít, to je v Písmu. Nemusí vám být nic přidáno, ale potřebujete ty věci ve vás uvolnit, odloupnout ty slupky. Předtím však, než to v sobě můžete uvolnit, musíte vědět, že to máte. Jinak pořád budete hledat jiné způsoby, jak k tomu přijít. Nemůžete k tomu však přijít jinak než skrze Ježíše. Když apoštol Pavel řekl v Římanům 1:11: „*Toužím vás spatřit, abych se s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás posílil,*“ nemyslel tím dary Ducha z 1.Kor.12, ale myslel tím to, co dělám teď já s vámi tyto tři dny, tj. sdílím se s vámi o duchovní dar. Bůh vám skrze mě dává dar, že se dozvídáte a získáváte poznání o tom, kým v Kristu jste a co v Kristu máte. Znalost a porozumění je tím duchovním darem. To není jeden z darů Ducha.

Vidíte ten rozdíl? Když Pavel řekl, že přijde a bude se s nimi sdílet o duchovní dar nemyslel tím, že přijde vložít na ně ruce a „BUM! Máte to!“ On jim říkal, vím, že to máte v sobě. Ty věci do vás byly skrze kázání Slova a prorocství vložené, oživené a teď tím potřebujete vést duchovní boje. Mnohokrát lidé dostanou prorocství a pak sedí a čekají až se to stane. Potřebujete ale přijít k Bohu a říct: „Otče, Ty jsi řekl, že se to stane. Já jsem na to připravený, ať se z toho stane minulost, jsem připravený to udělat, pojďme to udělat.“ Začněte se modlit a povolávat ty věci do existence. Nesedíte a nečekejte, že se sami naplní. Ježíš uzdravoval nemocné, aby se naplnilo to, co o Něm říkali proroci. Kdyby seděl doma a čekal, nic by se nenaplnilo.

Nyní si otevřete Genesis 1.kapitolu.

Dávám vám ty věci z Písma, protože potřebujete nový vzorec myšlení. Potřebujete mít biblický vzorec myšlení ne ten augustinovský. Augustinovský vzorec myšlení byl samozřejmě zformován Augustinem a říká, že Bůh má ohledně nás skrytou vůli a ne vždy tuto Boží vůli známe. Bible nám říká (B21): „*Nežijte v nevědomosti, rozumějte Pánově vůli,*“ (Ekum.): „Proto nebudte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.“ Boží vůli lze znát, pokud ji neznáš, jsi nerozumný a žiješ v nevědomosti. Augustin říkal, že Bůh má skrytou vůli. Když se třeba někdo narodil zmrzačený, označoval to za skrytou Boží vůli.

Asi 90% špatných doktrín pochází od Augustina. Když se podíváte na to, co učil, nebudete věřit vlastním očím. Měla by vás zarazit právě ta skrytá Boží vůle ohledně věcí a postoj k utrpení. Dnes, když máme nějaké problémy nebo těžké životní situace, řekneme si: „Co dělám špatně?“ V první církvi lidé počítali „s“ nebo-li očekávali problémy, různá pronásledování, protože věděli, že se d'áblu nebude líbit to, co dělají pro Ježíše. Chápali, že se jedná o válku mezi dvěma královstvími. Věděli, že když jsou pod Božím královstvím, království d'ábla je bude nenávidět. Pochopte, že Ježíš když byl na zemi, měl proti sobě nepřítele (B21) Sk 10:38: „*Kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od d'ábla.*“ Dábel je nepřítel a odpůrce. On není Božím přítelem, on není pomocnou rukou Boží. On se nesnaží naplnit Boží vůli v tomto světě, ve tvém životě. Dábel není Božím nástrojem k tomu, aby tě učinil lepším člověkem, nebo aby tě něco naučil. Choroby a nemoci přišly od d'ábla. Jan 10:10: „*Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil.*“ (B21) Všechno, co ti krade, zabíjí a ničí život je od d'ábla. Bible nikde neříká, že Ježíš přišel, aby nám dal hojný život (myšleno bohatství – peníze, auta, domy, tzv. „požehnání“ atd.). Tohle je překroucením Písma. Ježíš řekl, že přišel, aby nám dal život a „*abychom ho měli v hojnosti*“. Amen? Je rozdíl mezi „hojným životem“ a „životem v hojnosti“. Vezměte si, že překupník drog může mít hojný život, ale nemá život v hojnosti. Žádný překupník drog nemůže vložít ruce na chorou osobu a mít v sobě dostatek života, aby přenesl život na tu nemocnou osobu. On zkrátka nemá život v hojnosti. Život v hojnosti se manifestuje tak, že já mám dostatek života v sobě ještě extra navíc, abych byl zdravý a aby mi zbývalo pro ostatní, aby nemoc nebyla v jejich těle. Tomu se říká život v hojnosti. Učení o prosperitě, tzn. o hojném životě, „funguje“ jen tady v Americe a v rozvinutých státech. Tomu se říká „americké evangelium“. Není to evangelium Ježíše Krista. Američané připojili „americký sen“ k evangeliu a udělali z toho nějaký hybrid.

Pojďme se podívat do Genesis 1:26: „*Tehdy Bůh řekl: 'Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby! Ať panují nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobyt看kem, nade vši zemí i nad veškerou havětí lezoucí po zemi. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu stvořil jej: jako muže a ženu stvořil je. A Bůh jim požehnal. Bůh jim řekl: 'Plodte a množte se, naplňte zem, podmaňte si ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem i nad každým živočichem lezoucím po zemi.'*“ (B21)

„Plodte a množte se“ – to je právo Genesis, že se vše plodí podle svého druhu a množí se. Bůh říká, že člověk má panovat (mít autoritu, prosazovat autoritu, střežit, dohlížet nade vši zemí). Všichni se podivují nebo pohoršují nad slovy, která řekl Ježíš: „ty, kteří dostali Boží slovo, nazval (Bůh) bohy“ (B21). Když slyšíme slovo **bůh**, vždy pomyslíme na **Boha**, místo myslet způsobem, jak to myslel Pán Ježíš. Adam vládnul pro Boha. On byl tím, kdo na všechno dohlíží. Když se podíváte do lexikonu na

starozákonní slovo „BŮH“, může znamenat „Boha“, ale také „magistrát“ (soudce, funkcionáře, starostu), někoho, kdo je postaven do funkce autority, kdo nad něčím dohlíží, kdo vynáší soudy. Už dříve jsme si četli v Jana 5. kapitole, že Bůh „*dal mu (Ježíšovi) také pravomoc konat soud, protože je Syn člověka.*“ (B21) Čímž bylo míněno, že byl člověkem, Synem člověka ne Synem Božím. Když Bůh stvořil člověka, pověřil ho panováním nad vši zemí. V době, kdy žil Adam, nebylo na zemi stvoření, které by ho převyšovalo. Jediným stvořením vyšším než Adam, byl sám Bůh.

V Žalmu 8:5-6 čteme: „*Co je člověk, ptám se, že na něj pamatuješ, co je lidský tvor, že o něj pečuješ? O málo nižším než Boha jsi jej stvořil...*“ (B21). Nebyli jsme stvořeni nižšími než andělé. Bible říká, že budeme soudit anděly. Bible říká, že budeme soudit zemi. Bible také říká, že Ježíš bude soudit zemi. Jak bude Ježíš soudit zemi? Bude ji soudit skrze magistrát, skrze tebe i mě. To bude Jeho soud ne tvůj, protože ty jsi Jeho zástupce / reprezentant. Až Ježíš přijde, míra autority, která ti bude dána k tomu, abys soudil zemi, se bude odvíjet od toho, jak plníš svoje povinnosti dohlížení nad zemí teď. Ježíš říká, že až se vrátí a uvidí, že jsme byli věrní v jednom městě, dá nám autoritu nad pěti městy. Není to tak? V momentě, kdy Ježíš přijde, všechno naše úsilí končí. „Hudba“, kterou hrajeme teď, zní, ale až přijde Ježíš, ta hudba dozní. Není potřeba vyhánět démony v nebi, v nebi nebudou nemocní, na které budeme vkládat ruce a uzdravovat je.

Čas, kdy to máš dělat, je teď. Řekneš mi: „Já čekám.“

1) Nemůžeš na nic čekat, lidé umírají.

2) Nevíš, kolik ti zbývá času. Nemluvím o tom, že umřeš. Mluvím o tom, že nevíš, kdy Ježíš přijde a veškerá „hudba“ utichne. Potřebuješ být zaneprázdněn teď. Jednou jsem projížděl kolem jednoho sboru, který měl u hlavní ulice ceduli: „Ježíš přichází, vypadej zaneprázdněně.“ Vypadá to legračně, ale řeknu vám, je to smutné. Pamatuji si na časy, kdy jsem měl malou restauraci a občas jsem se tam šel brzo ráno podívat, jestli je všechno v pořádku. Pamatuji si ten rozruch, kdy jsem otvíral hlavní dveře. Každý mi chtěl ukázat, jak pilně pracuje, přičemž předtím možná spal nebo dělal něco jiného. Přece nechceme být lidmi, kteří si pět minut před Ježíšovým příchodem v duchu řeknou: „Víš co? Jdu uzdravovat nemocné.“ Teď je ten čas. Teď je ten čas být zaneprázdněně.

Zeptáš se: „Koho mám uzdravit?“ Pokud vidíš někoho nemocného, tak to je tvoje odpověď. Běž za ním. Ježíš zaplatil za každého z nich a nikdo z nich by neměl ty choroby nosit. Musíš při tom věřit Božímu slovu, že ti dává autoritu k tomu, abys to dělal. Pokud by Adam s Evou nezhrěšili a pak měli děti, řekli by jim toto: „Podle toho, co řekl Bůh, vaše práce je toto: máte si podmanit zemi, naplnit ji a vládnout nad ní.“ Když z toho všeho vynecháme pád a d'ábla, děti Adama a Evy by naplnily zemi a vládly by nad ní a pořád by tady byly, protože by nikdo nezemřel. Lidé říkají, že dinosauři existovali milióny let před člověkem. To není pravda, protože smrt vešla do světa potom, co Adam s Evou zhřešili. Nic nezemřelo před pádem člověka. Lidé chodili vedle dinosaurů a dinosauři vedle lidí. Tak jak jsme si to popsali z dětmi Adama a Evy, tak je to s plánem Boha pro člověka. Nic se nezměnilo. Satan nezměnil Boží plán týkající se člověka. Když satan oklamal člověka a došlo k pádu, Bůh člověku neřekl: „Teď jsi nula, zapomeň na všechno, co jsem řekl před tím.“ Bůh vložil do srdce člověka touhu po vládnutí. Člověk dal jméno všemu stvoření na zemi kromě jména pro druhého člověka. Po pádu vidíme, jak chce člověk vládnout nad druhým člověkem, což ve většině případů vede k válkám na světě. V srdci člověka je vepsané vládnutí nad zemí. Lidé vidí horu a chtějí ji pokořit/vejít na ni. Proč? Odpověď je jednoduchá. Protože tam stojí. ☺ Není k tomu žádný důvod kromě toho, že člověk chce tu horu překonat/zvítězit nad ní, vládnout. Dokonce cesta na měsíc je ukázkou, jak chce člověk prosazovat svoji vládu všude, kamkoli chce jít. Porazili jsme vzdálenosti tím, že jsme začali vyrábět auta, porazili jsme vzduch, když jsme začali vyrábět letadla. Porazili jsme oceán nejen, že se po něm plavíme, ale plavíme se i v jeho hloubkách. To není u člověka jen tak. To nadvláda vepsaná do jeho ducha ho žene k tomu takto smýšlet a jednat.

Na tomto světě jsou jen dva druhy myslí, tj. mysl Kristova a mysl d'ábla. Neexistuje mysl lidská, která by byla oddělená od jedné z těchto dvou myslí. Každá mysl myslí buď jako Bůh nebo jako d'ábel. Nebo

někde mezi těmi dvěma. Rozumíte? Pamatujete si, jak měl jít Ježíš do Jeruzaléma a říkal, že tam bude vydán do rukou hříšníků, že bude trpět, že ho zabijí? Petr ho tehdy vzal stranou a začal ho kárat: "Bůh tě chraň, Pane, to se ti nesmí stát!" Pamatujete si, co mu na to Ježíš řekl? „Odstup ode mě, satane!“ Byl najednou Petr posedlý ďáblem? Ne. Ale co znamená slovo „satan“? Znamená to „odpůrce“ nebo „protivník“. Ježíš řekl: „Odstup ode mě protivníku, odpůrce – jsi proti mně a proti tomu, co chci dělat.“ Petr ho přece jen chtěl udržet na živu. Pokud čtete dál, pochopíte, proč ho Ježíš nazval protivníkem – „nemyslíš na Boží věci, ale na lidské“. Ježíš nazval Petra satanem, protože myslel jako člověk. Proč? Protože mysl přirozeného člověka je myslí satana. Jednoduché. Mysl křesťana by měla být myslí Boží, myslí Kristovou. Proto říkám, že na světě jsou jen dva druhy myslí. Je mysl Kristova a je mysl ďáblova. A tvoje mysl je někde na stupnici mezi těmi dvěma. Proto, čím víc je tvoje mysl proměněna Božím slovem, tím víc se tvoje mysl stává Boží myslí a pak jsi schopný myslet myšlenky Boží. Ale ty mi řekneš, že Hospodin řekl: „*Mé smýšlení není vaším smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami.*“ Iz.55:8 (B21) Už jsem to říkal a teď to jen zopakuji. Pokud Jeho cesty nejsou tvými cestami a Jeho smýšlení není tvým smýšlením, tak se musíš znovu narodit.

Někdo mi řekne: „Přece my nemůžeme myslet myšlenky Boží.“ Odpovím: „Tak nečti Jeho slovo, nečti Bibli – to jsou Jeho myšlenky.“ Pak si můžeš přečíst z knihy Jeremiáše 29:11: „*Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději*“ (B21). Zajímavé je, že většina lidí, kteří citují Starý Zákon, citují verše plné smrti. Necitují to, co jsem výše zacitoval já. Většinou je uslyšíte citovat: „*Já jsem stvořil svévolníka, abych ho zahubil,*“ nebo „*já jsem stvořil slepého*“. Lidé to slyší a pak mají zkruslený obraz Boha.

Když jsi rodič a máš dítě a to dítě vybijí okno ve škole, hádej, kdo za to okno zaplatí. Ne dítě, ty to zaplatíš. Protože jsi zodpovědný za to dítě, dokud není dostatečně dospělé a může jednat samo za sebe. To tam právě Bůh říká. On říká: „*Já беру zodpovědnost za to, že se slepý narodil slepý.*“ Proč? Protože jsem začal tenhle svět. Já jsem ho neučinil slepým. Začal jsem tenhle svět, ale satan se do něho dostal a učinil lidi slepými a za to já беру zodpovědnost. A víš co, já proto něco udělám. Bůh poslal svoje Slovo, Ježíše a On ty slepé uzdravil. Lidé říkají: „*Kdy už Bůh konečně něco ohledně toho udělá, to je všechno Jeho vina.*“ Řeknu ti: „*Pokud chceš zůstat slepý a umírat si dál a nepomáhat nikomu, tak si tohle říkej dál.*“

Lidé, kteří takto smýšlejí, nikdy nic nedělají. Nikdy nikomu nepomáhají. Ale pokud si uvědomíš, že Bůh už udělal všechno, aby věci napravil, tehdy také pochopíš, že teď je zodpovědnost na tvoji straně. Není to Boží vina, je to naše vina, protože „*cokoli odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.*“ Ty s tím teď musíš něco udělat.

Když Ježíš v evangeliích poslal své učedníky uzdravovat nemocné a vyhánět démony, nebyli znovuzrození, nebyli pokřtěni Duchem svatým. Oni jen šli v autoritě toho, co jim Ježíš řekl: „*Jděte a dělejte!*“ Zeptáš se mě: „*Jakým způsobem tedy byli ti nemocní uzdravováni, když při tom nebyl Duch svatý?*“ Neřekl jsem, že to nečinil Duch svatý. Je ale rozdíl, jestli je Duch svatý v tobě, na tobě, nebo jsou případy, kdy to s tebou nemá nic společného, protože On dělá celou práci sám. Jsou lidé, kteří kážou slovo, dělají různé věci a zázraky se dějí a nemá to nic společného s Duchem svatým v té osobě. Má to něco společného s lidmi, kteří slyší slovo a reagují na ně. Rozumíte co říkám? Vy jste ale v pozici nadvlády.

Půjdeme do Písma, abych vám to ještě víc prokázal. Nicméně je tady věc, kterou musíte pochopit. Jan 1:12: „*Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.*“ (B21) Protože jsi Boží syn, Boží dcera, máš autoritu.

Skutky 1:3: „*Jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím.*“ Učedníci začali fungovat pod Božím královstvím. Pokud jsi znovuzrozený, tak jsi v Božím království a funguješ pod ním. Lidé říkají, že pokud nejsi pokřtěn v

Duchu svatém, nemůžeš uzdravovat choré. To není pravda. Dr. Lake viděl více uzdravení před křtem v Duchu, než spousta lidí vidí u sebe po křtu. Dowie uzdravoval nemocné a nebyl pokřtěn v Duchu. Můžu vás vzít zpátky do dějin (2000 let dějin) a ukázat vám uzdravení a vysvobození lidmi, kteří, jak my to označujeme, nebyli pokřtěni v Duchu svatém. Zeptáte se: „Tak k čemu je křest v Duchu?“ Když jsme se znovu zrodili, On nám dal moc stát se Božími dětmi a s tím jsme dostali autoritu. Křest v Duchu svatém ti dává schopnost jednat jako Boží dítě (syn) v každém čase, kdekoli, za jakýchkoli podmínek. Co tím myslím je, že máš autoritu. Většina lidí funguje na základě víry. Zeptáš se mě: „Není to dobrá věc?“ Je to dobrá věc. To, co chci říct, je, že lidé fungují na základě víry místo na základě svého postavení v Bohu. Nepochopte mě špatně. Musíme chodit ve víře, „bez víry však není možné se Bohu zalíbit,“ takže víra tam musí být, nicméně většina lidí nechodí v autoritě, chodí jen ve víře. Víra říká: „Ok, já věřím, že Bůh to, či tamto udělá. Já věřím, že Bůh chce, aby lidé byli zdraví, takže věřím, že to Bůh učiní.“ Takoví lidé mají nějaké výsledky, ale nikdo, kdo chodí jen vírou nebude mít výsledky, kterých dosahoval Ježíš, a nebude vypadat jako Ježíš. Vždy budou vypadat jako děti nějakého žebráka, které chtějí po Bohu, aby něco udělal. Ale pokud začnete jednat na základě pozice, jako synové Boží, na základě autority, najednou začnete chodit, mluvit a vypadat jako Ježíš. Vaše výsledky se radikálně změní. Výsledky budou větší, budou konzistentní. To všechno potřebujete udělat.

Ukázal jsem vám Genesis 1. kapitolu, abyste pochopili plány architekta a získali porozumění původního plánu. Pokud neznáte původní záměr, nikdy nevíte, kam jdete a všechno, co vám lidé naservírují, přijmete, protože řeknete, že to zní rozumně. Původní Boží plán pro člověka byl, aby měl vládu nad zemí. Adam se poklonil před satanem a s ním všechno to, co bylo pod Adamem. Všimněte si, že satan nešel nejdřív k zvířatům, aby se mu poklonila. Proč? Protože oni nebyli nejvýše postaveným stvořením. Satan si řekl, že pokud se mu pokloní král země (Adam), pokloní se mu celé stvoření pod ním. Boží plán, nebo-li Boží záměr ohledně člověka, se nezměnil na základě jedné situace/incidentu. Vezměte si třeba Mojžíše, jak mu Bůh řekl: „Vezmi děti Izraele do zaslíbené země.“ Myslíte si, že Bůh nevěděl, že Mojžíš umře předtím, než do té zaslíbené země vejde? Myslíte si, že to Boha nějak překvapilo? Bůh zjevil Mojžíšovi svůj plán. Boží plán se netýkal jednoho člověka, on se týkal lidu. Jeho plán byl vzít děti Izraele do zaslíbené země. Takže, když Mojžíš umřel, Bůh řekl Jozuovi: „Vezmi lid do zaslíbené země.“ Jak vidíte záměr, nebo-li původní plán Boží, se nezměnil jen kvůli tomu, že jeden člověk umřel, nebo že se změnilo vůdcovství. To jen dokazuje, že plán Boží se týká lidí v celku ne jednoho jednotlivce.

Každý z nás říká, že se snaží najít své místo a roli v těle Kristově. Snaží se najít Boží záměr ohledně svého života. Je to velmi jednoduché. Najdi původní plán Boží. Začni realizovat ten plán. Až ho začneš realizovat, tehdy najdeš svůj účel. Tvůj účel je naplnit Boží záměr. Pořád slyšíte, jak lidé říkají: „Hm, co je mým obdarováním, co je moje povolání, snažím se najít svoje povolání.“

Mnoho lidí za mnou přišlo a ptalo se mě: „Bratře Curry, nepřichází ti náhodou slovo, kým mám být v těle Kristově? Mám být apoštolem nebo prorokem?“ Odpovídám jednoduše, tak jak to dělával Dr. Sumrall: „Dovol, abych tě nějaký čas sledoval a pak ti řeknu, co jsi. Pokud sedíš a nic neděláš – tak jsi „nicnedělač“. My si myslíme, že všechno je dané, a že se jen odehrává Boží scénář. Jen proto, že Bůh ví, jak věci dopadnou, ještě vůbec neznamená, že těm všem věcem Bůh nařídil, aby takto dopadly. Pokud by nebyla pravda, co teď říkám, všichni by šli do pekla a Bůh by v tom měl zalíbení. Ale co říká Písmo? Říká, že to není jeho plán/cíl, aby někdo zemřel nebo zahynul, ale Jeho cílem/plánem je, aby byl každý spasený a každý došel k poznání pravdy a víře v Ježíše Krista. Není to tak? Chci se zeptat na jednu věc: „Je každý spasený a věří v Pána Ježíše Krista?“ Odpověď zní: „Ne“ Takže vidíme, že Jeho vůle není vždy automaticky vykonána. Pokud by se Boží vůle automaticky vykonávala, proč by nám ještě říkal, že se máme modlit slovy: „*Přijď království Tvé, buď vůle Tvá, jako v nebi tak i na zemi*“? Proč bychom se měli za něco modlit, když se stejně všechno stane podle nějakého scénáře? Musíme najít Boží vůli, porozumět jí a pak se modlit a jednat, abychom tu vůli naplnili/vykonali. Daniel hledal Boží vůli, porozuměl proroctvím a pak se za to modlil a postil (musel něco udělat pro to, aby byla Boží vůle vykonána) a teprve potom přišlo vysvobození. Jinak by se to nevykonalo nebo by Bůh musel najít

někoho jiného. Jedna z těchto variant. Musíte konečně dostat z hlavy pryč to smýšlení podle Augustina. Augustin se mýlil. Osobně nedoporučuji moc knížek, ale pokud byste měli tu možnost kupte si knížku Gregory Boyda s názvem „Bůh ve válce“ (orig. God at war). Není to lehká četba, ale až to budete mít za sebou, dokonale si uvědomíte tu válku, ve které jsme. Už nikdy se nebudete učit vyrovnávat s nemocemi nebo tragédiemi ve svém životě, už nikdy neřeknete: „Bůh na nás nevloží nic, co nemůžeme unést.“ Bůh ne, ale ďábel ano. Pochopíte, že nemoc nebo jakákoliv tragédie není Bohem daná věc, a nebudete říkat, že Bůh nás skrze to učí to či tamto. Nebudete říkat, že se nic neděje bez příčiny, a že v tom má Bůh nějaký skrytý plán/cíl, že nám chce přinést něco lepšího a posilnit nás tím.

Za druhé světové války nacisté vyvraždili milióny lidí a dělali na nich biologické pokusy. Mohu vám zaručit, že to s Bohem nemělo nic společného, neměl v tom žádnou skrytou vůli, co se týče těch všech lidí. To nebyla Boží vůle, ale lidi to tehdy za ni označovali. Ježíš v Lukášovi 13:4 řekl: „*Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma?*“ Lidé si říkali, že se to stalo, protože lidé v Siloe byli hříšní, čili zaplatili za svoje hříchy. Ale Ježíš jim to vyvrátil: „*Říkám vám, že nikoli. Nebudete-li činit pokání, zahynete podobně všichni.*“ Ježíš říkal, že slunce svítí na spravedlivé a na nespravedlivé. Zlé věci se v tomto světě dějí, ale to ještě neznamená, že za tím stojí Bůh. Bůh se chová k spravedlivým stejně jako k nespravedlivým. Bůh nevaluje soudy na lidi tak, že např. tomu či tamtomu člověku dává rakovinu, aby ho něčemu naučil a napravil ho. Pokud Bůh dává rakovinu, aby někoho něco naučil, to mohu říct, že pokud mi nedá stejnou rakovinu do těla, jak tomu druhému člověku, znamená to, že jeho miluje víc než mě.

Lidé říkají: „Nevím, jestli se můžeš za mě modlit, protože Bůh ví, že jsem kdysi tancoval na diskotéce, a že když mi uzdraví moje nohy, vrátím se k tomu tancování.“ Odpovídám: „Takže Bůh tě udržuje v posvěcení tím, že tě zmrzačil? Proč tedy všichni, kdo tancují, nejsou zmrzačeni? Bůh tě miluje víc, než miluje je?“ Bible říká, že Bůh nedělá rozdíl mezi lidmi. Pokud tě Bůh zmrzačil, měl by také zmrzačit ostatní. Jinak bychom mu mohli vytknout předpojatost. Jak vidíte, většinu toho náboženského nesmyslu můžete jednoduše zničit, pokud o tom jen začnete logicky uvažovat. Farizeové nemohli rozlousknout věci, o kterých mluvil Ježíš, protože měli ve svých hlavách náboženský blok. Slova Ježíše pochopili rybáři a zemědělci, kteří uvažovali dle zdravého selského rozumu. Náboženské smýšlení tě zaslepí a zablokuje příjem věcí, které Bůh chce, abyste měli.

CD č. 15

Galatským 3:1 - „*Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe? Tak veliké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo! Ten, který vám udílí Ducha a působí mezi vámi mocné činy, činí tak proto, že plníte zákon, nebo proto, že jste slyšeli a uvěřili? Pohled'te na Abrahama: ‚uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘*“

Ted' to vezmu kousek po kousku. Často dělám tématická vyučování, ale rád to dělám co nejvíce s interpretací, aby mohli posluchači vidět celý kontext. Protože kontext znamená všechno. Všimněte si, co říká Pavel dál v 7.verši: „*Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry.*“ Bůh počítá za syny Abrahamovi lidi víry. To, že má někdo nějakou lidskou linii původu (rodokmen), nečiní z něho dítě Abrahama.

Ve světě máme dva rodokmeny. Na jedné straně je Izák, na druhé Izmael. Z Izáka vznikla židovská

rasa, z Izmaele vznikla rasa arabská. Abraham dostal od Boha zaslíbení dítěte a Bůh řekl, že to uskuteční. Nicméně Abraham nečekal na Boha a uskutečnil to sám. A protože to uskutečnil tělesným způsobem a ne z Ducha, narodil se Izmael. Důsledek toho je takový, že válka mezi Izraelem a arabským světem trvá dodnes. Pokaždé, když Bůh dává lidem zaslíbení, jsou lidé nějakým způsobem nedočkaví a výsledkem je nakonec Izmael. Izmael byl dítětem podle těla, Izák podle Ducha. V 8. verši se píše: „Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohané národy, dostal už Abraham zaslíbení.“ Tady je opět zdůrazněno, že je Bůh ospravedlní na základě víry a ne zákona. Přestože dal Bůh zákon, věděl, že zákon nedosáhne toho, čeho chtěl Bůh dosáhnout. Proto byl zákon dočasný, ale evangelium je věčné. Bůh ještě před evangeliem kázal Abrahamovi: „V tobě dojdou požehnání všechny národy. A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.“ Jinými slovy říká, že jestliže nedodržíte každou část zákona, tak pak přichází prokletí, protože jste zákon porušili. A dál se píše: „Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: 'Spravedlivý bude živ z víry.' Takže tady se píše, že i kdybyste dokázali plnit zákon, tak i tak nebudete před Bohem ospravedlněni. Zákon nemůže člověka ospravedlnit. Spravedliví budou žít z víry. Dále verš 12.: „Zákon však nevychází z víry...“ Vidíte zákon je založen na skutcích a říká: „Jsem před Bohem spravedlivý, protože jsem udělal vše správně.“ Ale v tom není žádná víra, to jsou pouze skutky. A když je to založeno na skutcích, tak si můžete říct: „Bůh mi požehná, protože jsem udělal to a tamto.“ A to je např. problémem při postění se a modlitbě způsobem, jak se o tom učí. Je to pak založeno na skutcích a ne na víře. Lidé se ptají: „Jak jsi získal takové pomazání?“ Odpověď: „Postil jsem se a modlil.“ Tak je to většinou v církvi dnes děláno, lidé se snaží manipulovat Bohem a snaží se ho přimět, aby udělal, co chtějí. Půst a modlitba nejsou určeny k tomu, aby se pohnulo Bohem, ale jsou proto, aby ses změnil a byly z tebe odloupnuty vrstvy, aby z tebe mohlo být uvolněno to, co do tebe Bůh vložil. Pokud se jen tímto snažíš od Boha něco získat, tak z toho nic nedostaneš. Možná jen hlad. ☺ Já vždy říkám: „Bůh nevymyslel půst proto, aby slyšel, jak tvůj žaludek kručí.“ Pokračujeme 12. veršem: „Zákon však nevychází z víry, nýbrž praví: 'Kdo bude tyto věci činit, získá tím život.' Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: 'Proklet je každý, kdo visí na dřevě.' To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohané národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru.“ Teď si ještě po částech přečteme 14.verš: „To proto, aby požehnání...“ Slovo požehnání je tady v jednotném čísle, požehnání v množném čísle je to, co Bůh Abrahamovi dal, a požehnání v jednotném čísle bylo to, co Bůh řekl Abrahamovi, a tím bylo=> aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany, a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.“

Každý se koncentruje na požehnání (množ. č.), ale tím opravdovým bohatstvím je požehnání (jednotné č.). Druhá část nám říká, co je tím Abrahamovým požehnáním (jednotné číslo): „abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru.“ Tím požehnáním nejsou hmotné věci, ale to, že můžeme přijmout Ducha. To byla ta hlavní věc, co Bůh Abrahamovi řekl. Jinými slovy řečeno: „Když budeš mít víru ve mně, když mě budeš následovat, budeš považován za spravedlivého a já do tebe vložím svého Ducha.“ Je zajímavé, jak se lidé snaží neustále získat požehnání v podobě peněz, jídla apod., přestože Ježíš řekl, že se nemáme trápit tím, co budeme jíst, co budeme pít, co si budeme oblékat. To vše jsou věci, po kterých se shání pohané. Tak proč v církvi ještě pořád slyšíme kázání o tom, jak získat materiální požehnání? Jsme snad pohané? Ale lidé nechápu, že když dostali Božího Ducha, mají vše, co je v Božím království a o vše je postaráno. To, co teď řeknu, to dokazuje. Bůh řekl Abrahamovi, že když bude chodit s Ním, požehnání (množné č.) půjde před ním. A přesto se křesťané snaží dostat požehnání (množ.č.) a honí se za nimi, ta požehnání je nejdou před nimi, ale lidé se naopak za nimi honí. Tolik křesťanů čte knížky o tom, jak dostat požehnání a zlomit prokletí, které jim v tom brání apod., ale jen málo z nich to požehnání skutečně zažije. Jestliže se někdo honí za požehnáním, tak to už samo o sobě ukazuje, že tady něco nehraje. Ježíš totiž říká, abychom nejprve hledali Boží království a vše ostatní nám bude přidáno. A co přesto lidé nejprve hledají? Věci. Když o požehnání (množ. č.) usilujete, tak od vás bude utíkat. Když však budete nejprve hledat Boží království, požehnání půjde před vámi. Proč? Protože na ty věci nemyslíte. Doufám, že rozumíte, co tím chci říct. Já tak žiju a nemám problém s tím

zaplatit za bydlení, jídlo, mám prostě vše, co potřebuji. Nemám v zásobě žádné peníze, ale když nějaké potřebuji, tak jsou vždy na místě v pravý čas. A lidé namítnou: „Tak proč ty peníze na tebe Bůh prostě nevylijí?“ Odpovídám: „Protože to nepotřebuji.“ Slyšel jsem vyprávění jedné ženy o tom, jak byla se svojí sestrou v koncentračním táboře a jedna z nich (už nevím která) řekla, že se strašně bojí a neví, jestli má dostatek síly a víry to tam přežít. A sestra jí řekla: „Pamatuješ, jak jsme s naším tátou jezdili vlakem? Jak držel naše lístky a nedal nám je teprve až na poslední chvíli, když už jsme nastupovali do vlaku? A tak je to s naším nebeským Otcem. Teď ještě nemáš sílu tím projít, ale až přijde ten správný čas, Otec ti ji dá.“ Většina lidí chce mít tu sílu a jistotu už teď, aby věděli, že až na to přijde, tak ji budou mít. Ale ty ji nepotřebuješ teď, ty ji budeš potřebovat až potom. A to je ten čas na víru. Kdyby sis byl jistý věcmi už teď, nebylo by tam místo pro víru. Víra je, když jdeš ke dveřím a říkáš si: „Až k nim dojdu, budu mít klíč.“ Nedostaneš klíč teď, ale až tam dojdeš.

Dr. Sumrall jednou podepsal smlouvu na 10 miliónů dolarů na televizní stanici a v bance neměl ani 500 dolarů. Všichni kolem něho měli strach. Zavolali mu jedni starší manželé a ptali se, kolik dolarů potřebuje. On řekl, že má vše, co potřebuje, protože věřil, že ty peníze tam budou. A oni mu řekli, že jim Bůh řekl, že mu mají dát tolik, kolik mu ještě chybí do zaplacení celé částky. On si pomyslel: „Jo, mluvím se starými lidmi a potřebuji skoro celých 10 miliónů dolarů.“ Do té doby přišlo na konto asi jen pár tisíc dolarů. A tak slušně odpověděl: „Děkuji za vaši ochotu,“ ale myslel si, že od nich to nepříjde. Oni mu ale den předtím, než mělo být vše zapláceno, opět zavolali a zeptali se ho kolik mu chybí a on řekl, proč to chtějí vědět. Odpověděli, že vědí, že skoro nic nemá, protože jim Bůh řekl, aby na něho vystavili šek na 9 995 000 dolarů. On řekl, že si toho moc váží, ale že je potřebuje už zítra a oni odpověděli: „Proto jsme to odeslali už včera.“ Takže šek přišel včas. Vidíte Bůh jim mohl říct, aby poslali ty peníze už tehdy, jak s ním mluvili poprvé a všichni si říkali, proč to tak nebylo, jen Dr. Sumrall v klidu odpovídal, že tehdy to ještě nepotřeboval. On takhle prostě jednal, peníze pro něho nic neznamenaly, co pro něho mělo cenu, byla např. v tomto případě získání té televizní stanice. Dr. Sumrall taky např. přenechával věci, na kterých mu záleželo druhým, pokud těm druhým na tom záleželo. On totiž věděl, že pokud jim to přenechá, bude pro něho mít Bůh něco lepšího. Nikdy jsem nepotkal člověka, který by měl větší Abrahamovu mentalitu než on. Tak jako Abraham dal Lotovi na výběr, jakou zemi chtěl obsadit, protože věděl, že kamkoli půjde, Bůh mu bude žehnat, tak Dr. Sumrall věděl, že nemusí s nikým soupeřit, ale že mu Bůh bude žehnat, kamkoli půjde. Pokud se vám podaří takto přemýšlet a jednat, vše se změní. Když si uvědomíte, že na cokoli sáhnete, bude požehnané, protože Bůh je s vámi. Náš problém je, že máme nějaký plán a přinášíme ho před Boha a prosíme, aby ho požehnal, místo abychom se Boha ptali, jaký je Jeho plán, a věděli, že to bude požehnané. Věřím, že mám Boží plán a vykonávám ho, ale věřím taky, že i kdybych to nevykonával, tak na cokoli sáhnu, bude požehnáno. Není to o tom být veden něco dělat, ale o tom, že bereme zodpovědnost za to, co má být uděláno. Lidé na to můžou namítnout: „No, ale Bůh se neřídí potřebami.“ To je pravda, ale je taky pravda, že poslal Ježíše kvůli potřebě lidstva. Slyšel jsem lidi říkat: „Potřeba není poslání (povolání).“ To je lež. Když vidíte potřebu, tak to je vaše poslání ji naplnit. Uvažování, že potřeba druhých pro tebe není posláním, jen lidem dává alibi na to, aby nemuseli druhým pomáhat. Dobře to ilustruje příběh o Samaritánovi, kde farizeové nepovažovali naplnění potřeby druhého za něco, co po nich Bůh požaduje. Je to mentalita: „Vidím tu potřebu, ale to není moje povolání. Moje povolání je třeba vyučovat o proroctví a ne pomáhat člověku, který leží podél cesty.“ To je lež. Za každou potřebu, kterou vidíš, jsi zodpovědný, abys v ní pomohl. Nemůžete říct bratru v potřebě: „Buď požehnaný,“ a nepomoci mu. Vytvořili jsme teologii, která nám dovoluje ignorovat naši zodpovědnost pomáhat lidem.

Vracíme se ke Gal 3:15-16: „*Řeknu to po lidsku, bratři. Lidskou smlouvu po schválení také nikdo neruší ani k ní nic nepřidává* (jakmile podepíšeš smlouvu nesmíš ji porušit, nesmíš přijít později a dodat k ní něco – prostě smlouva je smlouva). *Totéž platí pro zaslíbení dané Abrahamovi a jeho semení. Písmo tu neříká v množném čísle: "a semenům," ale v jednotném: "a tvému semení," čímž je míněn Kristus.*“

Pokud tomu porozumíte, garantuji vám, že změna k lepšímu přijde do vašich životů a do světa, ve

kterém žijete.

Takže když Bůh řekl, že bude žehnat Abrahamovi a také bude žehnat Kristu. To znamená, že každé semeno před Kristem nebylo tím semenem, kterému Bůh zaslíbil požehnání. Bůh se nedívá na tělo, ale na ducha.

Verš 17.: *„Chci tím říci toto: Zákon zavedený po 430 letech nemůže zrušit smlouvu předtím schválenou Bohem, a odvolat tak zaslíbení.“*

Pavel říká, že Bůh uzavřel smlouvu s Abrahamem. Tak doopravdy ale Bůh uzavřel smlouvu s Kristem skrze Abrahama. Bůh nechtěl, aby všichni lidé žijící před Kristem zahynuli, proto našel tento způsob skrze Abrahama.

430 roků potom Bůh ustanovil zákon. Lidé pak začali vidět zákon jako tu nejdůležitější věc. Farizeové za doby Ježíše a také i Pavla kladli enormní důraz na Mojžíšův zákon. Věděli, že Abraham byl jejich otcem, ale zákon byl pro ně tím nejdůležitějším. Pavel říká, že se dělá velká věc ze zákona a přitom Mojžíšův zákon nezměnil smlouvu Boha s Abrahamem, nebo-li smlouvu Boha s Kristem skrze Abrahama. Pavel v Římanům 10:4 říká: *„Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.“* Ale nepředbíhejme a pokračujme.

Galatským 3: 18–19: *„Kdyby totiž dědictví plynulo ze zákona, nebylo by založeno na slibu. Abrahamovi je však z milosti Bůh přičkl svým slibem. Jak je to potom se zákonem? **Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek.**“*

Kdo je tím potomkem? Ano, Ježíš. Zákon byl dobrý jen do doby, než přišel Ježíš. V momentě, když Ježíš přišel, zákon ustal. To znamená, že kdybyste se chtěli vrátit pod zákon a dokonale ho dodržovali, bylo by vám to k ničemu. Věci už nefungují stejně jako za doby Mojžíše. 19. verš dále pokračuje (do v. 23): *„...byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku. Prostředníka není potřebí tam, kde jedná jen jeden, a Bůh je jeden. Je tedy zákon proti Božím slibům? Naprosto ne! Kdyby tu byl zákon, který by mohl dát život, pak by vskutku spravedlnost byla ze zákona. Ale podle Písma je všechno v zajetí hříchu, aby se zaslíbení, dané víře v Ježíše Krista, splnilo těm, kdo věří. Dokud nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střežil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena.“* Zákon nemá nic společného s vírou, zákon funguje čistě na základě skutků. Zákon není věcí srdce, ale věcí poslušnosti.

24. verš: *„Zákon nás jako pěstoun vychovával ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou.“* Zákon poukazuje na to, že potřebujeme Spasitele. Poukazuje na to, že ho nemůžeme plnit, aniž bychom ho nepřestupovali. Nakonec zjišťujeme, že zákon sám o sobě nedává život – jeho účelem je vést nás ke Kristu.

25. verš: *„Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce.“* Nedovol lidem, aby tě umístili zpátky pod zákon.

26. verš: *„Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.“* Všichni lidé nejsou dětmi Božími, jak se to někde říká. Jen ti, kteří mají víru v Ježíše Krista, jsou syny Božími.

Verše 27 a 28: *„Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“*

A teď to přichází...

„Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.“ Pokud jsi v Kristu, jsi potomstvo - jednotné číslo - Abrahamovo a dědic toho, co Bůh zaslíbil. Nežiješ už ty, ale žije v tobě Kristus.

Kolik z vás tady je v Kristu, tzn. patří jemu? Všichni, co tady sedíte? Ok. Tak tady už nemáme 50 osob, ale jen jednu osobu a tou je Kristus, protože váš život je skryt v Kristu. Na základě toho vám teď řeknu, proč máte tolik neúspěchů.

Snažíte se odlišit/oddělit od Krista, pokaždé co povídáte o vašem pomazání, vašem daru, o vaší víře. Říkáte: „moje víra zklamala“ nebo „neměl jsem dostatek víry“. To přece není důležité, když se v Písmu píše: „*Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího*“ (Gal. 2:20). Není to už moje víra, ale víra Syna Božího. Může zklamat víra Syna Božího? Ne. Pokaždé, co se takto oddělujete od Krista a snažíte se odlišit, říkáte tím toto: „Jsem oddělen od Krista, jsem pomazaný, mám svoje vlastní pomazání“ nebo „pomazání toho a toho služebníka, který na mě vkládal ruce. Mám takový a makový dar“ atd. Snažíte se, aby vaše jméno bylo známé. Zapomínáte na to, že vaše jméno nefunguje. To, co děláme, děláme ve jménu Ježíše. Přestaňte se oddělovat od Krista a říkat: „Používám/půjčuji si Jeho jméno.“

Efezským 3:14-15 „*Proto klekám na kolena před Otcem, jehož jméno nese veškerá rodina na nebi i na zemi.*“

Rozumíte? Jméno Ježíš není jen nějakým jménem, které si půjčujete/používáte, není to žádné „zaklínadlo“. To je vaše jméno, protože jste v této rodině, o které mluví Pavel v listu do Efezu. Manželky, vy máte stejné jméno jako manžel a proto víte, že vás nemůže nic nezastavit před tím, abyste třeba vypisovaly šeky na to vaše společné jméno, že? ☺

Podle zákona to můžete dělat a nemusíte se ptát manžela na povolení. V okamžiku, kdy jste dostaly manželovo příjmení, dle zákona se ho už nemusíte ptát na žádné povolení ho používat. Proč? Protože to je i vaše jméno.

Lidé se modlí, používají jméno Ježíš a doufají, že On je potvrdí/podepře. Ale stejně jako manželky mohou používat jméno, které mají po manželovi, tak křesťané mají přístup ke jménu Ježíš. Je to teď i jejich jméno.

Pavel o tom říká, že už nejsou dva, ale jedno. Přemýšlel, jaký na to uvést příklad a napadlo ho, že řekne o manželovi a manželce. Ti dva se stávají jedno tělo a jsou to přece dva lidé. Nás je v Kristu více a přece jsme jedno tělo. A proč? Protože jsme v tom jménu? Stáváme se jedno. Jsme jedno v našich myslích, našich skutečích, naší činnosti, našich ambicích. Stáváme se jedno v záměrech. Bůh se nedívá na fyzické věci, ale na ty duchovní. I když Bible říká, že manželé jsou jedno tělo, jsou to pořád fyzicky dva lidé, ale v duchu za jedno. Jsou za jedno v myšlení, činnosti, záměrech. A když spolu žijí dostatečně dlouho, dokážou dokončovat věty, které říká ten druhý. Jak je to možné? Zkrátka vědí, na co ten druhý myslí. Moje žena se mě velmi zřídka ptá, na co myslím, ona to prostě ví. Takto by to právě mělo vypadat. My máme mysl Kristovu! Neměli bychom mít pochybnosti, o čem Kristus přemýšlí, co chce dělat.

Vraťme se teď do listu Galatským 3:29: „*A když jste Kristovi, jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení.*“

O čem tady Pavel mluví? Mluví tady o dědicích, že když patříš Kristu, jsi dědic podle zaslíbení. Takže kdo je dědic? My jsme dědicové. Jsi dědicem? Jsi si jistý? Můžu ti to vymluvit? Určitě víte, že pokud se takhle vyptávám, mám k tomu důvod. Snažím se, abyste vnitřně pochopili tu biblickou pravdu, protože vám v tom chce hlava zabránit. Pokud to takto neudělám, vy tomu neuvěříte. Lidé ve svých hlavách mají takové „jistíče“ víry, které fungují podobně jako jistíče elektřiny v domácnostech. Když jistič vycítí větší přísun elektřiny, automaticky ho uřízne. Mnozí z nás v sobě také mají tako vý „jistíčovíry“. Lidé hodně citují: „*Všechno je možné pro toho, kdo věří.*“. Pokud je to vyznání absolutně

pravdivé a funguje v tobě, proč se nic neděje? Odpověď na to je jednoduchá. Máš v sobě jistič víry. Můžeš věřit odsud posud a pak se ten jistič spustí (myšleno – neproměněná mysl vypíná věci Ducha, nemůže je snést). Většinou věříte tomu, čemu se kolem vás nejvíce věří. Proto potřebujeme vidět Boží lid chodící v moci. Patero služebností nebylo ustanoveno k tomu, aby jen něco vykládalo, ale k tomu, aby dělalo učedníky skrze přímý příklad, jak v té moci chodit. A to znamená mít blízké interakce s lidmi, vzájemně se ovlivňovat, zodpovídat otázky, pracovat s lidmi – to je to pravé učednictví. Pokud nevidíš, že by se toto kolem tebe dělo, tehdy „nedostáváš“ větší „jistič“, abys mohl věřit více věcem. Kdybych vám nedal větší „jistič“, tak vaše neproměněná mysl vše, co slyšela, vypne.

Takže jsme mluvili o dědicích. Připomínám, že rozdělení kapitol není původní, a tak Pavel v Gal. 4:1 navazuje na konec 3. kapitoly: „*Chci říci: Pokud je dědic nezletilý, ničím se neliší od otroka, ač je pánem všeho.*“ Vidíte, když se vás zeptám, kdo je pánem všeho, dostanu odpověď, že Ježíš. Ale počkejte, to bychom zase skočili zpět do našich náboženských myslí. V tomto verši se mluví o nás jako o dědicích a o tom, že když máte neproměněnou tělesnou mysl, jste krmeni mlékem a jste jen posluchači a ne činitelé Slova a tak se ničím nelišíte od otroka. Jste jako starozákonní služebníci, kteří neustále čekali na vedení od Boha, co mají a mohou udělat. A co často slyšíme v církvi: „Bože, řekni mi, co a kdy mám udělat a já to udělám, pohni mnou a veď mě a já to udělám.“ Takže koho je církev plná? Děti, miminek v Kristu, posluchačů ale ne činitelů. My jsme dědicové, ale dokud je dědic dítětem a je tedy tělesný, neliší se ničím od otroka, přestože to dítě (vy) je pánem všeho. Teď namítnete: „Já myslel, že Ježíš je pánem všeho.“ Vidíš, zase se od Něho odděluješ. Přestaň se od Něho oddělovat. Když se mluví o něm, mluví se o tobě. Proč? Podívejte se do Efezkých 4:11-13: „*A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.*“ Všimněte si, že tady není napsáno, až dojdeme poznání toho, že Ježíš je Synem Božím. On to říká církvi a do církve se nikdo nedostane, aniž by už věděl a věřil, že Ježíš je Synem Božím. To slovo poznání tady užitě (v řečtině Epignosis), znamená plné porozumění a poznání nabyté zkušeností. Takže ta část verše znamená: až bychom všichni dosáhli jednoty víry a dokud nebudeme všichni mít plné poznání jako má Syn Boží. Nepíše se tady, že budete vědět, kým je, ale že budete vědět to, co ví On. To jsme si četli už dříve, že máme mysl Kristovu a máme tedy vědět, co ví On. Úkolem patera služebností je vyvinout nás tak, až dorosteme zralého lidství, měřeno mírou Kristovi plnosti. A proč tak máme dorůst? Odpověď je ve 14. verši, abychom už nebyli nedospělá miminka, která jsou zmítána za strany na stranu: „Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdekákeho učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.“ Patero služebností tě má vyučit a připravit na to, že až přijdou vlci, nebudou schopni tě svést např. zpět pod zákon, nedáš se svést, že musíš dělat to a tamto, abys byl pozeňnaný, protože budeš vědět, že už jsi pozeňnaný, jak se píše v Ef. 1:3: „*...který nás v Kristu obdařil vším duchovním pozeňnáním nebeských darů.*“ Tady se nemluví o pozeňnání jako o věcech, doslovně toto slovo „pozeňnání“ znamená: „Bůh řekl každou dobrou věc o tobě, jakou může říct.“ To slovo „pozeňnání“ znamená mluvit o člověku vše dobré.

Ježíš řekl, že farizeové seděli na místě Mojžíše (takže měli autoritu mluvit) a Ježíš řekl lidem, aby dělali, co jim farizeové řeknou, ale ať nedělají to, co farizeové sami dělají, protože oni nedělají to, co požadují po druhých. Nazval je pokrytci, lidmi, kteří říkají, co máte dělat a sami to nedělají. Byl Ježíš pokrytcem? Samozřejmě, že ne. To, co učil učedníky a co chce po nás, dělal i On sám. Ježíš taky řekl, cokoli chcete, aby vám lidé dělali, dělejte jim taky a podle toho i žil. Kdykoli viděl nemocného člověka, tak ho uzdravil, On uzdravoval všechny. Tak Ježíš fungoval. On se neptal každé ráno Otce, jakou cestou se má vydat, kde jsou pro něho připraveny Boží věci. Tak se neptal. Ve Skutcích 10:38 je napsáno: „*Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci d'áblově, neboť Bůh byl s ním.*“ To slovo „procházel“ doslova znamená, že chodil bez daného cíle. On se ráno nebudil a neřikal: „Otče, kam chceš, abych šel? Tam? Dobře, tak tam půjdu.“ On vstal a procházel se a kohokoli potkal, kdo potřeboval pomoc, tomu pomohl. Nebylo důležité kam šel. My se pořád ptáme, jakou cestou jít, a přitom ta odpověď je jednoduchá:

„Dělej druhým to, co chceš, aby oni dělali tobě.“ Není to tak, že jsme vedeni, kam jít, ale jsme vedeni, kamkoli jdeme. Když máte možnost modlit se za někoho, kdo je nemocný, tak to uděláte, protože to samé byste chtěli od druhých vy, kdybyste byli nemocní. To je způsob, jakým Ježíš fungoval. On byl veden Boží přirozeností a charakterem a kamkoli šel, demonstroval to, co by udělal Jeho Otec, kdyby tam byl. Teď řeknete, že Ježíš přeci říkal, že dělá to, co vidí dělat svého Otce. A to právě znamená, že věděl, co by udělal Otec, kdyby viděl nemocného – uzdravil by ho. To řecké slovo BLEPO překládané jako vidět, doslovně znamená pochopit, rozumět, neznamená to vidět. Na tom slovu vidět je postavena ta celá špatná doktrína, že musíš mít vizi od Boha, co chce udělat, než něco uděláš. Kdokoli přišel do kontaktu s Ježíšem, byl uzdraven. To byla jasná věc.

Snažím se vás dostat z toho pochmurného postoje, kdy jste neschopni kvůli špatné doktríně udělat ten krok a začít uzdravovat. Chcete dělat věci pro Boha a přitom to je Bůh ve vás, který vám dává tu touhu. A vy si myslíte, že to je vaše touha a čekáte na Boha, jestli to můžete udělat, jestli to potvrdí. Nesnažte se z toho dělat vědu a předuchovňovat to, je to jednoduché. Některým lidem se nelíbí, jak o tom učím, protože to pozbavuji toho zvláštního půvabu a kouzla. Neučím o tom, jak jsou někteří super pomazaní a jak se stát dalším Benny Hinnem. Protože když se budete koncentrovat na to, jak byste mohli zaplnit stadióny, tak přehlídíte ty lidi na ulici, kteří umírají. A přitom cesta k tomu, abyste plnili stadióny, je složena z lidí, za které se modlíte. Za čím více lidí se modlíte, tím víc Bůh rozšíří váš vliv. Když jste vy věrní, On je věrný. Víte, jak nejlépe zjistit velikost člověka? Zjistěte si, kde bydlí. Navštivte třeba benzinku blízko jeho domu, ukažte tam jeho fotku a zeptejte se, jestli znají tohoto člověka. Když řeknou, že ano, tak se zeptejte, jak se k nim ten člověk chová, když tam přijede tankovat. Když ten prodavač odpoví, že se ten člověk chová, jakoby tam ani ten prodavač nebyl, tak poděkujte a máte odpověď. Nebo s ním jděte na oběd a pozorujte, jak se chová k obsluhujícímu. Velikost člověka se totiž nedá určit tím, jak se chová ke svým kamarádům nebo k těm, ze kterých může mít nějaký užitek, ale podle toho, jak se chová k lidem, kteří mu nemůžou nijak pomoci nebo mu nejsou potřební. Když se někdo chová k tomu, kdo ho obsluhuje jako ke špíně, tak si myslí, že je něco víc než ten, kdo ho obsluhuje. A to ho dělá tím nejmenším v království Božím. Chcete být velcí v království Božím? Chovejte se k těm, co vás obsluhují jako by byli někdo, protože oni jsou někdo.

Jednou mi zavolaal vnuk Johna G. Lakea, měl nějaké vážné zdravotní potíže. Nikdy předtím jsem se s ním nesetkal, znám jiné členy jejich rodiny, ale ne jeho. Bylo mu přes 80 a chtěl, abych se za něho modlil, za jeho nemocné ledviny, které měl mít transplantované. Řekl mi, že když bude uzdraven, pošle mi 20 000 dolarů. Odpověděl jsem mu, že se za něho budu modlit, Bůh ho uzdraví, ale ať mi za to v žádné případě neposílá peníze. To, co děláme, neděláme za peníze. Ale bylo těžké mu to vysvětlit. Modlili jsme se za něho, byl uzdraven a zase nám chtěl poslat ty peníze a věřte mi, že bychom věděli, co s nimi udělat, ale byla by za to moc vysoká cena. Nemusíte mi platit za to, co od Boha mám, máte to taky. Za to se neplatí, to je dar.

Vraťme se teď k Efezkým 4:15: „*Bud' me pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava.*“ To znamená, že cílem patera služebností je, aby nás vyučily a pozvedly do místa, kdy budeme znát, co zná Ježíš a až do Něho dorosteme. Nepíše se tady, až dorosteme v Něm ale do Něho. Není to o tom, že do nekonečna duchovně porosteme, ale že máme cíl, do kterého máme dorůst. Když těch pět služebností bude dělat svoji práci dobře, tak budou křesťané vypadat, mluvit a jednat jako Ježíš a dělat takové věci jako On, protože se tam píše, že ve všem dorůstáme v Krista. Pokud jsem v jedné z pěti služebností a vedu vás, tak musíte po mém vedení a vyučování vypadat více jako Ježíš než tehdy, kdy jsem s vámi začal. Pokud vás člověk, který vás vede, nezanechává vypadající více jako Ježíš, tak nemá právo být v pateru služebností. Můžete vědět, co vím já, a dozvědět se to za tři dny, já jsem se k tomu propracoval za 30 let. Když máte Ducha svatého, prakticky byste nepotřebovali být vyučeni od patera služebností, ale potřebovali byste více času k těm věcem dojít a dorůst. Proto je tady patero služebností, aby váš růst urychlilo.

CD č. 16

Pamatujte si, že to, co uzdravuje nemocné, a co vám tady říkám, není nějaká nová doktrína. Je to o tom, kým jste a o tom, co udělal Bůh skrze Ježíš Krista pro vás, ve vás a skrze vás.

Skončili jsme v Efezským 4:15: „*Místo toho máme mluvit pravdu v lásce a v každém ohledu růst v Krista, který je hlavou. Z něj celé tělo, spojené a svázané pomocí všech tkání, roste a buduje se v lásce, když každá jednotlivá část plní úkol, který jí náleží.*“ Vidíte, že je důležité, aby ta vaše část fungovala správně a přispívala k tělu Kristovu plně.

V Ef. 3:20 se píše: „*Ten, který v nás působí svou mocí, je schopen učinit nesrovnatelně mnohem více než cokoli, oč prosíme nebo si představujeme.*“ Nestačí jen být znovuzrozený, chodit do církve, platit desátky a tím myslet, že přispíváte tou svojí částí. Přispíváte pouze tehdy, když chodíte v plnosti a Boží moc ve vás se projevuje a jste tím a děláte to, co pro vás zamýšlel Bůh. 17.verš: „*Naléhavě vás proto v Pánu vyzývám, abyste už nežili jako pohané podle svých marných myšlenek.*“ Tento verš momentálně nejvíce ukazuje na církve ve Spojených Státech. Kdyby církve v USA dělala alespoň 10% z toho, o čem káže, Amerika by byla zcela jiným národem. To se pořád mluví o tom, jak máme stahovat duchovní mocnosti, ale města se tím vůbec nemění. Bible říká, že ten, kdo se chlubí darem, který ve skutečnosti nemá, je jako mraky a vítr bez deště. Když dnešní církve mluví stále o něčem, co ale nepotvrzuje svými činy, že má, je bez života. Můžeme dělat hodně hlučná shromáždění a chvály, ale nevidíme, že by to něco produkovalo. Takže se musíme vrátit k realitě a vytvářet to, o čem mluvíme, že máme. Nestačí říct, že teď udělám nějaký imaginární prorocký akt. Imaginární prorocké akty a slova by měla mít praktický dopad a uplatnění, měla by něco změnit.

Verše 18. – 24.: „*Nevědomost pramenící z jejich zatvrzelého srdce jim zatemnila mysl, takže jsou odcizeni od Božího života. Otupěli a oddali se nestydatosti, páchají všemožnou nečistotou, ale nemohou se nasytit. Tomu jste se však od Krista nenaučili! Poněvadž jste ho uslyšeli a poznali pravdu, která je v Ježíši, odhodte už svůj dřívější způsob života i to staré já, které je zkažené a plné klamných tužeb. Obnovujte ducha své mysli a oblékněte se do nového člověka stvořeného k Božímu obrazu, plného spravedlnosti, svatosti a pravdy.*“ Máte tedy odložit toho starého člověka a obléct si nového, který bude mluvit a jednat jako Bůh. Další verše: „*Odhod' me tedy lež a každý „řikajme jeden druhému pravdu“ – jsme přece údy téhož těla! „Hněvate-li se, nehřešte, zkroťte svůj hněv, než slunce zapadne. Nedávejte místo ďáblu. Zloděj ať přestane krást a začne pracovat. Ať se slušně živí vlastníma rukama, aby se měl oč podělit s tím, kdo má nouzi.*“ Tady chci upozornit, že pracovat nemáme proto, abychom peníze hromadili, ale abychom mohli dát těm, kdo to potřebují. A dále: „*Z vašich úst aťn evychází nic zlého, vaše slova ať jsou dobrá, posilující tam, kde je potřeba, a užitečná těm, kdo je slyší. Nezarmucujte svatého Božího Ducha, jehož pečeti jste byli označeni ke dni vykoupení. Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať vás opustí spolu s veškerou záští. Bud'te k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám. Jakožto milované děti se řiďteBožím příkladem a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás...*“ atd. Čtete si to pomalu, důkladně, vyhledávejte si, co ta slova přesně znamenají.

Teď se vraťme do Gal. 4:1: „*Snažím se říci, že dokud je dědic (připomínám, že my jsme dědicové) nedospělý, ničím se neliší od otroka. Je sice pánem všeho, ale až do času určeného otcem zůstává pod poručníky.*“ Tím stanoveným časem není míněno nějaké určité datum, je to prostě jen do té doby, než se otec rozhodne a řekne, dobrá už je čas.

Víte, jak vyučovali a cvičili šlechtice? Když se následník trůnu připravoval na svoji funkci budoucího krále, najímali poručníky. Tito poručníci byli přirozeně níže v hierarchii a proto nemohli principi říct

třeba: „Nedělejte to!“ Když udělal princ něco, co se nesluší, museli říct něco jako: „Počkejte, tohle my neděláme, protože králové se takhle nechovají.“ Když kážu, často mluvím nevybíravě až tvrdě. Věřte, že v tom mám záměr, normálně se vyjadřuji citlivě a myslím, že je lehké se mnou vyjít a rozhodně mi nejde o to někoho ranit. Kážu ale tak, jak kážu, protože hodně lidí je nábožensky spících a já musím být schopen je probudit. Pokud pro takové lidi nebude v mém kázání něco „šokujícího“, tak to ani nebudou schopni uslyšet, protože si budou myslet, že je to prostě jen další kázání. Na kázání mi ale nezáleží, já prostě jen předávám něco, co funguje. Ze začátku jsem se tím jen sdílel, ale teď to pociťuji jako něco urgentního, co chci ostatní naučit, kvůli těm všem lidem, kteří potřebují uzdravení. Snažím se prorazit tu náboženskou skořápku, nikdy se nesnažím kázat tak, aby se lidé cítili obviněni.

Moje kázání mohou být pro některé lidi drsná a přímá, ale je to také tím, že většina lidí je zvyklá na kázání, kde se kazatel snaží věci trochu zaobalit a nechat na posluchači, aby si věci domyslel, aby to nevypadalo tak tvrdě.

Pokračujeme 3.veršem: „*Dokud jsme byli nedospělí* (to znamená tělesní, miminka v Kristu, když jsme potřebovali mléko místo masa), *byli jsme i my takto zotročeni principy tohoto světa.*“ Dokud budete nedospělý, posluchači, ale ne činitelé slova, budete zotročeni principy tohoto světa. To znamená, že čímkoli bude procházet svět, budete procházet i vy. Svět vás bude kontrolovat, tak jako kontroluje neobrácené lidi.

Tak by to být nemělo. Když třeba prasečí chřipka napadne svět, tak napadne i vás. Ale mělo by to být tak, že vás se to nedotkne a ještě máte jít a zbavit je toho trápení. Už nejste zotročeni těmito věcmi, ale ty věci jsou pod vaší kontrolou.

Pokračujeme 4.veršem: „*Když se však čas naplnil, Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, abychom přijali právo synovství. A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba, Otče!“ A tak už díky Bohu nejsi otrok, ale syn, a když syn, pak také dědic.*“ Jste syny ne otroky (pozn. v anglickém textu, ze kterého vychází je místo otrok napsáno sluha). A je rozdíl být synem, který slouží, a sluhou. Sluha neví, co dělá jeho pán, syn to ví. Sluhovi se říká co a kdy a jak má dělat. V prvním verši se píše, že nedospělý se ničím neliší od otroka, přestože je pánem všeho. A až vyrostete, přestane secho vat nedospěle a bude se chovat jako pán všeho. Sluha (otrok) se musí ptát, pán všeho ví, co dělat a dělá to.

8.verš: „*Dokud jste ještě neznali Boha, otročili jste těm, kdo přirozeně nejsou žádní bohové.*“ Jinými slovy tady říká, že když jsme neznali Boha, tak jsme si mysleli, že sloužíme Bohu, ale sloužili jsme démonům. Démoni se nezajímají o vaše úmysly. To Bůh se dívá na srdce, ale démoni se snaží lidi tlačit do akce – abych to vysvětlil, co tou akcí myslím. Když třeba někdo přijde a řekne: Curry, tohle musíme hnedudělat, hned rozhodnout, co budeme dělat, řekni to nebo to, musí to být rychle a podobné věci, tak automaticky říkám ne. Protože, když děláte taková rychlá rozhodnutí, většinou uděláte chybu. Ďábel vás vždy bude tlačit. Neříkám, že Bůh po vás taky nemůže čas od času chtít rychlou reakci, řešení apod.

Chodím se modlit za lidi do obchodního domu Walmart, moc mě nezajímá K-mart. Někdo se mě kdysi zeptal, proč nejdu i do K-martu. Začal jsem nad tím přemýšlet a říkal jsem si: „Co když v K-martu jsou lidé, které pro mě Bůh připravil, abych se za ně modlil?“ Chvilí jsem se tím trápil, ale pak mi došlo, že Bůh mě zná a ví, že budu ve Wallmartu a tak pro mě připravuje věci tam. A když mě bude chtít v K-martu, tak mě tam dostane třeba tak, že vejdu na toaletu ve Wallmartu a vyjdu ze dveří a ocitnu se v K-martu. Slyšel jsem o muži, kterému Bůh řekl, aby se přestěhoval do jiné země. Neměl na to peníze ani nevěděl, kde by tam bydlel. Bůh mu ale řekl, ať si prostě sbalí věci a jede na letiště. Když tam přijel, ptal se Boha, co má udělat teď a Bůh mu řekl, ať jde na toaletu, a když z ní pak vyšel, tak se ocitl v jiné zemi. Stejná věc se stala třeba Eliášovi nebo Filipovi. Je čas na tyto věci, očekávejte je.

Pojďme do 1. Jana 4:15: „Kdokoli vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom přebývá Bůh a on v Bohu. A my jsme poznali lásku, kterou k nám Bůh má, a uvěřili jsme jí. Bůh je láska. Kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm. Takto láska mezi námi došla naplnění, takže smíme mít smělou důvěru v soudný den – vždyť jsme na tomto světě takoví, jako je on.“ Uvědomujete si, co se tady říká? Říká se tady, že čímkoli je Ježíš, tím jsme my teď v tomto světě. Neříká se tady, že takovým, jaký je, budeme, ale takovými už jsme. My jsme byli naroubováni do Ježíše, už to nejsme my, kdo žijeme, ale Ježíš v nás. Tak přestaňte myslet v kategoriích: moje pomazání, můj dar, moje povolání. Zapomeňte na sebe a přestaňte říkat: „Nevím, jestli na to mám víru.“ Není to o vaší víře, ale o potřebě druhých. Je to o tom, jak spojit potřebu lidí s Božím zaopatřením. Učení o tom, že se budeme modlit, abychom měli otevřené nebe, jsou nesmyslná. Problémem s takovým učením totiž je, že pro hříšníka, který sedí vedle tebe, bude to nebe i tak zavřené a pro křesťana je nebe vždy otevřené. Bible nikde nemluví o tom, že je pro tebe brána nebe uzavřena, a že ji máme bombardovat modlitbami, aby se otevřela. Naopak se píše, že brány pekla nás nepřemůžou. Tak by se asi měly nasměrovat zbraně směrem k branám pekla a ne nebe. ☺

1.Jan 2:20: „Vy ale máte pomazání od Svatého a všemu rozumíte.“ Někdo říká: „Ale já všemu nerozumím.“ Odpovím: „Ale jo, jen nevíš, že to víš.“ Tak teď opět musím říct o něčem, co dělá církev obráceně. Víte, jak Ježíš říkával: „Slyšeli jste, že ... , ale já vám říkám...“ Taky jste mohli slyšet různé věci, ale já vám říkám: „Je psáno....“ Vidíte, nepotřebujete znát různé doktríny, stačí otevřít Bibli a přečíst, co se tam píše.

Hodně křesťanů říká, že má hodně vědomostí v hlavě, které musí přejít do srdce. To je lež. Tvoje srdce bylo obnoveno. Bůh tě obnovil, obnovil tvoje srdce a Bible píše úplný opak toho, co se v církvi učí. Bible říká, že tvoje srdce bylo obnoveno, ale tvoje mysl musí být obnovena. Takže máte vědomostí v srdci, které potřebují přejít do mysli. Kolik z vás slyšelo učení o RHEMA a LOGOS? Učí se to špatně. Vezměte si řeckou konkordanci a vyhledejte si ta slova. Definice slov RHEMA a LOGOS jsou skoro stejné a rozdíl mezi nimi zjistíte teprve v různých verších.

V Jakuba 1:22: „Tím slovem je ale potřeba se řídit – nenamlouvejte si, že mu stačí naslouchat!“ Tady je užito LOGOS. Takže máte býtčinitelé LOGOSu ne RHEMy. A jak se to učí? Tak, že se říká, že nemůžeš být činitelem LOGOSu, ale že se musí stát RHEMou (tedy přímým slovem od Boha pro tebe, kdy ti to Bůh osobně sdělí, že máš něco udělat). Ale tady v Jakubovi jasně vidíte, že máte činit LOGOS – tedy to psané slovo Boží a jste zodpovědni za každé slovo v Bibli a nemáte čekat, až vám to Bůh osobně řekne a nějaký verš vám vyvstane do mysli a pak teprve se podle něho budete řídit. To by si totiž každý mohl říct, že nemusí nic dělat, když mu to Bůh speciálně neřekne. Když si vyhledáte slovo RHEMA, tak to vždy znamená „LOGOS, které děláte“. Když děláte slovo Boží - LOGOS, tak se to stává RHEMOU.

Mat. 7:24 a dále, kde se píše: „Každý, kdo slyší tato má slova (LOGOS) a plní je... a Mk 4:14 a dále, kde se píše: „Rozsévač rozsévá slovo (LOGOS) ...“ Když jíte, jídlo ve vás se promění na energii, takže to není ani tak to jídlo, co potřebujete, ale tu energii, kterou vytváří. A teď si představte, že si vezmete jídlo a vaše tělo ho nestráví, nepřemění na energii, živiny, apod., tak přestože budete jíst, umřete hladu, protože vaše tělo s tím nic neudělalo, jen to vámi prošlo. Když to převedeme na to, o čem mluvíme, tak LOGOS se stává RHEMOU, když s ním něco uděláte. Můžete mít kolik chcete LOGOSu, ale umřete, protože jste s tím nic neudělali. Ale jakmile začnete LOGOS dělat, je to slovo napsané v Bibli transformováno do slova, podle kterého žijete. Prostudujte si to sami pro sebe, nemusíte věřit tomu, co říkám, ale studujte to a přesvědčete se sami.

1.Jan 2:27 – 3:6: „Ve vás však zůstává to pomazání, které jste přijali od něj, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. To pomazání vás učí všemu a je skutečné – není to žádný klam! Jak vás naučilo, zůstávejte v něm. Ano drazí, zůstávejte v něm, abychom očekávali jeho zjevení se smělou důvěrou a nemuseli se stydět, až přijde. Víte přece, že on je spravedlivý. Vězte také, že každý, kdo žije spravedlivě,

se narodil z něj. Pohleďte, jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi (pozn. Bible kralická, ze které čerpá, uvádí Božími syny) – a také jimi jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, teď jsme Boží děti (synové), ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je. Každý, kdo k němu upíná tuto naději, usiluje být čistý, jako je čistý on. Každý, kdo páchá hřích, páchá zločin, vždyť hřích je zločin! Víte, že on se ukázal, aby naše hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. Kdo v něm zůstává, tedy nehřeší, ale kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal.“ „Můžete“ hřešit a Bůh si vás bude používat, ale hřích zanechává stopy a nikdy nedosáhnete toho, co pro vás Bůh připravil, když si budete pohrávat s hříchem. Teď ještě k 1. Janovi 3:2. Tady si lidé myslí, že až se Ježíš objeví, tak budeme proměnění a budeme vypadat jako on. To ale Bible neříká. Bible říká v 1:Kor. 15:53: „*Toto pomíjivé musí obléci nepomíjivost, toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost.*“ Ale tady v tom verši v 1. Janovi 3:2 není napsáno, že se proměníme a budeme vypadat jako on. Píše se tady spíše opak a to, že se neukáže, dokud nebudeme vypadat jako On. Opět opakují, že je to úkolem patera služebností, abyste dorostli v Něho. Takže my čekáme na to, aby se objevil a my vypadali jako On, zatímco On čeká na to, až budeme vypadat jako On, aby mohl přijít. Když to pochopíte, uvědomíte si, že sebou „musíme hodit“. Zamyslete se nad tím, čím se krmíte. Neexistují věci neutrální, buď vám něco pomáhá obnovit vaši mysl, nebo naopak. Když strávíte hodinu denně sledováním televize, myslíte si, že to „neutralizujete“ na nedělním shromáždění?

CD č. 17

Pamatujete, jak jsem vám říkal, že nemáme autoritu, jen jako policista má delegovanou autoritu od státu, tak my máme delegovanou autoritu ve jménu Ježíš? Dábel také nemá žádnou autoritu. V Mt 28:18 Ježíš říká: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte....*“ To slovo „moc“ je řecké slovo „exousia“ a znamená „autorita, moc“. Takže všechna autorita a moc byla dána Ježíši. Jak už jsem vám říkal, křesťané mají často problém uvěřit slovům jako třeba „veškerá“. Tady je řečeno, že VEŠKERÁ autorita a moc na nebi i na zemi byla dána Ježíšovi, takže nikde jinde žádná nezůstala. Ani vy nemůžete dát d'áblu žádnou autoritu. Protože autorita, ve které chodíte, není vaše autorita. Nemůžete dát zloději a vrahovi autoritu. Kdybyste to udělali, tak už není zloděj a vrah, ale dělá to legálně. Buďte rádi, že nemáte autoritu, protože kdybyste ji měli, tak by vám mohl d'ábel říct, že už vám třeba trochu té autority ubylo, když jste třeba zhřešili apod. Opakují: nemáte žádnou autoritu a ani d'ábel ji nemá. Řeknete: „Tak jak můžeme něco přikazovat d'áblu?“ Odpověď: „Ne ve vaší autoritě, ani ve vaší víře, není to o vás, ale používáte Jeho jméno.“ Jsme dědicové spolu s ním. Nebyla nám ta autorita udělena každému po trošce, ale všichni máme stejný přístup ke všemu. Každý z nás má přístup ke stejnému množství autority, jen záleží na nás, na kolik tomu věříme. Můžeme používat tolik z Jeho autority kolik v určité situaci potřebujeme. Proč to tady tak dopodrobna probírám? Lidé ví, že dělají věci ve jménu Ježíše, ale zároveň si také myslí, že to má nějakou spojitost s nimi, že si to nějak svým chováním, službou apod. zasloužili. Pokud by to tak bylo, tak bychom nevzdávali chválu Bohu, ale chlubili se, jak jsme k té moci přišli skrze náš svatý život. Je zajímavé, kolik lidí, se přestože ví, že nám už vše potřebné Bůh v Ježíši dal, se snaží vši silou od Něho něco dostat. Bůh je jako elektrárna. Myslíte, že je elektrárna našťvaná, když si zapneme více elektrospotřebičů? Ne, ona je šťastná! Čím více energie je od ní bráno, tím více prosperuje. Když pochopíme, že Bůh je jako elektrárna, budeme vyhledávat situace, kdy budeme moct užívat více Jeho moci. Bůh je štedřejší než elektrárna a navíc Ježíš už zaplatil všechny naše účty. Musíte se proto na Boha dívat jinak, On je vaším Otcem.

Pojďme do knihy Soudců 13. kapitoly. Znáte tu pasáž z evangelií, kde se píše, že Ježíš cítil, jak z něho vycházela moc. Je to zmíněno jen jednou a lidé si, nevím proč, myslí, že to tak musí být vždy. Většinou, pokud je něco v Bibli zmiňováno jen jednou, znamená to, že to je neobvyklé. Chci vám ukázat ještě na jiném příkladu z Písma. Soudců 13:24-25: „*Ta žena potom porodila syna a dala mu*

jméno Samson. Chlapec rostl a Hospodin mu žehnal. V Machane-dan mezi Coreou a Eštaolem ho pak začal podněcovat Duch Hospodinův.“ Církev často funguje pod něčím, co bych nazval „Samsonovo pomazání“.

Lidé si myslí, že je Duch svatý jen čas od času podněcuje. Říkají např.: „Byls včera na shromáždění? Tam se tak pohyboval Duch svatý! To bylo skvělé! Pamatuji si, že takhle mocně se pohyboval naposledy v roce 2005.“

My ale máme fungovat pod „Davidovým pomazáním“. Když Samuel pomazal Davida, píše se: „*Od onoho dne i nadále Davida uchvacoval Duch Hospodinův.*“ (1. Samuelova 16:13). David byl pro církev symbolický. Na nás také sestoupil Duch svatý a je stále s námi. Soudců 16:1-5: „*Samson se jednou vydal do Gazy. Uviděl tam jednu nevěstku a šel k ní. Mezi obyvateli Gazy se rozneslo: „Samson je tu!“ Obcházeli tedy kolem a celý den na něj číhali v městské bráně. Celou noc ale byli v klidu, protože si říkali: „Zabijeme ho, až se rozední.“ Samson ale zůstal ležet jen do půlnoci. O půlnoci vstal, popadl vrata městské brány a vytrhl je i s oběma veřejemi a závorou. Naložil si je na záda vynesl je až na vrchol té hory před Hebronem. Jednou se pak zamiloval do jedné ženy v údolí Sorek. Jmenovala se Dalila. Přišli za ní filišťínští vládci a žádali ji: „Sved’ ho a zjisti, v čem je ta jeho veliká síla a jak bychom ho mohli přemoci, spoutat a zkrotit.“*“ To nám říká jednu věc, že Samson nejspíš nevypadal jako Stallone nebo Schwarzenegger. Když se totiž na Stallona nebo Schwarzeneggra podíváte, nedivíte se, odkud se ta jejich síla bere. Vidíte, jaké mají svaly. Takže Samson určitě takhle nevypadal.

(pozn. dále čte verše 16:6-20) Všimněte si, že Samson nevěděl, že od něj Hospodin odstoupil. Dnes bychom řekli, že nevěděl, že to pomazání už neměl. Znamená to, že to, co nazýváme pomazáním, není pocitem. Kdyby to tak bylo, tak by Samson poté, co se probudil, cítil, že ho nemá a nevrhl by se do rukou filišťínských. On nikdy necítil, jestli to pomazání má nebo ne. V Židům 11:32 je Samson zmiňován jako muž víry. On se řídil vírou ne pocity.

Ano, jednou se píše, že Ježíš cítil, že z něho odchází moc. Neříkám, že se to nemůže cítit, ale chci zdůraznit, že na to nemáme čekat nebo spoléhat. Někteří křesťané totiž čekají na to, až něco ucítí a řídí se tím. Proč to vše tady říkám. Když jsem se službou začínal, byl jsem členem Apoštolské církve a chtěl jsem dělat cokoli, jen abych nějak přispěl. Jednou jsem poprosil pastora, jestli bych nemohl vyučovat Základy. Řekl, že ano, ať si vezmu čtvrteční večery. Bylo to moje první vyučování, nebyl jsem zvyklý dlouho mluvit a tak jsem to skoro celé prochraptěl. Tak se to opakovalo každý čtvrtek, a když jsem měl téma o křtu v Duchu svatém asi čtvrtý čtvrtek, tak ke mně přišel jeden bratr a nabídl mi lék Sudafed, že mě to prý zbaví chrapotu a budu moct bez problému mluvit. Tak jsem si ho vzal a začal ohnivě kázat na to, jak potřebujeme křest v Duchu sv. a Boží moc. Mluvil jsem asi půl hodiny a začal jsem něco cítit v rukou a nohou. Říkal jsem si: „Skvělé! To už na mě přišlo pomazání, toho se musí rychle využít.“ Začal jsem se za lidi modlit. Ti začali padat pod mocí Boží a byli uzdravováni a vysvobozováni. Nic podobného jsem do té doby nezažil. Když jsem přijel domů, už jsem nic necítil. Na nedělním shromáždění pak pastor ohlašoval, že neví, co se to na Základech děje, ale že bylo 14 lidí uzdraveno a 4 vysvobození. Příští týden se díky tomu objevilo na Základech jednou tolik lidí. Opět jsem si vzal Sudafed, abych mohl mluvit a opět jsem po chvíli začal něco cítit a vše se opakovalo z minulého týdne. Další čtvrtek ke mně přišel ten bratr, který mi Sudafed tenkrát dal a zeptal se mě, jestli u sebe nepozorují nějaké vedlejší účinky, že prý někteří lidé po tom mají divné pocity v rukou a nohou. Došlo mi to s těmi „pocity a pomazáním“ a přísahal jsem si, že tohle nikomu neřeknu. Rychle jsem vyučování skončil, abych mohl jet domů a být s Bohem, protože jsem tomu nerozuměl. Lidé byli uzdravováni a přitom na mě žádná moc Duchu svatého nebyla? Snad tu moc nezpůsoboval ten lék? A Bůh mi řekl: „Ty jsi byl vždy pomazaný, ale čekal jsi na to, že budeš to pomazání cítit. A když jsi pak začal po tom léku něco cítit, tak jsi se teprve začal chovat jako pomazaný a Bůh mohl jednat.“

Jak už jsem řekl, můžete někdy něco cítit, ale neznamená to, že pomazání samo o sobě se nějak cítí. To, co se cítí je přítomnost Boží a tu mohou cítit i neobrácení. Přítomnost Boží ale nemusí vždy

uzdravovat. Problémem je, že se třeba někdy snažíme naplnit místnost Boží přítomností a doufáme, že Bůh udělá svoji práci, kterou ale nařídil, abychom dělali my. Nepochopíte mě špatně, samozřejmě, že to Bůh uzdravuje ne my. Ale Duch svatý byl poslán, aby byl po naší straně a pomáhal nám v situacích, kdy se má projevit Boží moc. A my se snažíme vyměnit si pozice s Bohem. Snažíme se pomoci Bohu, a přitom to On je nám skrze svého Ducha nápomocen. Píše se, abychom byli činitelé Slova, nejen posluchači. My jsme ti činitelé Slova a Duch svatý je naším pomocníkem, ne naopak. Mk 16:19-20: *„Když k nim Pán Ježíš domluvil, byl vzat vzhůru do nebe a posadil se po Boží pravici. Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrzoval Slovoz namenými, která je doprovázela.“*

Dnešní církvev je často mentalitou tak trochu podobná Baalovým prorokům v 1.Král. 18. kapitole, kteří křičeli, skákali apod., aby přiměli svého boha, aby se ukázal. My si také někdy myslíme, že musíme křičet a dělat různé jiné věci, mít vše podle nějakého vzoru, aby se Bůh ukázal. Ale Bůh nepotřebuje, aby bylo vše perfektní, aby se mohl ukázat. Pamatujte si, že my nepomáháme Bohu, aby se objevil, Bůh skrze Ducha svatého pomáhá nám. Žádný člověk nemůže uzdravit nemocného. My děláme Slovo a Duch Boží dělá tu práci. Jsme spolupracovníci. My vkládáme ruce a On uzdravuje. Co je v Bibli napsáno jako první? Že On uzdraví a my pak vložíme na nemocné ruce? Ne. Píše se, že my vložíme ruce (my musíme nejprve jednat) a pak On uzdraví. Ještě k Mt 16: 20: *„...a potvrzoval Slovo znamenými, která je doprovázela.“* (pozn. v angl. je slovo doprovázet „follow“, které se dá přeložit jako „následovat něco, někoho“). To navazuje na 17.verš: *„Ty, kdo uvěří, budou doprovázet (následovat) tato znamení...“* Takže my vkládáme ruce a znamení, které to doprovází je, že se lidé uzdraví. Opět – já dělám svoji část a Bůh poté svoji. Kdo tady koho následuje? Duch následuje moje jednání. Namítneš, že máme být vedeni Duchem. Ano, máme, ale to znamená, že jsme vedeni jeho charakterem a přirozeností. Neříkám, že vám nemůže ukázat nějaké věci, to se děje, to je ale pak zvláštní vedení. Obvyklé vedení je ale takové, že ty se rozhodneš dělat Boží Slovo, a když ho děláš, On ho potvrzuje tím, že tě následuje.

Znaky provázejí (následují) věřícího, Duch provází (následuje) věřícího. Chci vám to vysvětlit na následujícím příkladu. Kdybych byl elektrikář a přišel sem mezi vás a váš pastor by mi řekl: „Curry vím, že jsi elektrikář, mohl by ses, prosím, podívat na elektrinu v této budově, máme s ní poslední dobou problémy?“ Odpovím: „Ano, jistě.“ Když budu elektrikář, který má potřebnou kvalifikaci, tak budu mít pravděpodobně někoho s sebou, kdo mi v té práci pomáhá. On je můj pomocník. Podle zákonů tu práci ale musím dělat já, pomocník ji dělat nesmí. Nemůžu mu říct: „Jdu na oběd, zatím udělej to a to, já to pak zkontroluju.“ To by bylo nelegální. On se mnou jen chodí a pomáhá. Já mu např. nadiktuji, co budu všechno potřebovat, a pokud je dobrým pomocníkem, tak mi případně připomene něco, na co jsem zapomněl. Čím déle spolupracujeme a čím více se známe, tím lépe naše práce plyne. Je to jako spolupráce zdravotní sestry a lékaře. Pokud spolu pracují delší dobu, tak pokud dělá ta sestra svoji práci dobře, tak se nedívá ani tak moc na to, co lékař dělá právě teď, ale myslí na to, co se chystá udělat, jaký je jeho další krok a podle toho už má připravené náčiní, které bude potřebovat, aniž by jí to řekl. Duch svatý je dobrý pomocník. Já dělám tu práci, On mi pomáhá. Musíme se přestat snažit pomáhat Duchu svatému. Musíme se přestat chovat jako pomocníci a začít být činitelé Slova a nechat Jeho, aby nám pomáhal.

Když se tady za chvíli postavíte do řady, abych se za vás modlit a já půjdu z jedné strany na druhou a budu se za každého z vás modlit, tak Duch svatý nepůjde přede mnou, ale bude za mnou, bude mě následovat. Já budu vkládat ruce a On bude dělat ty znaky, které mě budou doprovázet. Když se přiblížím k osobě, On už ví, co ta která osoba potřebuje. A jak já vztáhnu ruce směrem k té osobě, tak on vloží do mých rukou, co ta osoba potřebuje.

Jednou jsem jel se svojí ženou a dcerami nakupovat. Abych se v obchodním domě nenudil, zatímco na ně budu čekat, tak jsem si chtěl koupit knížku a číst. Žádnou dobrou jsem ale nenašel a tak jsem tam stál a čekal a už jsem byl nervózní a našťvaný, protože nerad mrhám časem. Důvod, proč vám říkám, jak jsem se cítil je, abyste věděli, že jsem nebyl v té chvíli nijak „duchovní“, nemodlil jsem se, ale byl

jsem nervózní a otrávený. A jak tam tak stojím, tak periferním viděním vidím dvě ženy, jak se ke mně přibližují a najednou jsem něco cítil ve svých rukou. Občas se mi to stává, ale ne často, nespolehám na to. To, co jsem cítil, šlo ze mě směrem k jedné z těch žen. Když jsem se tím směrem podíval, bylo jedné z těch žen viditelně zle. Za asi dvě minuty se úplně změnila a řekla té druhé ženě: „Mami, už je mi dobře. Můžeme jít, kam jsme chtěly.“ Den na to jsem si pustil kazetu, která byla natočena před rokem v Africe a je na ní uzdravující shromáždění. Dělal jsem při tom něco jiného, nedíval jsem se na to, co se tam děje a najednou jsem cítil, jak mi z obou rukou něco vychází směrem k televizi. A jak už jsem řekl, nedám na pocity, Bohu stále říkám, že se nechci spoléhat na pocity a čekat na ně, ale že se chci řídit vírou, ale pokud bude chtít, tak se nebráním ani tomu, něco při tom cítit. Podíval jsem se na televizi a tam zrovna zmizel chlapec na těle veliký nádor. Ptal jsem se Boha: „Co se tady děje? Vždyť to na té kazetě se už stalo před rokem.“ Všimli jste si někdy, že Ježíš odpovídal na otázky vždy zase jen otázkou? Odpověděl mi: „Nacházel ses někdy v životě v nebezpečné situaci?“ Odpověděl jsem: „Ano, několikrát.“ Bůh: „Co se s tebou děje, když o takové situaci pak někomu vyprávíš?“ Já: „Když o tom vyprávím do detailů, cítím se jako bych to znovu prožíval. Moje srdce bije rychleji, dýchám rychleji, apod.“ Bůh řekl: „A to se právě děje. Duch Boží si připomíná tu situaci, kdy toho chlapce uzdravil.“ I tak to pro mě bylo divné a chtěl jsem na Bohu verš z Bible, který by to potvrdil. Bůh mi ukázal Řím 8:11: „Přebývá-li ve vás Duch Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých....“ Ten stejný Duch, který uzdravil toho chlapce je ve mně. Lidé mi často říkají: „Já nevím, co v té a té situaci dělat, nikdy jsem v ní nebyl.“ Odpovím: „To je v pořádku. On (Duch svatý) tam byl.“ On byl v každé možné situaci, On dokonce vzkřísil Ježíše z mrtvých. Cokoli se kdy zázračného stalo, ten samý Duch, který je ve vás to udělal. A vy se ještě stále obáváte, jestli jste připraveni? Jako byste to byli vy, kdo ty věci dělá. Když si to uvědomíte, tak zjistíte, že neexistuje situace, kterou byste společně s Duchem svatým nemohli porazit. Přestaňte se snažit něčím stát a začněte tím být. Buďte tím, kým už v Ježíši jste.

CD č. 18,19 a 20

Už jste si asi všimli, že mám rád interpretační (výkladové) vyučování Písma. Pokud má vyučující správné hledisko a pojetí Boha, tak je výkladový způsob vyučování přesnější a bezpečnější než tématický. Je škoda, že se výkladové vyučování Písma z církve tak trochu vytratilo.

1.Jan 3:2: „*Milovaní, teď jsme Boží děti (pozn. v kralickém překladu a z překladu, ze kterého on cituje, je místo slova „děti“ „synové“), ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.*“

Nyní přejdeme k 1.verši: „*Pohleďme jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi (syny) – a také jimi jsme!*“

1.Jan 2:27: „*Ve vás však zůstává to pomazání, které jste přijali od něj, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. To pomazání vás učí všemu a je skutečné – není to žádný klam! Jak vás naučilo, zůstávejte v něm.*“

1.Jan 2:20: „*Vy ale máte pomazání od Svatého a všemu rozumíte.*“

Gal. 4:6-7: „*A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba, Otče!“ A tak už díky Bohu nejsi otrok, ale syn, a když syn, pak také dědic.*“

Jak vidíte jdeme stále dozadu. Gal. 4:1: „*Snažím se říci, že dokud je dědic nedospělý, ničím se neliší od otroka.*“ Když bychom šli ještě více zpět, mluví se tam o Abrahamovi a jeho semeni, o tom, že zaslíbení bylo dáno Kristu skrze Abrahama. Bůh se snažil dostat do světa, aby mohl přivést Krista, který měl dílo spásy dokončit. Nejprve tedy uzavřel smlouvu s Abrahamem a potom teprve přišel

zákon. Zákon byl umístěn v rámci smlouvy, ale ta smlouva se tím neměnila. Co tím myslím: Bůh věděl, že lidé nejsou schopni žít tak, jak si Bůh přeje, tak jim to musel Bůh ukázat. Zároveň je to také mělo nasměrovat na příchod Mesiáše. Ke smlouvě se vztahovalo prokletí v případě jejího nedodržení, ale také požehnání za její dodržování. Ježíš se stal prokletím pro nás, protože víme, že On ve všem zákon dodržel a naplnil. On nikdy nezhrěšil a proto nebyla potřeba prokletí. Ježíš se tedy stal tím prokletím pro nás a tím bylo skrze Ježíše s prokletím jednou provždy skončeno. Dokud Ježíš nezemřel, stále existovala možnost, že zhřeší, poruší zákon. V momentě, kdy ale zemřel, byla smlouva zpečetěna.

V Bibli se píše, že Bůh učinil Ježíše Pánem a Mesiášem (Sk 2:36). K této smlouvě, kterou uzavřel Ježíš se svým Otcem nemůže být nic přidáno, dodáno, ani nemůže být zrušena. Vy nemáte smlouvu s Bohem, vy jste v Kristu a Kristus má smlouvu s Bohem. Kdybyste totiž vy měli smlouvu s Bohem, tak ji můžete porušit. Jste v Kristu a když v NĚM zhřešíte, tak tím neporušujete smlouvu. Protože se píše, že „Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého“. Vyznáváním hříchů se ale nemyslí, že řekneme něco jako: „Bože promiň, kradl jsem, promiň mluvil jsem sprostě, promiň opil jsem se...“ Slovo vyznávat je z řeckého „homologeó“ a znamená „mluvit to samé“ nebo „souhlasit s“ V tomto případě jde o to říct stejnou věc o vašem hříchu, jakou o něm řekl Bůh. Pokání také neznamená cítit se ohledně něčeho špatně. Pokání znamená změnu smýšlení, znamená to obrátit se a jít opačným směrem. Kdybychom mluvili řecky, tak taková ta dopravní značka, která znamená „zákaz otáčení“, by se řekla „žádné pokání“. Jestliže nejsi schopen se otočit a jít druhým směrem, tak nejsi schopen pokání. Snažím se vám to říct způsobem, který si budete moct představit. Takže při vyznávání hříchů musíte říct to, co o tom hříchu řekl Bůh. Např.: „Ano, udělal jsem to a to, bylo to špatné, teď ti to Bože vyznávám a souhlasím s tebou, že to je špatné, že je to hřích ale také s tebou souhlasím, že jsi spravedlivý mi odpustit a od toho hříchu mě očistit a já ti děkuji, přijímám odpuštění a očištění, jsem před tebou spravedlivý a ďábel mi to už nesmí připomínat.“ Pokud by vám to přesto někdo připomínal, tak víte, že to nepochází od Boha.

Rozdíl mezi Starým a Novým zákonem ohledně hříchu je následující. Ve SZ se říkalo: „Něco přijde. Bůh je, my ho známe, ale nejsme s ním spojeni.“ Ve SZ nebyly hříchy odpuštěny, byly jen přikryty krví býků a kozlů. Krev býků a kozlů nemohla odstranit hříchy, jen zabraňovala tomu, aby s vámi Bůh podle vašeho hříchu jednal až do příštího roku, kdy se všechny ty oběti skládaly znovu. Ježíš však vaše hříchy nepřikryl, ale odpustil vám je. Ve SZ měli lidé neustále špatné svědomí, protože SZ nemohl očistit vaše svědomí od hříchů, kterých jste se dopustili. Byly jen přikryty a zadrženy. Pavel v Židům jasně napsal, že SZ nemohl očistit vaše svědomí, ale NZ to udělal a vaše svědomí je očištěno a nejsou vám staré hříchy připomínány. A to je důležité si připomínat. Je hodně křesťanů, kteří mají neustále špatné svědomí, přestože hříchy vyznávají. Nechají se oklamávat ďáblem, který se jim snaží staré, vyznané a tudíž Bohem zapomenuté hříchy připomínat.

Chci vám vyprávět, co se mi jednou přihodilo. Má to návaznost na to, co jsem tady teď řekl. V mládí, když jsem ještě nebyl obrácený, jsem byl známý pro bláznivé věci, které jsem prováděl. Pak když jsem už byl obrácený a začal službu uzdravování, mě jednou jeden můj bývalý známý poprosil, jestli bych se nepřijel pomodlit za jeho otce, který má příšerné bolesti zad. Mně se vůbec nechtělo, právě jsem se vrátil z nějaké dlouhé cesty a chtěl jsem odpočívat. Ale už dříve jsem Bohu řekl, že nikdy neodmítnu prosbu o modlitbu, tak jsem za ním jel. Přijel jsem tam a otec mého známého mi přišel otevřít. Nevěděl, kdo má přijet, věděl jen, že to má být někdo, kdo se modlí za uzdravení. Když otevřel dveře a uviděl mě, tak celý udivený řekl: „Nazdar, J.T.“ Víte, že to nejsou moje iniciály. On mě totiž oslovil přezdívkou, kterou jsem kdysi měl, když jsem v nočním klubu v 70. letech lidi často bavil tím, že jsem tancoval jako John Travolta. A ten otec řekl: „Já si tě pamatuju z toho nočního klubu!“ Řekl jsem si, že to můžu jet rovnou zpátky domů, protože tento člověk ode mě nic dnes nepřijme, protože si mě pamatuje podle těla ne podle ducha. V té chvíli jsem opravdu moc víry v jeho uzdravení skrze moji modlitbu neměl. Ale šel jsem dál, šli jsme do obývacího pokoje a podle způsobu chůze bylo zřejmé, že je ve velkých bolestech. Bylo legrační, jak chtěl, aby bylo vše uděláno správně, abych se jako modlil podle nějakých pravidel. Přitom v modlitbě nejde o metodu, ale o to, kdo to říká. Není to o správné

formulaci, ale jde o to, že když dítě Boží mluví, nebo slyší a souhlasí a peklo slyší a podřizuje se. Samozřejmě, že nebudete říkat něco negativního nebo hloupého. Ale ten pán to chtěl říct správně a tak řekl: „Curry, můžeš prosím jít k Bohu a přinést mi uzdravení?“ dpověděl jsem: „Bůh řekl, že tomu, kdo tě prosí, dej. Vy jste mě požádal o modlitbu za uzdravení, takže podle Písma jsem vázán ho pro vás dostat.“ Tak jsem mu řekl, aby vstal. Vstával velice pomalu a s výrazem velikého utrpení z bolesti, přestože byl v té chvíli na těch nejsilnějších lécích proti bolesti. Šel jsem k němu, vložil jsem mu ruku na záda a řekl: „Záda, ve jménu Ježíše, pracujte tak, jak máte, narovnejte se a veškeré bolesti přikazují odejít z těch zad, buďte uzdraven, teď!“ Pak jsem mu řekl, ať udělá něco, co nemohl dříve udělat. Snažil se tedy sehnout a dotknout špiček nohou. Díval se při tom na mě. Tvář měl zkřivenou tím, jak očekával strašnou bolest. Pomalu se mu ale tvář začala z tohoto výrazu měnit v široký úsměv. Záda byla naprosto uzdravena a zbavena bolesti. Důvod, proč jsem vám to vypravoval je, že naprosto nevadilo, že si mě ten muž pamatoval z dřívějších dob, kdy jsem byl ve světě a dělal hloupé věci.

(Pozn. nyní Blake vypravuje různá svědectví uzdravení. Zkrátila jsem to a vybrala jen něco. Co na tom chtěl hlavně ukázat bylo, že člověk nemusí být nijak teatrální nebo křičet, když se modlí. Nemusí být ani „ve formě“. Co se počítá je víra v Jeho jméno a kázání Slova.)

Na jednom našem shromáždění byla žena na vozíku, která měla čtvrtý stupeň roztroušené sklerózy, což znamenalo, že byl už hodně zasažen její mozek a podle lékařů už to byla konečná fáze, se kterou se už nedá nic dělat. Při tom, jak jsem kázal, jsem chodil sem a tam a pokaždé, když jsem přecházel kolem ní (seděla v první řadě), tak mi řekla: „Cítíte to?“ Necítil jsem nic a ani jsem na ni nijak nereagoval, ale soustředil se na kázání. Potom ke konci jsem řekl, že ti, co chtějí, abych se za ně modlit, ať přijdou dopředu a postaví se do řady. Ona byla okamžitě první v řadě. Připravuji se tedy, že se za ní začnu modlit, ona mě ale předběhla a řekla: „Tak co mám udělat, mám prostě vstát?“ Bylo to v době, kdy jsem se službou uzdravování začínal a necítil jsem se až tak uvolněný jako teď, bral jsem vše někdy až moc nábožensky, a tak jsem odpověděl: „Uděláme to správně, musím na vás nejdříve vložit ruce.“ Tak jsem vložil ruce, přikázal té nemoci, aby odešla, ve jménu Ježíše, a ona se znovu zeptala: „Tak co mám udělat, vstát?“ Řekl jsem trochu nesměle a jako bych váhal a přemýšlel, co bychom ještě měli udělat ☺, že ano. Ona vstala a začala zkoušet chodit. Nejprve se jí nohy třásly, ale podle reakcí lidí ze sboru bylo jasné, že i to je zázrak. Navíc to nebyla charismatická církev. Chvíli jsem se s ní procházel a potom ji zavedl k jejímu vozíku. Řekl jsem jí ale, aby si nesesadala. Zkušenost je totiž taková, že když někdo vstane z vozíku a pak se tam znovu posadí, že pak už nevstanou. Dal jsem jí tedy ruce na vozík a řekl, ať ho před sebou tlačí a tak chodí. Chvíli chodila nejistě, ale potom začala chodit úplně normálně.

Potom tam byl muž, který měl problém se zády. Modlil jsem se za něho asi třikrát ten večer a vždy se to trochu zlepšilo, ale pořád to nebylo dobré. Druhý den před shromážděním za mnou tento muž přišel a jestli prý se mnou může na chvíli mluvit. Šli jsme tedy do kanceláře pastora. Řekl: „Moje záda jsou uzdravena!“ Já: „To je skvělé! Chvála Pánu!“ Řekl jsem to tak nějak normálně bez emocí. Na to, že byli lidé uzdravováni jsem byl zvyklý. On ale řekl: „Ne, vy mi nerozumíte. Moje záda jsou uzdravena!“ Já mu opět odpověděl, že to je skvělé, ale nechápal jsem, čemu bych na tom neměl rozumět. On: „Já se můžu dotknout špiček nohou!“ Já se stále držel toho, že je to skvělé, ale že na takové věci jsem zvyklý. (Ostatně, když máte službu uzdravování a někdo vám řekne, že byl uzdraven a vy se tomu divíte, tak to není úplně v pořádku ☺, to by vás nemělo překvapovat.) Běžel tedy do auta a přinesl mi rentgenový snímek svých zad a řekl: „Tady ta věc, to je ocelový drát, který mi do zad vložili. Vše jsem musel dělat ve vzpřímené poloze, nemohl jsem se ohýbat a teď si bez problémů dosáhnou na špičky nohou.“ Odpověděl jsem: „No, tak to je zázrak! To buď Bůh ten drát odstranil nebo se proměnil v gumový.“ On: „To jsem se vám snažil celou dobu vysvětlit.“ Za několik dní šel k lékaři, udělali mu rentgen a žádný, ani ocelový, ani gumový drát tam nebyl. Když jsem se za něho tenkrát při tom shromáždění modlit, neptal jsem se ho, jaký přesně je ten jeho problém se zády. Jsem rád, že jsem se ho nezeptal, protože bych tenkrát určitě neměl víry na to, aby ten drát z jeho zad zmizel. Někdy víte zbytečně moc. Nepotřebujete toho tolik vědět, je to stejně Bůh, který uzdravuje a On ví co. Často prostě jen říkám: „Buď uzdraven od hlavy až po paty, ve jménu Ježíše!“ Většinou se ptám, jaký má kdo zdravotní

problém, ale nezajímám se moc o detaily. To vědět nepotřebuji.

V tom samém sboru, kde byli uzdraveni lidé, o kterých jsem vám právě vyprávěl, se stalo i toto: Dva týdny poté, co jsme tam sloužili, měli shromáždění a během chval jedna žena zemřela. Zavolali pohotovost, přestože bylo jasné, že je mrtvá. Mezitím si ale řekli, že se zkusí modlit, aby byla vzkříšena. Začali tedy ve jménu Ježíše přikazovat, aby se vrátila k životu. A ona vstala z mrtvých. A to se nestalo v charismatickém evangelikálním sboru, ale v takovém spíše tradičnějším. Oni prostě jen uvěřili Božímu slovu.

Jednou jsem se zase modlil za ženu, která měla také problém se zády. Po shromáždění jela domů, šla spát, a když se ráno probudila cítila, že jí něco tlačí pod zády. Byly to různé ocelové dráty, šrouby a tyčky, které jí kdysi lékaři voperovali do zad. A teď to vše leželo u ní v posteli.

Byla tam také jedna velice stará hluchá paní. Celé to setkání jsem se cítil unavený a to se většinou modlím velice krátce. Ale jak už jsem vám říkal, metoda, jakou při modlitbě použijete, není důležitá, nenechte se odradit tím, že se třeba necítíte na to se modlit. Pomodlete se prostě jen krátce. Prikázal jsem němému a hluchému duchu, aby od té ženy odešel. Nejenže začala hned slyšet, ale i starší sboru, který ji při tom držel za ruku, začal slyšet na levé ucho, na které předtím skoro neslyšel. Vidíte, já jsem modlitbou mířil na tu ženu a uzdraven byl i ten muž.

Nalistujte si 2. Kor. 5:14-16: „*Kristova láska nás zavazuje. Jsme totiž přesvědčeni, že jeden zemřel za všechny, a tak zemřeli všichni. On zemřel za všechny, aby ti, kdo žijí, nadále nežili sami pro sebe, ale pro toho, který za ně zemřel a vstal z mrtvých. Od nynějška již proto nikoho neposuzujeme tělesně. I na Krista jsme kdysi měli tělesný názor, teď už ho ale známe jinak.*“ Tady se píše, že už ani Krista nyní neznáme po lidsku. Ano, On je stejný včera, dnes i navěky, ale je rozdíl v tom, jak jedná s lidmi, co platí a taky jeho postavení.

Čteme dále 17. verš: „*Kdo je v Kristu, je nové stvoření.*“ Ten výraz „nové stvoření“ se dá také přeložit jako „nový druh, který nikdy předtím neexistoval“. Jestliže jsme součástí toho nového druhu, který nikdy předtím neexistoval, nemůžeme se snažit podobat lidem, kteří žili předtím, než byl Ježíš ukřižován. Nemůžeme se dívat na starozákonní svaté a říkat si: „Měli bychom být jako oni.“ Bible neříká, abychom je následovali, ale abychom následovali jejich víru. Dále čteme: „*Staré pomínulo – hle, je tu nové!*“ Nemluví se tady o tvém těle ani o tvé mysli, tady se mluví o tvém duchu, ten starý zemřel. A ty všechny nové věci v tobě jsou z Boha, ve tvém duchu není nic, co by nebylo z Boha, ty jsi nový a dokonalý v Něm. Bůh už tě udělal takovým, jakým tě chtěl mít, teď je jen na tobě, abys do toho dorůstal. Pavel v Gal. 4:19 říká: „*Děti moje, znovu vás v bolestech rodím, dokud ve vás nebude zformován Kristus.*“ Jsme předurčení k tomu růst v Krista. Boží plán pro tebe je, abys vypadal jako Ježíš (Ef. 4:15).

2. Kor. 5:18: „*A to všechno je z Boha, který nás se sebou smířil skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření* (pozn. v angl. Je místo „sloužili tomuto smíření“ „dal nám službu smíření“). Lidé říkají: „Já mám službu uzdravování, já mám prorockou službu, apod.“ Ale jediná služba, která je v Bibli zmíněna, je služba smíření. Když smírím lidské tělo zpět s Bohem, je člověk uzdraven. Když smírím lidského ducha s Bohem, je člověk spasen. Když smírím lidskou duši s Bohem, je člověk osvobozen. To vše se nazývá život. Bible říká, že když máme Ježíše Krista, máme život. Když někdo potřebuje uzdravení, dej mu život. Život vyhání smrt a oni se uzdraví. Když někdo potřebuje spasení, dej mu život – Ježíše a můžou být spaseni. Když má někdo zmatek v mysli nebo duši nebo má demony, dej mu život, život vyhání temnotu a bude osvobozen.

2. Kor. 5:19-20: „*Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření svěřil nám. Proto tedy jako Kristovi velvyslanci prosíme na místě Kristově, jako by skrze nás žádal Bůh: Smiřte se s Bohem.*“

Teď přejděme do Lk 4:14-19 (pozn. čte to celé, já to nevypisuji). Přečtěme si znovu 18.verš, chci vám ukázat, jak čteme někdy Bibli nábožensky: „*Duch Hospodinův je nade mnou, neboť mě pomazal...*“ V církvi se obvykle říká: „Jsem pomazaný, protože Boží Duch je nade mnou.“ Ale jak vidíte, tak tento verš říká úplný opak, říká, že Duch je nade mnou, protože jsem pomazaný. Když bych řekl: „Jsem pomazaný, protože je nade mnou Duch Hospodinův.“ Tak potom je to Duch, co mě dělá pomazaným. Ale tady se říká, že Duch Boží je nade mnou, protože jsem pomazaný. Tady je jasně vidět, že nejdříve přišlo pomazání a pak Duch. Ten Duch není tím pomazáním. Zacituji vám ještě Gal 4:6: „*A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: 'Abba, Otče!'*“ Co bylo první? Bytí syny nebo poslání Ducha? První bylo, že jsme se stali syny a pak Bůh poslal do našich srdcí Ducha. Takže Duch je nad námi, protože jsme byli pomazáni. To pomazání je, že jsme syny Božími. Ještě vám to ukáží na příkladu ze SZ, když Samuel pomazal Saula za krále. 1. Samuel 10:1: „*Tedy vzal Samuel nádobku s olejem, vylil mu ji na hlavu a políbil ho. Pak řekl: „Hospodin tě právě pomazal za vůdce nad jeho dědictvím.“* Tady se zastavme a snažte si to představit. Samuel vylévá nádobku s olejem na Saulovu hlavu, políbí ho na tvář a pak říká: „Není to, co teď dělám, že vylévám olej na tvoji hlavu proto, že tě Bůh pomazal (už předtím), abys byl vůdcem nad jeho dědictvím?“ (pozn. v angl.verzi je to lépe rozpoznatelné) Tohle je fyzické pomazání, které jen potvrzuje pomazání, které už se stalo předtím. Když budete studovat pomazání zvláště ve SZ, tak zjistíte, že se slovo „pomazání“ používá dvěma způsoby. Píše se o pomazání předmětů, což je spojeno se službou v chrámu a o pomazání lidí. Obě tato pomazání, ať už je to pomazání předmětů nebo lidí, mají ukázat oddělení a jmenování z jedné pozice do druhé. Předměty se pomazávaly, čímž se posvěcovaly a měly být od té chvíle užívány pouze ke svatým účelům v chrámu.

Když se jednalo o lidi, tak při pomazání měli být také posvěceni, a mělo je to pomazání jmenovat ze staré pozice do nové. Takže opakuji, pokaždé, co je užito slova pomazání, znamená to jmenování do nové pozice. Nejedná se o udělení duchovního daru nebo duchovní moci.

Vraťme se ještě k 1. Samuelovi 10. kap. od 2. verše, kde začíná Samuel Saulovi prorokovat. (pozn. celé to čte) Když mi budete chtít prorokovat, udělejte to podobně, jak je to tady. Neříkejte: „Moje drahé dítě, Bůh tě miluje....“ To mi, prosím, neříkejte, já vím, že mě miluje. Jestliže mi chcete prorokovat, podejte mi detaily. Byli byste překvapeni, jaká prorocství dostávám a tak už si nenechávám prorokovat kdekým. Jsem ohledně tohoto hodně opatrný. Jednou jsem byl na shromáždění, kde kázal David Wagner, který má prorockou službu a ke konci kázání řekl, že se chce pomodlit za služebníky z John G. Lake Ministries, jestli můžeme tedy přijít dopředu. Já ho neznal a tak jsem dopředu rozhodně jít nechtěl. Ostatní z mého týmu se na mě dívali a když jsem dával jasně najevo, že nikam nejdu, tak také seděli. Byla to opravdu velice nepříjemná situace, hlavně pro Davida Wagnera. Opakoval výzvu asi třikrát, já stále seděl a ostatní kvůli mně také. Vzpomněl jsem si na slova Lestra Sumralla, že když má prorok opravdu slovo od Boha, bude ho muset předat. Nedovolují cizím lidem, aby na mě kladli ruce a prorokovali. A taky neberu vše, co říkají, jako slovo od Boha, ale rozsuzuji, co je z Boha, co přijmu. Prorocství není hra, je to opravdovější, než si myslíte. Pamatujete, jak Izák požehnal Jákobovi místo Ezauovi? Ezau pak přichází k Izákovi a ptá se, kde je jeho požehnání a Izák říká, že je mu líto, ale že už ho dal Jákobovi. Ezau si nemohl jen tak říct, že ho Jákob oklamal a tudíž to prorocství pro něho nebude platit. Ono pro Jákoba i tak platilo. Takže David Wagner se rozhodl to udělat jinak, přišel ke mně a začal prorokovat, aniž by na mě vložil ruce a jeho prorocství bylo naprosto přesné s mnoha detaily. Lidé se mě potom ptali, jestli nelituji toho, že jsem přeci jen nevyšel dopředu, ale já odpovídal, že ne. Bůh mě zná a zná i Davida Wagnera. Mně se jen potvrdilo, že to bylo slovo od Boha, protože ho musel vyřídít i za tak nepříjemné situace. Dalším potvrzením, že to bylo od Boha pro mě bylo to, že se mě při modlitbě ani nedotkl. Samozřejmě jsem mu svůj postoj poté vysvětlil. Na církve se nehraje, to je skutečný život.

Vracím se k 1. Sam 10:5: „*Přijdeš na Gibeat-elohim, Boží vrch, kde je filištínská posádka. Jakmile vejdeš do města, potkáš průvod proroků. S citerou, tamburínou, píšťalou a lyrou v čele budou v*

prorockém vytržení sestupovat z návrší. Tehdy tě uchvátí Duch Hospodinův,...“ Tady se zastavte. Co to znamená? Dokazuje to opět, že pomazání není Duchem sestupujícím na člověka. Jsou to dvě různé věci. Kdyby Duch na Samuelovi byl tím pomazáním, tak by na něm musel být už od té chvíle, kdy byl pomazán na krále. A teď si připomeňte Gal 4:6: „*A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna,....*“ Byli jste vyvoleni jako synové Boží. To je vaše pomazání. Proto, když se obrátíte, můžete dělat cokoli, co je potřeba udělat jako synové. Už jste v té chvíli jako policista, který má odznak, který reprezentuje autoritu. Odznak je u policisty znakem autority pro ty hodné a poslušné, ti, když ukáže odznak, poslechnou, protože vědí, že musí být této autoritě poslušní. Pro ty neposlušné má policista zbraň. Vy máte také delegovanou autoritu v Ježíšově jménu poté, co se obrátíte. Ještě nejste dospělí, jednáte jako děti a musí se vám říkat, co máte dělat, ale až dospějete tak budete sami vědět, co dělat, aniž by vám to musel někdo říkat. A protože jste jako synové pomazání, dává vám Bůh „odznak“. Později proto, že jste synové, posílá do vašich srdcí Ducha svatého a Duch je tou „zbraní“.

Pokračujeme 6. veršem: „*Tehdy tě uchvátí Duch Hospodinův, začneš prorokovat s nimi a proměníš se v jiného člověka.*“ To velice připomíná křest v Duchu svatém, že? 7. verš: „*Až se ti vyplní tato znamení, dělej, co se ti naskytne, neboť Bůh je s tebou.*“ Všimněte si, že se tady neříká, aby dělal, co mu Bůh řekne, aby dělal. Říká se tady, že má dělat, co se mu naskytne. Jinými slovy, ať dělá, co bude potřeba udělat. Křesťané mají stále problém uvěřit Ježíšovým slovům v Jana 14:13: „*O cokoli poprosíte v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu.*“ On opravdu myslí „o cokoli“, pokud se ptáte ve shodě s jeho vůlí. Správně ho budete o něco žádat, pokud budete mít proměněnou mysl. On se nebojí říct, ať prosíte o cokoli ve shodě s Jeho vůlí, protože předpokládá, že budete mít proměněnou mysl. Nebojte se dělat chyby, Bůh má ve vás více víry než vy sami v sebe. I já mám ve vás více víry, než máte vy v sebe, protože já věřím, že můžete dělat, co Bůh řekl, abyste dělali. Vyučuji lidi po celém světě a vím, že to funguje a jestliže to můžou dělat oni, tak to můžete dělat i vy.

Skutky 1:4-8: „*Když se s nimi sešel, přikázal jim: ‚Neopouštějte Jeruzalém, ale očekávejte Otcovo zaslíbení, o kterém jste mě slyšeli mluvit. Jan křtil vodou, ale vy budete brzy pokřtěni Duchem svatým.‘ Ti, kdo s ním byli, se ho zeptali: ‚Pane, obnovíš už teď království Izraele?‘ Odpověděl jim: ‚Není vaše věc znát časy a doby, které si Otec ponechal ve své pravomoci. Přijmete ale moc (to slovo je z řeckého „dunamis“ a znamená doslova „záračná schopnost“) Ducha svatého přicházejícího na vás....“* Opět opakuji, poté co jste pomazáni za syny (to je ten „odznak“), tak na vás přichází Duch svatý, získáváte schopnost (to je ta zbraň).

Pojďme zpět do Lk 10:16-18 : „*Kdo vám naslouchá, naslouchá mně. Kdo vás odmítá, odmítá mě. Kdo odmítá mě, odmítá Toho, který mě poslal. Když se těch dvaasedmdesát vrátilo, radostně mu říkali: ‚Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!‘* Odpověděl jim: „*Viděl jsem, jak satan spadl z nebe jako blesk.‘* Tady se zastavte. Oni mu říkají o tom, jak se jim poddávají démoni a on to spojuje s tím, jak spadl satan z nebe. Když uzdravujete nemocné nebo vyháníte demony, srážíte satana, protože ukrajujete z jeho království. 19. verš: „*Hle, uděluji vám moc (z řeckého exusia – autoritu) šlapat po hadech a štírech i po veškeré síle (z řeckého dunamis – schopnosti) nepříteli a vůbec nic vám neublíží.*“ Opět říkám, že křesťané mají často problém věřit následujícím slovům napsaným v Bibli: všechno, veškeré, cokoli, kdokoli, nic. Tady se píše, že NIC vám neublíží. Také je tu jasně vidět, že mi máme v Jeho jménu autoritu, ale ďábel má jen schopnost, proto je zloděj a vrah a nemá autoritu. Autorita má převahu nad schopností. Když se za někoho modlíš, může na tebe od něho démon přeskočit? Ne. Jestliže mám tu moc ho vyhnat z druhé osoby, tak jak může mít sílu skočit na mě? Bible říká, že když démoni slyší jméno Ježíš, tak se třesou. Musíte prostě věřit Bibli, vůbec nic vám neublíží. Řeknu vám příhodu, která se stala Dr. Lesterovi Sumrallovi, když byl jednou v Indonésii. Byla noc, on ležel v posteli, bylo strašně horko a okna otevřená, aby se dalo alespoň trochu dýchat, protože klimatizaci tam samozřejmě neměli. Oknem do pokoje vešel démon a přesunul postel, ve které Lester Sumrall ležel, a která byla u stěny, doprostřed pokoje. Sumrall vyskočil z postele a křikl na démona: „*Ďáble, padej odsud!*“ Démon okamžitě vypadl. Sumrall se podíval na postel a zakřičel: „*Ďáble, vrať se sem, tu postel vrátíš na původní místo!*“ Démon ji vrátil a Sumrall řekl: „*A teď vypadni!*“ Démon vypadl a on

šel v klidu spát. Sumrall tam nesešel a netřásl se, on byl na takové věci vždy připravený.

Něco podobného se stalo Smithu Wigglesworthovi. Jednou slyšel ve vedlejším pokoji ve svém domě divné zvuky. Šel se tam podívat a uviděl démona, jak sedí v jeho křesle. Wigglesworth se na něho podíval a řekl: „Aha, to jsi jen ty.“ A šel zpátky spát. Vidíte, chcete být jako tito Boží muži, ale to nejde, pokud budete slabé vystrašené ovce. V 1. Petrově 5:8 se píše: „*Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.*“ Nepíše se, že chodí kolem a hledá všechny. On zkouší, kde mu dají přístup. Když se snaží na vás zaútočit a vy řeknete: „Vypadni!“, půjde dál. Musíte se naučit dát mu jasně najevo, že vám nemůže ublížit. Wigglesworth čekal jednou na nástupišti na vlak a vedle něho stála žena s malým pejskem, který pořád poskakoval. Žena mu nejprve několikrát jemně domlouvala a prosila ho, aby se uklidnil, protože se blížil vlak. Když už byl vlak těsně u nich, zařvala na toho psa: „A teď už dost toho!“ A pes okamžitě přestal. Wigglesworth řekl: „Jo, to je přesně způsob, jakým se musíme chovat k ďáblu.“ Někteří lidé se ho ptali, proč do lidí někdy bouchá, a on odpovídal, že nebouchá do lidí ale do ďábla a lidé mu jen stojí v cestě.

Jednou jsem byl s Lesterem Sumrallem pozván do Indiany do továrny, kde vyrábějí automobily. Dostali jsme se do kabiny za mužem, který za pomoci jeřábu přemísťoval auta. Automaticky mačkal tlačítka a hýbal páčkami a přitom s námi mluvil. Bez sebemenší námahy hýbal auty z místa na místo. A Duch Boží mi řekl: „Vidíš to rameno jeřábu a ty všechny páčky a čudlíky? To je jako Duch svatý.“ Začal jsem o tom přemýšlet a uvědomil si, že Duch svatý je prostředníkem mezi vámi a problémem. Ten muž nebyl schopen uzvednout auto, ale jeřáb ho uzvedne hravě. Přitom ten jeřáb byl „neutrální“, nezajímalo ho, co zvedne. Ale ten muž vykonával vůli firmy. Jeřáb měl za úkol zesílit a rozšířit vůli toho muže, který ho ovládal. Firma mu dala jeřáb, aby mohl naplnit její vůli. Sám o sobě se ale ten jeřáb nepohyboval. A toto se dá přirovnat k Duchu svatému, který je vám po boku, a který vám pomáhá splnit úkol. Žádný člověk nedokáže uzdravit, ale když vám Bůh dává Ducha svatého, abyste naplnili Jeho vůli, Duch svatý to může udělat skrze vás. Celý tento seminář jsem se snažil, abyste tohle pochopili. Ve vašich manuálech je dopis, který napsal John G. Lake Carrie Judd Montgomerové. Psal, že tajemstvím jejich úspěchů (zázraků a uzdravení) bylo to, že se snaží křesťany naučit praktikovat „Boží vládu, království“ a přikazovat ďáblu a jeho dílu, aby odešly, spíše než to, co dělá zbytek církve, která se přimlouvá k Bohu, aby to odešlo. V NZ nenajdete žádnou zmínku o tom, že byste měli prosit Boha, aby někoho uzdravil nebo osvobodil. Bůh řekl: „Uzdravujte nemocné.“ Vy to nemůžete dělat, ale proto máte Ducha svatého, který to dělá. Ježíš nikdy neprosil Boha, aby někoho uzdravil, On přikazoval nemocem, aby odešly, a jak mluvil, Jeho slova byla Duch a život. Když promlouval, Duch dělal to, co mělo být uděláno. Proto i vy můžete dělat to, co Bůh řekl, že můžete dělat. Je to jednoduché. Nejde o to, co vy řeknete, ale kdo to říká. A když děti (synové) Boží mluví, nebe slyší a souhlasí a peklo slyší a poslouchá.